SF

A.E.Van Vogt

PRIMUL MARȚIAN

A.E. Van VOGT

PRIMUL MARŢIAN

Traducere de Dan Pavelescu

EDITURA UNIVERSAL DALSI
1994

Cuprins

DUPLICATELE

I

După ce ucise monstrul, pe Matlin îl apucă disperarea.

În convulsiile dinaintea morţii, creatura înaltă de peste patru metri avusese un violent spasm muscular şi făcuse un salt până pe platforma camionetei.

Acolo se afla şi acum, cu capul elefantin şi trunchiul răsucite într-o parte, un braţ uriaş atârnând peste oblonul din spate. Cele câteva tone de trup negru, lucitor, zăceau turtite şi inerte pe fundul metalic al remorcii... ridicând o problemă.

Asta era tot ceea ce reprezenta pentru Matlin: o problemă.

Steve Matlin era un individ teribil de suspicios. În clipa de faţă, impulsul lui era să azvârle bestia în buruienile de pe marginea şoselei. Fără tragere de inimă, hotărî să n-o facă. Din nefericire, doi poliţişti dintr-un echipaj de patrulare îl zăriseră pe acest drum puţin circulat de lângă lac. Dacă găseau leşul, aveau să deducă faptul că el împuşcase creatura.

Matlin bănuia că el trebuie să fie persoana care să scape de monstru. După cum i se părea, dacă greşea, şi-l abandona undeva unde nu era bine, urma să închirieze o macara pentu a-l sui înapoi în camion, iar dacă, pur şi simplu, îl ducea acasă, trebuia să-i sape o groapă.

Mai bine-l duc la poliţie, decise el morocănos, *şi fac ce-mi zic ei, ca un băiat cuminte.*

Iritat din cauza acestei neplăceri, totuşi resemnat, porni spre autostradă şi în loc să vireze la stânga, unde se afla ferma lui, porni către Minden, suburbia cea mai apropiată a

oraşului. Se opri direct în faţa secţiei de poliţie, şi claxonă energic.

Nu apăru nimeni.

Exasperat, Matlin era hotărât să se suie pe claxon şi să-i asurzească, când făcu o descoperire interesantă. Secţia se găsea pe o stradă lăturalnică şi, din cine ştie ce motiv, nu se zărea ţipenie de om.

... Amiaza dogorâtoare, strada pustie, o ocazie rarisimă.

Matlin acţionă pârghia ce declanşa bascularea remorcii. După o clipă, simţi trupul fiarei clintindu-se. Porni camionul şi acceleră, iar după un timp, coborî platforma la locul ei.

II

În seara aceea, înainte de culcare, nevastă-sa, Cora, îl întrebase:

— Ai auzit de creatura din spaţiu?

Lui Matlin îi apăru imediat în faţa ochilor imaginea fiarei pe care o dusese în oraş. „Idioţii naibii!” se gândi amuzat. „Ce mai creatură din spaţiu!” Vorbi însă pe un ton morocănos:

— Te uiţi la tâmpeniile alea de la televizor?

— A fost la emisiunea de ştiri, se apără femeia. Au găsit-o în stradă.

Deci era *cu adevărat* cea pe care o ucisese el. Simţi o mândrie neaşteptată. Scăpase de ea. *Am economisit douăzeci şi cinci de dolari,* îşi spuse mulţumit. *Era momentul să mai am şi eu niţel noroc.*

Se culcă în tăcere.

Cora rămase o vreme, ascultându-i respiraţia liniştită, gândindu-se la monstrul din spaţiu şi la universul despre care ştia că exista undeva dincolo de lumea mărginită a lui

Steve Matlin.

Cândva ea fusese profesoară. Însă de atunci trecuseră două decenii şi între timp născuse patru copii. Uneori era cam greu să-şi dea seama cât de îndepărtată era lumea reală.

În lumea aceea, o creatură nicicând întâlnită până atunci pe Pământ fusese găsită moartă în faţa sediului poliţiei din Minden. Camerele de televiziune o filmaseră din toate unghiurile posibile, aducând-o în toate casele. Nimeni n-avea habar cum ajunsese acolo şi, după cum afirmau crainicii, oficialităţi din guvern şi armată începuseră să se adune în jurul corpului uriaş, aidoma unor păsări de pradă.

Trecură două zile. La ferma lui Matlin sosi o echipă care investiga uciderea monstrului, însă Cora scutură din cap la toate întrebările ei şi negă pe un ton hotărât posibilitatea ca Steve să fi avut vreun amestec.

— La urma urmei, pufni ea, *mie* mi-ar fi spus. Doar nu cre... ah!

Se opri, gândindu-se. *Bărbatul ei! Omul acela incredibil.* Putea s-o fi făcut.

Anchetatorii părură că nu sesizează brusca ei derută.

În mod evident, şi ei considerau firesc ca un bărbat să-i spună totul soţiei sale. Şeful lor, un bărbat arătos şi cu glas blând, cam de vârsta Corei, care se prezentase drept John Graham — şi care era singura persoană fără uniformă militară sau de poliţie — rosti pe un ton scăzut:

— Spuneţi-i soţului dumneavoastră că există deja o recompensă frumuşică, în jur de o sută de mii de dolari, pentru oricine care ne-ar putea ajuta în mod efectiv.

Plecaseră într-un şir lung de automobile şi motociclete zgomotoase.

***

Steve Matlin zări al doilea monstru în dimineaţa următoare.

Pornise pe drumul de lângă lac, căutând urmele lăsate de primul monstru. Brusc apăru altul.

Se azvârli în şanţul de lângă drum şi rămase nemişcat.

De fapt, Matlin nu ştia exact ce anume sperase, revenind în locurile acelea. Când Cora îi pomenise despre recompensă, râsese de credulitatea ei.

— Porcii ăia n-ar împărţi-o cu nimeni, decât dacă ai dovezile în mână şi eşti gata să te lupţi, pufnise el.

Venise să pună mâna pe dovezi.

Când văzu a doua creatură, simţi un şoc asemănător unui foc pârjolindu-l prin interior. O căldură îi urcă pe şira spinării, arzându-i creierul. Frica! Frica! Tremurând, înălţă puşca.

În acelaşi moment, creatura — care se aplecase — ridică ceva ce scânteie în soare. Peste o clipă, un glonte şuieră pe lângă capul lui Matlin şi pătrunse în trunchiul unui copac cu un bubuit ca de tunet. Solul se cutremură. Apoi sunetul detunăturii ajunse la urechile bărbatului. Era tot atât de puternic precum cel al unui tun de calibru mic.

Chiar pe când făcea această comparaţie, bazată pe experienţa lui de puşcaş marin în cel de-al doilea război mondial, puşca monstrului — *semăna* cu o puşcă, deşi era mult mai mare — scuipă din nou foc. De data aceasta, proiectilul lovi bolovanul aflat la zece metri în faţa lui Matlin şi-l împroşcă cu o ploaie de sfărâmături de piatră. Fiecare părticică a corpului fu lovită, şi când izbuti să ridice privirea — după ce răsunase a doua explozie — văzu că avea mâinile acoperite cu zeci de puncte însângerate.

Vederea propriului sânge îl îngrozi, dar în acelaşi timp îl

făcu să acţioneze. Se lăsă să lunece înapoi, se rostogoli pe o parte şi, aplecat, alergă spre capătul şanţului, oprindu-se doar atunci când îşi dădu seama că adâncimea lui redusă nu-i mai oferea un adăpost.

Ce putea face?

Îi reveniră amintiri vagi ale unor riscuri asumate în timpul războiului. Atunci se simţise optimist, apăsat de realităţile unui conflict pe care nu-l acceptase niciodată — un război ce-i irosise câţiva ani din viaţă. Ţinea totuşi minte că se deplasa, tupilându-se, înaintând. Considerase întotdeauna drept nebunie să te aventurezi într-un teritoriu inamic. Cu toate acestea, sub detestata presiune a disciplinei militare, se resemnase şi intrase în situaţiile cele mai periculoase.

Era oare posibil să fie silit s-o facă din nou, acum — datorită propriilor sale greşeli?

Pe când stătea ghemuit, alte două proiectile spulberară bolovanul înapoia căruia se aflase cu câteva secunde în urmă. Un tun împotriva unei puşti! Matlin dorea din tot sufletul s-o şteargă, să nu mai fie-acolo. Ideea iniţială de-a obţine ceva în urma cercetării amănunţite a regiunii nu mai avea nicio însemnătate în faţa puterii de foc care-i căuta distrugerea cu fiecare bubuitură.

Zăcea întins în capătul mai puţin adânc al şanţului, neîndrăznind nici măcar să ridice capul.

Propria lui armă părea acum o simplă jucărie...

***

Telefonul ţârâi. Cora răspunse şi avu nevoie de câteva secunde să recunoască glasul soţului ei.

— Te sun de la telefon public. Poţi afla unde-i echipa aia care caută monstrul?

— Tocmai am vorbit cu Mamie. Sunt la ferma lor. De ce?

— Mă urmăreşte. Spune-le că mă-ndrept spre autostradă, venind de la docuri. Are un camion cât o casă.

— Cine te urmăreşte? ţipă Cora. Unde?

— Alt monstru. Pe drumul de lângă lac, şuieră Matlin şi închise.

III

Bătălia de pe autostradă începu cam pe la ora două după-amiază. Creatura coborî din cabina unui camion înalt de şapte metri. Adăpostindu-se înapoia vehiculului, trăgea cu o puşcă de calibrul unui tun.

Cei douăzeci de bărbaţi cu automobilele lor fragile şi carabinele minuscule se pitiră în tufişuri. Întins lângă Graham, Matlin îl auzi vorbind cu un maior de armată:

— Cere încă o dată aviaţia!

La zece minute după aceea, la orizont apăru primul elicopter. Se dovedi a fi al unui post particular de televiziune, cu camere de filmat la bord. Începu să dea ocol camionului, transmiţând în direct imagini ale uriaşei fiinţe. La început, creatura nu se gândi să cerceteze şi cerul pentru a găsi sursa zgomotului asurzitor. În cele din urmă, o făcu.

Înălţă brusc arma. Primul proiectil traversă cabina aparatului. O schijă îl lovi pe pilot, care-şi pierdu cunoştinţa.

Elicopterul începu să se legene nesigur. Pe când se retrăgea, un alt glonte uriaş îi spulberă coada. Rotind disperat elicea mare, se prăbuşi, în pădurea de pe celălalt versant al colinei scunde.

Din nefericire, când apărură elicopterele militare, ele nu

mai avură avantajul surprizei. Puşca-tun trase imediat cum se apropiară. Aparatele se întoarseră — dar trei fură doborâte, unul în flăcări. Cu o excepţie, celelalte începură să tragă de la depărtare.

Excepţia virase spre stânga, dispărând înapoia colinei. Reapăru îndărătul monstrului şi, în vreme ce restul elicopterelor continuau tirul frontal, atacă din spate.

Rafalele de gloanţe aproape că smulseră capul monstrului, care nici nu ştiu de unde îi venise moartea.

Matlin porni într-acolo împreună cu ceilalţi. Era furios că nimeni nu-i recunoştea drepturile. Deşi se aşteptase la aşa ceva, realitatea era greu de acceptat.

Ajuns lângă camion, rămase locului nervos, în timp ce bărbaţii examinau creatura, camionul uriaş şi puşca-tun. Se trezi din transă abia când îşi dădu seama că era strigat pentru a doua oară. Graham îi arăta arma lungă de trei metri.

— Ce crezi despre asta?

Întrebarea pusă de pe picior de egalitate anulă pentru moment încrâncenarea lui Matlin. *Acum!* îşi spuse. Întinse lui Graham cererea de recompensă şi rosti:

— Aş dori să-mi semnaţi aici.

Apoi se ghemui pe vine lângă armă şi o studie.

— Pare o puşcă cu repetiţie, comentă el, destul de asemănătoare cu a mea, dar mult, mult mai mare. Parcă ar fi fabricate de aceeaşi campanie.

Observă iritat că Graham nici nu privise hârtia pe care i-o dăduse.

— Ce companie? întrebă cu un ton ciudat.

— Arma mea este Messer.

Celălalt oftă, clătină din cap, gânditor:

— Uită-te ce scrie pe plăcuţa ei.

Matlin se aplecă. Cuvintele MESSER-MADE se desluşeau

limpede, negre şi ştanţate.

— Şi camionul ce marcă are? întrebă Graham.

Tăcut, bărbatul ocoli camionul uriaş şi privi emblema de pe radiator. Era identică cu cea de pe vehiculul său: FLUG.

Când se întoarse cu răspunsul, Graham încuviinţă, apoi îi întinse cererea şi vorbi sec:

— Dacă eu aş fi scris această cerere, domnule Matlin, ar fi sunat cam aşa: "Deoarece eu,” adică dumneavoastră, domnule Matlin, “sunt cel care a contribuit cel mai mult pentru a împiedica urmărirea creaturii din spaţiu, recunosc că sunt cel mai puţin în măsură să primesc recompensa. “

Fusese o reacţie atât de neaşteptată şi de negativă, ameninţându-i atât de brusc drepturile, încât Matlin amuţi. Nu însă mai mult de câteva secunde. Apoi furia se revărsă:

— Ascultă, măi pungaşule... ! începu el.

— *Stop!* rosti tăios Graham, ridicând braţul ameninţător. Ochii săi cenuşii precum oţelul scânteiau cinici, când continua: Dacă însă ne conduci pe urmele monştrilor şi ne ajuţi să-i găsim, cred că mi-aş schimba părerea. Ai *face* aşa ceva?

***

Sosirea nopţii îi găsi căutând.

Când făcură popas lângă lac, întunericul fu sfâşiat de un urlet asurzitor. Matlin sări de pe bancheta din spate a maşinii, alergă spre ţărm şi privi peste apa întunecată, spre insula din mijlocul lacului. Îi simţi pe ceilalţi bărbaţi înconjurându-l.

Zgomotele veneau dinspre insulă.

— Parc-ar fi motoare de avion, răcni cineva pentru a se putea face auzit, şi parcă se apropie.

Destul de repede, se dovedi că avusese dreptate.

Urletul ajunse deasupra lor. Pe cerul întunecat, se zări pentru o clipă conturul unui elicopter gigantic.

Dispăru înapoia unui nor. Vuietul înfricoşător scăzu în intensitate, devenind un ţăcănit îndepărtat.

Graham se apropie de Matlin:

— Ziceai că ai un teren pe malul lacului, nu?

— Mda, încuviinţă Matlin fără chef.

— Ai şi o barcă acolo?

— Doar nu te gândeşti să te duci pe insulă, pricepu îngrozit Matlin. Acum?

— O să-ţi închiriez barca şi o să-ţi plătesc orice stricăciune — îţi dau şi în scris dacă vrei. Iar dacă acolo-i baza creaturilor, îţi semnez cererea.

Matlin ezită. Barca şi terenul acela reprezentau singurele lui bucurii. Nimeni, nici chiar Cora, nu-şi dăduse seama cât de mult însemnau pentru el. Chiar în ziua când ucisese primul monstru îşi umpluse remorca cu nisip de la fermă şi-l împrăştiase cu dragoste pe ţărm.

Acum îşi putea imagina cât ar fi realizat cu banii recompensei: o plajă completă de nisip, o cabană de pescuit şi vânătoare, şi o barcă mai mare, tipul la care visase mereu, fără să izbutească s-o achiziţioneze.

— Bine, încuviinţă el.

***

Pe insulă, folosind precaut lanterna, Matlin îi conduse pe Graham şi alţi doi bărbaţi în locul unde, brusc, solul devenea... mai dur.

Când săpară, găsiră o suprafaţă metalică la numai câţiva centimetri sub iarbă.

Graham şopti ceva în aparatul de radio, vorbind cu cei de pe mal, apoi deschise sonorul lăsându-i şi pe ceilalţi trei

să audă răspunsul: prin intermediul staţiei radio mai puternice din tabără urma să fie solicitat ajutorul paraşutiştilor. Până în zori, aveau să li se alăture câteva sute de soldaţi experimentaţi, cu tancuri, artilerie şi trupe de geniu.

Însă când întrerupseră legătura radio, redeveniră singuri în beznă. Până în zori mai erau destule ore.

***

Tot Matlin fu cel care descoperi intrarea în nava gigantică. Era atât de preocupat şi absorbit, încât intră în prima încăpere alături de ceilalţi, fără să priceapă cu adevărat cât de departe ajunsese.

Se opri. Fu gata să se întoarcă şi să fugă. Dar nu se clinti.

Priveliştea îl încremenise.

Se găseau într-o încăpere rotundă, cu diametrul de aproape o sută cincizeci de metri. Mai multe proeminenţe metalice se înălţau din podea, sau coborau din plafon. În rest, camera era goală.

Se apropiară de o rampă ce cobora la următorul nivel. Aici se aflau mai multe maşinării încastrate în pereţi — dacă puteau fi maşinării — totuşi, locul era la fel de pustiu.

La nivelul trei, găsiră doi “copii” dormind.

Fiecare stătea întins pe spate într-un fel de container metalic, negru şi prelung. Cel mai mare era cam jumătate dintr-un extraterestru adult, iar celălalt nu avea mai mult de o jumătate de metru. Amândoi erau masivi şi, fără putinţă de îndoială, reprezentau versiuni mai tinere ale celor două creaturi deja ucise.

Pe când agentul guvernamental şi cei doi ofiţeri schimbau priviri întrebătoare, Matlin scoase cererea şi o

întinse lui Graham. Acesta îl privi surprins, apoi încuviinţă resemnat şi semnă.

Imediat după ce luă hârtia înapoi, Matlin porni către rampă.

Era ud leoarcă de transpiraţie. Ştia însă că nu avusese de ales. Trebuise să obţină semnătura. Iar acum... S-o şteargă din locul acesta care nu-l privea câtuşi de puţin!

Ajuns la barcă, porni motorul şi se îndreptă către debarcader. Amară barca, încuie uşa docului, sui în maşină şi plecă.

Când depăşi liziera, ajungând cam la doi kilometri de ferma sa, văzu că întreaga curte ardea. Auzi uruitul motoarelor gigantice...

Casa, hambarul, garajul — toate erau în flăcări! În lumina lor puternică, zări uriaşul elicopter înălţându-se pe cerul nopţii.

Deci aici venise!

Trecu pe deasupra lui, dispărând undeva în dreapta, un vuiet colosal a cărui sursă era acum complet invizibilă în bezna cerului înnorat.

Matlin îi găsi pe Cora şi pe băiatul cel mic, pitiţi pe câmp. Femeia bolborosea ceva despre monstrul care venise şi-i privise. Rosti gânditoare:

— De unde ştia că tocmai asta-i ferma ta? Nu-nţeleg...

IV

Focul era aproape stins. În curte începură să apară vecini. Se trânteau portiere de maşini. Încă năucit, Matlin îşi luă în braţe băiatul şi, însoţit de Cora, porni spre automobilul lor.

Acum se gândea la cu totul altceva. De ce creatura nu-i

ucisese nevasta şi copilul?

Un vecin, Dan Gray, îl atinse pe braţ şi vorbi:

— Steve, în noaptea asta puteţi veni să dormiţi la noi.

Când ajunseră la ferma lui Gray, la televizor era intervievat un individ care povestea cum Steve Matlin abandonase trei bărbaţi în baza extratereştrilor.

Matlin îl recunoscu: făcea parte din echipa lui Graham. Întoarse capul şi văzu că Gray, nevasta acestuia — o femeie înaltă şi zveltă — şi Cora se holbau la el.

— Steve, rosti Cora îngrozită, *nu se poate!*

Matlin, era stupefiat:

— O să-i dau în judecată pentru calomnie! răcni el.

— Deci nu-i adevărat, suspină Cora. Ce oribil, să se preteze la asemenea minciună!

Bărbatul se irită şi mai mult, văzând că ea nu înţelesese.

— Nu-i doar o minciună, e o tâmpenie! De ce să fi rămas pe insula aceea? Dacă ei sunt nebuni, treaba lor!

Citi pe feţele lor că aveau altă părere. Se strâmbă:

— Bun, am înţeles că nu mai sunt binevenit. Haide, Cora!

— Cora şi băiatul pot rămâne, spuse doamna Gray.

Matlin acceptă imediat, deja resemnat faţă de lipsa lor de înţelegere:

— Vin dimineaţă să te iau, îi spuse soţiei sale.

Cora nu răspunse.

Gray îl însoţi până la maşină. Când reveni în salon, clătină din cap:

— Un singur lucru e sigur la bărbatul tău, se adresă el Corei. Îţi spune foarte clar care-i poziţia lui.

— Mie mi-a spus-o cam de multe ori, replica ea crispată. Închipuiţi-vă, să-i abandoneze pe oamenii aceia! Începu să plângă.

— Zicea că ei l-au ademenit pe insulă.

— Nimeni nu-l poate ademeni pe Steve. Dacă a ajuns acolo, a fost cu buna lui ştiinţă.

— Mai zicea că abia acolo şi-a dat seama că generalii l-au păcălit din nou — au adus un civil în linia întâia. Şi pentru că nu era războiul lui...

— Dacă nu-i războiul lui, al cui este? El a tras primul.

— Oricum "generalii" sunt acum în linia întâia, iar lui Steve nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Sunt absolut sigur!

— Ăsta-i lucrul cel mai uluitor, încuviinţă Cora. Crede că războiul a fost doar o conspiraţie pentru a-i răpi câţiva ani din viaţă. Trăieşte complet în lumea lui personală, din care nimic nu-l poate clinti.

***

Matlin reveni la ferma sa şi dormi în maşină.

Dimineaţa, când se întoarse la familia Gray, vecinul îl întâmpină zâmbind larg:

— Ei bine, Steve, în sfârşit va fi războiul tău!

Matlin privi surâsul atotştiutor de pe chipul masiv al lui Dan Gray, însă cuvintele păreau lipsite de sens. Aşa încât, fără să răspundă nimic, porni spre casă.

Cele două femei se uitau la televizor. Matlin nici măcar nu privi ecranul.

— Gata, Cora? întrebă el.

Amândouă se întoarseră şi-l priviră ciudat. În cele din urmă, doamna Gray şopti cu glas întretăiat:

— Priveşti situaţia cu mult calm...

— Care situaţie?

Femeia se răsuci neajutorată spre Cora:

— Nu-i pot spune, murmură ea!

Matlin îşi privi întrebător soţia.

— Creatura s-a întors pe insulă, începu Cora, şi i-a găsit pe cei doi bărbaţi. Le-a vorbit, prin intermediul unui translator automat. A spus că va părăsi Pământul, dar mai întâi are ceva de îndeplinit. A zis... a zis...

— Pentru Dumnezeu, Cora, exclamă Matlin, haidem odată! Îmi poţi spune pe drum.

— A zis... a zis că mai întâi te va ucide.

Matlin amuţi. După câteva clipe, reuşi să bâiguie:

— Pe mine?! E ridicol! Eu n-am nicio legătură cu toate astea.

— A zis că eşti pământeanul care a început totul.

Bărbatul se simţea copleşit. Nu putea rosti nimic, nici măcar să nege acuzaţia. În gând, protestă: *Dar primul monstru a venit drept spre mine! De unde să fi ştiut?*

Cora continua cu glas îndurerat:

— Spunea că pe toate planetele vizitate, nimeni n-a ucis fără avertisment, sau fără măcar să pună o întrebare.

Matlin o privi, lipsit de speranţe. Se simţea înfrânt, zdrobit, vulnerabil şi ameninţat. Pentru un moment, nici nu-i veni să creadă. Se gândi: *Nu vreau decât să fiu lăsat în pace!*

Gândul se curmă brusc. Înţelese că de ani de zile întreţinuse o minciună: că faptele petrecute altundeva nu-l priveau pe el.

O afirmase cu atâta tărie, izbucnise chiar în crize de nervi, încât oamenii schimbaseră priviri cu subînţeles şi amuţiseră, fără a mai aborda vreodată subiectul respectiv. Întotdeauna îşi repetase mulţumit: *Ce dracu, mai bine ar tăcea din gură, dar...*, cu dispreţ,... *lasă-i să creadă ce vor.*

Iar acum era singura fiinţă umană pe care un vizitator de pe altă planetă se simţea motivat s-o ucidă...

Îl zări pe Dan Gray zâmbind. Bărbatul desfăcu braţele, neajutorat:

— Asta-i, Steve. Poţi sau nu să mă crezi, dar îmi place de tine. Ba chiar că te înţeleg. Însă — iartă-mă, Cora — mie mi se pare un fel de răzbunare a soartei. Nu cred că mai cunosc pe altcineva, care să fie urmărit de o obsesie atâta vreme.

Matlin se răsuci şi părăsi odaia. Cora îl urmă grăbită.

— O clipă, Steve, spuse ea. Am ceva pentru tine.

Bărbatul se întoarse. Erau singuri pe hol. Cora îşi scoase verigheta de pe deget.

— Poftim, rosti ea. Ar fi trebuit să ţi-o dau acum nouăsprezece ani, dar m-am lăsat oprită de naşterea primului nostru copil.

Îi deschise palma, aşeză verigheta în mijlocul ei şi-i strânse degetele peste ea.

— Eşti pe cont propriu, Steve. Timp de douăzeci de ani, ai fost cel mai egoist şi egocentric bărbat din lume; acum poţi înfrunta situaţia aşa cum trebuie, de unul singur.

Matlin privi verigheta şi pufni:

— Ha! Dacă te uiţi la mine, poţi vedea adevăratul chip al rasei umane. Ce-i sigur e că eu n-o să fiu niciodată un făţarnic.

Strecură verigheta în buzunar.

— O păstrez, şi ţi-o înapoiez când o să-ţi treacă aiureala asta. Până acum nu crezusem că eşti o ipocrită.

Se întoarse şi părăsi casa.

În faţa fermei Gray, apăru o maşină. Era condusă de John Graham. Agentul guvernamental coborî, se apropie de Matlin, care tocmai se pregătea să urce în automobilul său şi rosti:

— Am venit să discutăm ceva.

— Zi repede!

— Am trei mesaje pentru tine.

— Dă-i drumul!

— Evident, începu Graham, guvernul Statelor Unite nu va permite uciderea unuia dintre cetăţenii săi.

De aceea, explică el în cotinuare, între Steve Matlin şi extraterestru urmau să fie interpuse cordoane de forţe armate.

Matlin îl privea cu o ostilitate vădită.

— Poate duplica orice avem noi, aşa că astea-s doar vorbe.

Continuând în acelaşi mod oficial, Graham îl anunţă că armata sesizase capacitatea creaturii de a copia, mai întâi puşca, apoi camionul şi elicopterul.

Hohotul scurt al lui Matlin trată drept imbecilă ideea că generalii ar fi ştiut ce să facă cu asemenea informaţii.

— Hai, hai, făcu el nepoliticos, care-i al doilea mesaj.

— Are o natură mai… personală, rosti Graham.

Înaintă un pas şi braţul său se înălţă, trimiţându-i pumnul în falca celuilalt. Matlin fu azvârlit în portiera maşinii. Lunecă pe pământ şi rămase acolo, frecându-şi maxilarul şi privindu-l pe agent.

— Bun, rosti el pe un ton domol, deoarece cam toţi sunt de acord că mă pândea de mult, îl accept ca atare. Care-i ultimul mesaj?

Graham, care în mod evident se aşteptase la o încăierare, se retrase un pas. Căutătura sălbatică de pe chipul lui se îmblânzi. Clătină din cap uluit.

— Steve, mă uimeşti. Poate chiar te respect.

Bărbatul nu-i răspunse. Rămăsese jos, cu coatele pe genunchi.

După un moment, Graham continuă:

— Generalii bănuiesc că ar trebui să existe şi un alt motiv pentru care vrea să te omoare creatura. Poate că ştii ceva… Ochii lui cenuşii îl urmăriră pe Matlin cu atenţie: Ne-ai ascuns ceva?

Matlin negă din cap, totuşi era interesat. Se sculă încet, şi se încruntă gânditor în vreme ce se scutură de praf.

— Se bănuieşte, insistă agentul, că abilitatea de duplicare se bazează pe un fel de percepţie inexistentă la oameni.

— Hei! exclamă Matlin cu ochii mari. Adică aşa cum au porumbeii călători, sau păsările migratoare?

Se mai crede că tu posezi o informaţie asupra acestei percepţii şi creatura vrea să te ucidă înainte ca s-o poţi transmite altcuiva.

— Sunt nebuni! Habar n-am de-aşa ceva.

Graham îl privi din nou cu atenţie, apoi în mod evident satisfăcut, spuse:

— Oricum, militarii apreciază că nu-şi pot asuma riscuri cu o creatură care a ameninţat cu moartea un cetăţean american. Vor lansa o bombă atomică, ca să termine cu ea o dată pentru totdeauna.

Fără vreun motiv anume, Matlin simţi o alarmă:

— Stai puţin, începu el bănuitor. Şi dacă monstrul duplică bomba? Atunci va avea toate armele noastre, iar noi nici măcar n-am văzut *una* de-a lui.

— Termină, Steve, surâse Graham. Bomba nu va fi prea mare însă va pulveriza racheta. Personal, regret această acţiune, însă nu mă îndoiesc asupra finalului. După detonare, nu va mai avea *cu ce* să duplice... şi nici nu va mai exista *cine* să duplice.

— Ar fi mai bine să le spui să n-arunce bomba până mai examinăm puţin situaţia.

— Mă tem că nu mai este timp. Graham îşi privi ceasul. Armata s-a gândit că s-ar putea să fii într-o relaţie telepatică cu extraterestrul, şi de aceea nu ţi-am spus că bomba e aruncată... acum!

După o clipă, se auzi o bubuitură îndepărtată.

Involuntar, cei doi bărbaţi îşi strânseră capetele între umeri. Apoi se îndepărtară şi priviră dincolo de fermele apropiate şi de copacii dinapoi a lor, spre colinele joase. La orizont se înălţa o mică, dar familiară şi sinistră ciupercă.

— Asta-a fost, comentă Graham. Păcat! Totuşi n-ar fi trebuit să te ameninţe în felul acela.

— Şi cealaltă navă? întrebă Matlin.

— Care cealaltă navă?

Amândoi vorbiseră involuntar. Acum se priviră fix.

Primul care rupse tăcerea a fost Graham:

— Dumnezeule! exclamă el.

V

Ofiţerii de stat-major erau nişte tipi extrem de încăpăţânaţi.

Pierdură două zile foarte importante, respingând ideea că poate exista o altă rachetă.

Apoi, în după-amiaza celei de-a treia zile, radarele raportară un obiect micuţ, sus deasupra aeroportului H, de unde decolase avionul ce aruncase bomba atomică.

Turnul de control solicită aparatului necunoscut să se identifice. Când acesta n-o făcu, cineva deveni nervos si declanşă alarmă de bombardament. Apoi se azvârli cu capul înainte pe toboganul care cobora în adăpostul subteran.

Acţiunea lui rapidă îl făcură unul dintre cei opt sute de supravieţuitori care dovediseră reflexe instantanee.

La numai câteva secunde după plonjonul în siguranţă, o bombă atomică distruse complet aeroportul H.

Cam la aceeaşi oră, un elicopter al televiziunii survola insula de pe lacul lui Matlin, filmând craterul produs de

bombă. Brusc şi fără niciun zgomot, o rachetă coborî din înălţimi, aterizând acolo.

Elicopterul nu mai pierdu timpul. Se îndepărtă imediat, filmând prin hubloul din spate.

Căutându-l pe Matlin, Graham ajunse la Cora.

Femeia clătinase însă din cap:

— Steve a zis c-o să fie în permanentă mişcare. A spus că s-a gândit că n-ar fi bine să rămână locului în vreme ce monstrul îl caută.

Fotografia lui Matlin apăru la televiziune.

Patru zile mai târziu, Graham interogă patru tineri morocănoşi care încercaseră să-l captureze pe Matlin, ca să-l predea extraterestrului. Purtătorul lor de cuvânt declară:

— Dacă-l predăm pe cel responsabil de toată afacerea aceasta, am putea reveni liniştiţi la ocupaţiile noastre.

Plecaseră, unul în cârje, doi cu braţele suspendate în eşarfe, toţi patru bandajaţi şi gemând. În ziua următoare, Graham discuta cu două persoane care pretindeau că asistaseră la o înfruntare pe autostradă între Matlin, aflat în maşina lui, şi monstrul pilotând un reactor gigantic. Matlin trăsese cu un aruncător de grenade şi, în cele din urmă, bestia dăduse bir cu fugiţii.

Generalul Mazwell Day, care-l însoţea pe Graham, se întrebase cu glas tare dacă nu cumva Matlin putea fi individul care jefuise un arsenal al Marinei, luând un lansator de rachete de nouăzeci, şi un sfert de tonă de muniţii.

Graham o sună pe Cora.

— Verific un raport, rosti el. Oare Steve s-ar fi gândit să folosească echipament din dotarea Marinei?

— Arma respectivă aparţine cetăţenilor americani, nu? replică femeia.

— Sigur că da.

— Ei bine, atunci cred că Steve s-a considerat coproprietar al ei, fiind cetăţean american. N-ar fi avut niciun fel de remuşcări, considerând fie că i-a achitat deja costul prin diversele impozite federale, fie că a câştigat dreptul s-o deţină în urma războiului.

Graham acoperi microfonul telefonului cu palma, şi şopti:

— Se pare că s-ar fi putut gândi la aşa ceva...

Generalul întinse mâna.

— Dă-mi-o, să vorbesc cu ea! Alo, doamna Matlin?

— Da?

— Pot să vă pun câteva întrebări mai personale în legătură cu soţul dumneavoastră?

— Da.

— Doamnă Matlin, domnul Graham, aflat aici, lângă mine, are un respect deosebit faţă de opiniile dumneavoastră, aşa încât gândiţi-vă bine şi răspundeţi-mi la următoarea întrebare: Soţul dumneavoastră este inteligent?

Cora şovăi, apoi răspunse:

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Din anumite puncte de vedere, nu; dar din altele, este extrem de inteligent.

— E curajos?

— Dacă l-aţi auzi vorbind, aţi zice că nu. Senzaţia mea este că e foarte curajos. Bănuiesc totuşi că trebuie să fie implicat în mod direct.

— Ce părere are despre ofiţeri?

— Că sunt nişte idioţi..

— E un om onest?

— Păi-i-i... depinde. De pildă, atunci, în prima zi, luase puşca în speranţa că va putea face braconaj...

— Îşi plăteşte datoriile?

— Dacă l-aş putea cita — n-ar lăsa nimănui satisfacţia de a-l şti dator.

Generalul Day zâmbi.

— Doamnă Matlin, l-aţi primi înapoi pe soţul dumneavoastră, dacă l-aş face sergent?

— De ce nu căpitan?

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar dacă o să vă mai gândiţi puţin vă veţi da seama că niciodată nu s-ar coborî într-atât.

— Ah, nici nu trebuie să mă gândesc. Aveţi dreptate. Da... bine, s-ar putea să-l primesc. D-dar, nu mai este în armată...

— Va fi, doamnă Matlin. La revedere!

Închise telefonul.

După o oră, televiziunea, radioul şi ziarele anunţau că Matlin fusese reînrolat în Marină şi i se ordona să se prezinte la cea mai apropiată bază militară.

***

În jurul miezului nopţii, un avion cu reacţie purtându-i pe Graham şi câţiva ofiţeri zbură până la baza unde Matlin îi aştepta resemnat. I se înmână o uniformă de soldat. În vreme ce bărbatul încruntat şi nebărbierit se îmbrăcă fără tragere de inimă, îl supuseră unui bombardament de întrebări. Erau interesaţi de orice i-ar fi trecut prin minte, indiferent de motiv.

— E o prostie, protestă Matlin. Nu cunosc nimic special decât că monstrul vrea să mă termine.

— Noi credem că ştii.

— Asta-i o...

— Soldat Matlin! E un ordin!

Morocănos — dar precis — Matlin respectă ordinele. Spuse absolut tot ceea ce gândise despre creatură în

ultimele zile. Şi fuseseră destule lucruri care i se păruseră nebunii sau coşmaruri, până ce crezuse că începea să-şi piardă minţile. Viziuni ale unui cămin pe planeta altei stele. Viziuni ale unor lungi ani de călătorie. Viziuni ale navei îngropate în lac, unde mii de bombe erau pe cale de a fi duplicate.

Ascultătorii păliră, dar Graham îl îmboldi:

— Zi mai departe!

— Nu există decât o singură creatură, dar a adus cu ea mai multe trupuri de rezervă, şi poate creşte altele; continuă Matlin.

Apoi se opri.

— La dracu! mârâi el. Nu-mi place să povestesc chestiile astea! Oricum, de ce vreţi să le auziţi? Sunt pur şi simplu nişte coşmaruri.

Graham privi de la general la Matlin.

— Ei bine, vorbi el, noi nu credem că-s doar nişte vise. Bănuim că te afli într-un soi de “rezonanţă” cu creierul creaturii. Şi trebuie să aflăm ce are de gând... aşa că, pentru Dumnezeu, spune mai departe!

Din episoadele relatate de Matlin se închegă o imagine generală:

Extraterestrul sosise în sistemul solar cu două nave, conţinând trupurile de rezervă aflate în diverse stadii de dezvoltare. Când una dintre nave fusese distrusă, făcuse un duplicat, şi acum avea iarăşi două.

Pe măsură ce corpurile erau distruse, următoarele erau cuplate pe dezvoltare rapidă şi, după două zile, se trezeau în stadiul de adult. Fiecare trup nou deţinea absolut toate amintirile celor dinaintea sa; în mod automat, înregistra prin ESP tot ce se întâmplase cu anteriorii.

La sosire, primul corp se deşteptase într-o stare de receptivitate totală. Dorise să poată duplica gândurile şi

sentimentele locuitorilor de pe această planetă tânără.

... Comportă-te ca ei, gândeşte ca noi, învaţă-le graiul.

În această stare de neajutorare şi disperare, îl întâlnise pe Steve Matlin.

Asta fusese totul. Extraterestrul se impregnase cu personalitatea lui Matlin.

— Steve, întrebă Graham, îţi dai seama că fiinţa aceasta a preluat de la tine toate ideile distructive?

— Cum?! clipi bărbatul.

Reamintindu-şi conversaţiile cu Cora, Graham continuă:

— Tu ai vreun prieten, Steve? Cineva pe care să îndrăgeşti? Pe oricine, *oriunde...*

Matlin nu-şi putea aminti de nimeni. Decât, bineînţeles, Cora şi copiii. Cu toate că şi sentimentele faţă de aceştia erau complexe. Cora insistase să-i trimită pe cei trei mai mari la şcoală, în oraş.

La un anumit nivel, simţea totuşi o reală afecţiune.

— De asta trăieşte Cora, rosti Graham încordat. De asta n-a ucis-o în ziua când ţi-a incendiat ferma.

— D-dar, protestă Matlin, de ce a distrus ferma?

— O urăşti, nu-i aşa?

Matlin amuţi. Într-adevăr, repetase de o mie de ori că o ura.

— Ce crezi că ar trebui să facem cam cu jumătate din locuitorii ţării?

— Eu sunt de părere că ar trebui lichidaţi şi totul să fie luat de la început, răspunse automat Matlin.

— Ce zici de ruşi?

Dacă ar fi după mine, ar trebui să trimitem un covor de bombe atomice peste Asia.

După un timp, Graham rosti cu blândeţe:

— N-ai vrea să-ţi mai schimbi ideile, Steve?

Terminând de echipat, Matlin se strâmbă în oglindă:

— Uite ce-i, zise el în cele din unrtă, m-aţi băgat în corzi. Sunt gata să accept sugestiile idioţilor de generali. Spuneţi-mi ce vreţi să fac.

***

Exact în aceeaşi clipă, *Fiinţa* opri duplicarea frenetică a bombelor atomice şi deveni ea însăşi.

Legătura mentală cu Matlin fu retezată.

Întorcându-se, *Fiinţa* emise un raport, transmis instantaneu spre un receptor aflat la ani-lumină depărtare:

„S-a petrecut în sfârşit ceea ce ne-am temut mereu că s-ar putea întâmpla în aceste apropieri mentale unilaterale pe o nouă planetă. Pe când eram în faza de recepţie dată de orice gând, primul meu trup a fost distrus de un biped băştinaş, o creatură cu idei absolut incredibile — cauzate probabil de anumite abuzuri suferite anterior. Această incapacitate de a depăşi şocul trecutului pare un fenomen unic printre locuitorii planetei.

„Înţelegând că rămâneam captiv atâta vreme cât el continua să trăiască, am încercat în câteva rânduri să-l ucid. N-am reuşit deoarece s-a dovedit uluitor de inventiv. Acum însă a îmbrăcat o haină numită „uniformă”, şi acest fapt l-a transformat imediat într-o făptură paşnică.

Numai aşa am reuşit să scap. Evident, îi pot determina în orice clipă poziţia, totuşi nu se mai poate face un transfer reciproc de gânduri. Cu toate acestea, sunt asediat aici de o flotă aeriană. Imaginea mea de vizitator animat de bune intenţii a fost complet spulberată. Bineînţeles, nu voi utiliza arme împotriva lor; de aceea, consider că expediţia e sortită pieirii. “

***

Un echipaj de astronauţi realiză cu succes joncţiunea cu a doua rachetă a *Fiinţei*, şi raportară descoperirea a patru trupuri în diferite stadii de dezvoltare.

Chiar în momentul când racheta era detonată pe orbită, Matlin era adus pe malul lacului. Acolo îl aştepta o şalupă guvernamentală. Sub privirile lui Graham şi ale generalului Day, Matlin pilotă şalupa de treizeci de mii de dolari, suind-o cu nepăsare pe malul stâncos al insulei.

— Cred c-a făcut-o praf, comentă Graham.

— Perfect.

— Cum adică?

Întreaga mea teorie despre el s-ar prăbuşi, dacă ar trata proprietatea guvernului cu acelaşi respect pe care-l acordă obiectelor personale. În felul ăsta m-am asigurat că este exact cel care am crezut.

Matlin se apropie de craterul unde zăcea a doua navă extraterestră. Deja, apa se infiltrase pe fundul craterului. Conform ordinelor, Matlin se lăsă să lunece în noroi. Ţinând arma deasupra capului, blestemă şi porni către intrarea navei.

VI

Graham, generalul Day şi un maior de artilerie îl priveau pe un televizor portabil. Imaginile erau transmise de o navă aflată la peste douăzeci de kilometri deasupra insulei. Scena de dedesubt avea limpezime de cristal. Prin lentilele transfocatorului, Matlin părea o păpuşă minusculă.

— Tot nu-nţeleg de ce l-am trimis!? făcu Graham. De ce n-o aruncăm pur şi simplu în cer? Aţi afirmat că avem destulă energie acolo..., ridică mâna spre cer,... ca s-o

facem pulbere.

Generalul îi explică faptul că acum susţinea opinia anterioară a lui Graham. Era posibil ca extraterestrul să se poată apăra.

— E prea târziu pentru precauţii, exclamă agentul guvernamental. Ne-am distrus orice cale de întoarcere.

N-ar fi fost înţelept, continuase generalul, să provoace şi creatura până nu aveau rezultatele unei confruntări directe.

— O confruntare între o super-fiinţă şi... Matlin?!

— Pe cine altul să fi trimis? Vreun biet sărman? Nu, Matlin e orientat în direcţia asta. Pentru alţii, vederea creaturii ar putea însemna un şoc.

— De ce n-aţi mers dumneavoastră? Sau eu?

Day îi răspunse că decizii precum cele care trebuiau luate în momentul înfruntării nu trebuiau să implice persoane cu un mod de gândire subordonat intereselor statului.

— Cum crezi că am ajuns general? Când aveam îndoieli, ascultam ce credeau soldaţii. Ei au o câinoşenie fundamentală, care transcende intelectul.

— Dacă aţi auzit credinţele lui Matlin... Opiniile lui asupra rasei umane...

— Vrei să-mi spui că nu crezi la fel? îl privi surprins generalul.

— Nu!

— Nu crezi că oamenii sunt absolut imposibili?

— Nu, cred că sunt extraordinari.

— Eşti dus rău de tot, băiete, comentă Day cu un glas tolerant. Văd că noi, militarii, înţelegem comportamentul uman mult mai bine decât voi, indivizii cu creierele spălate. Făcu o pauză, apoi continuă: Matlin a fost prost tratat în timpul războiului.

— Ce?! se strădui să priceapă Graham.

— Ce legătură are asta cu cazul nostru? Foarte simplu! Vezi dumneata, domnule Graham, trebuie să înţelegi că un adevărat puşcaş marin e un rege. Iar Matlin este cu adevărat un exponent al spiritului respectiv. A fost însă tratat ca un soldat obişnuit. Asta l-a marcat şi a suferit douăzeci de ani, aşteptând o recunoaştere a meritelor lui.

Eu i-o ofer. Un rege al puşcaşilor marini, domnule Graham, poate conduce un război, poate administra un oraş, sau negocia cu o putere străină. Puşcaşii marini care devin generali sunt consideraţi versiuni inferioare ale acestei specii. Toţi înţeleg asta în modul cel mai perfect. Lui Matlin nici măcar nu-i va trece prin minte să mă consulte pe mine, pe dumneata, sau guvernul SUA. El va cântări situaţia şi va lua o hotărâre, iar eu îl voi susţine.

Se întoarse către maior şi comandă:

— Perfect, începeţi tirul!

— Tirul?! răcni Graham.

Day îi explică răbdător, ca unui copil, că în acest caz de extremă importanţă era necesară reîndoctrinarea lui Matlin, prin accentuarea aşa-zisului adevăr conform căruia generalii fac întotdeauna prostii.

— Doar o scurtă aducere aminte, domnule Graham, doar atât.

***

Matlin continua să lunece prin mâzgă, când primul proiectil căzu undeva în stânga. Îl improşcă cu stropi de noroi. Al doilea poposi în dreapta, fără să-l mai stropească, dar era de-acum într-atât de furios încât nici nu-şi dădu seama.

Când tirul încetă, mânia îi dispăruse şi el intrase în

transa aceea specială ce poate fi descrisă în două cuvinte: Puşcaş Marin.

Bărbatul care intră în nava terestră ştia că viaţa era dură, că nu se putea încrede în nimeni şi că nimănui nu-i păsa de el. Era un adevăr împotriva căruia luptase dintotdeauna, cu amărăciune şi furie.

Nu mai avea însă nicio îndoială. Oamenii erau ceea ce erau. Te împuşcau din spate, dacă nu te puteau ucide din faţă.

Înţelegând asta, puteai să fii prietenos, să le strângi mâna, să te distrezi alături de ei — şi să fii complet eliberat de orice nevoie de a-i judeca sau condamna.

Luptai însă pe cont propriu, zi şi noapte, an după an.

Când văzu creatura, Matlin folosi arma în scopul pentru care o adusese, în mod deliberat, o azvârli pe jos. Zăngăni pe podeaua metalică.

Ecourile zgomotului se stinseră... şi se lăsă tăcerea. Extraterestrul şi omul se priveau.

Matlin aşteptă.

Deodată, dintr-un difuzor aflat în plafon, răsună vocea pe care sperase s-o audă.

— Îţi vorbesc prin intermediul unui computer, care-mi traduce gândurile în graiul vostru. Va face acelaşi lucru şi pentru tine. De ce te-au trimis — tocmai pe tine, cel pe care l-am ameninţat că-l voi ucide? Să ştii că nu mai intenţionez s-o fac, aşa încât poţi vorbi deschis.

— Încercăm să hotărâm ce să facem cu tine, vorbi direct Matlin. Ai vreo sugestie?

— Aş dori să părăsesc definitiv planeta. Se poate?

Matlin deveni practic. Creatura ar fi putut pleca, indiferent dacă oamenii o doreau, sau nu?

— Nu.

Răspunsul ei îl surprinse puţin.

— N-aveţi arme speciale acolo… acolo de unde vii?

— Nu, recunoscu extraterestrul.

— Vrei să zici că putem face cu tine orice am dori? Nu ne poţi împiedica?

— Ba da, numai că…

Matlin voi să ştie de ce se şovăise.

Ochii cei mari clipiră, pleoapele negre şi cutate ridicându-se şi coborând într-o structură complexă de piele şi muşchi care nu semăna cu al niciunei fiinţe cunoscute omului.

— ... n-ar fi bine să mă ucideţi.

— Mai bine explică lucrurile mai dar!

Privindu-l atent, *Fiinţa* îi explică.

***

Şalupa era aproape plină cu apă când termină traversarea lacului.

Matlin se apropie de grupul lui Graham şi salută regulamentar.

— Raportează! ordonă generalul după ce-i răspunse salutului.

— I-am spus că poate pleca. O va face la semnalul meu.

— *Ce?!* exclamă stupefiat Graham. De ce?

— Nu contează motivul, interveni generalul. Aşa va face. Începu să vorbească în microfon: Nava extraterestră va decola peste câteva minute. N-o atacaţi! Acordul a fost stabilit de o persoană autorizată.

— E-n regulă? întrebă Graham care nu prea înţelesese.

Pentru o clipă, avu impresia că generalul ezită şi insistă:

— Nu-ncercaţi cel puţin să aflaţi ce anume l-a făcut să accepte soluţia aceasta?

Se păru că Day ajunsese la o hotărâre.

— Bun, rosti el către Matlin. Dă-i drumul, sergent!

Matlin ridică automatul şi trase un foc în aer.

Day se întoarse către Graham:

— N-am pierdut niciodată când am mizat pe un rege Puşcaş Marin, şi nu cred c-o să pierd nici acum.

Toate discuţiile încetară. Nava se înălţă de pe insulă.

Motoare tăcute, propulsoare fără jeturi de reacţie o purtară tot mai sus.

Trecu pe deasupra lor, sporindu-şi viteza. Se micşoră până deveni un punct şi dispăru.

La bordul ei, creatura care discutase cu Matlin programă toate comenzile pentru călătoria interstelară, apoi se retrase într-o nişă hipnotică. În scurt timp, era cufundată în anabioză...

Atunci se petrecu ceea ce monstrul îi spusese lui Matlin — realitatea invizibilă, care făcea inutilă, zadarnică, ba chiar periculoasă distrugerea lui şi a navei sale.

Pe o planetă aflată la mulţi ani-lumină depărtare, adevărata *Fiinţă* se foi, se deşteptă şi se sculă în capul oaselor.

PRIMUL MARŢIAN

Îmi pusesem costumul pneumatic, şi traversam depoul din Estport, nodul feroviar marţian, când am văzut îndreptându-se către mine un individ voinic, cu pieptul larg şi tenul arămiu.

Dintr-o privire mi-am dat seama că era un tip de indian.

— Senor! a rostit.

M-am oprit, politicos.

— Senor, sunt noul dumneavoastră mecanic de tură.

Am rămas locului, uluit. Pe Marte, mă întâlnisem cu toate rasele şi credinţele existente. Totuşi, numai albii conduceau uriaşele locomotive atomice peste şesuri, prin munţi şi de-a lungul canalelor îngheţate. Motivul era foarte simplu. Supremaţia lor era înţeleasă de la sine.

M-am străduit să-mi maschez surprinderea,

— Mă bucur, am rostit. Acum ia-ţi costumul. Pornim în treizeci de minute. Cum te numeşti? Eu sunt Hecton. Bill Hecton.

— Mă numesc Jose Incuhana. Nu port costum.

— Sud-american, nu..., am început, dar m-am oprit. Uite ce-i, Joe, am spus, fii băiat bun, du-te la magazia de echipament şi cere un HA-2. Ar fi bine să te grăbeşti. Durează niţel până te îmbraci. Discutăm peste douăzeci de minute.

M-am întors cu stângăcie în voluminosul meu HA-2. Nu mă dau în vânt după costumele pneumatice, dar pe Marte, cu o atmosferă foarte, foarte rarefiată, ele sunt esenţiale pentru cei care ies din adăposturi.

N-am parcurs nici doi metri, când mi-am dat seama că Joe mă urma.

— Putem discuta acum, senor Hecton, spuse el cu un ton ce părea nedumerit.

M-am răsucit către el, stăpânindu-mi iritarea.

— Joe, când ai sosit pe Marte?

Mă privi grav, cu ochi căprui, şi înălţă două degete:

— Acum două zile, senor.

— Ai ieşit vreodată? am arătat către pustiul vizibil prin ferestrele de azbosticlă.

— Ieri, încuviinţă el.

Avea o privire strălucitoare şi inteligentă, care mă fixa de parcă aştepta să spun poanta unei anecdote. Derutat, m-am întors şi l-am zărit pe Manet, administratorul depoului.

— Hei, Charles! l-am strigat.

Manet era un francez, cu ochi negri şi jucăuşi. Se apropie şi remarcă:

— Mă bucur să văd că aţi făcut cunoştinţă.

— Charles, i-am zis, povesteşte-i lui Joe despre Marte. Spune-i că densitatea oxigenului atmosferic este cât cea pământească la altitudinea de opt kilometri. Povesteşte-i despre costumele care trebuie purtate acolo.

— Bill, clătină din cap francezul, senor Incuhana este din Anzi. S-a născut într-un oraş la şase mii de metri altitudine. Pentru el, Marte nu-i decât un alt pisc. Se opri şi exclamă: Ah, uite-l pe Frank. Hei, Frank, vino-ncoace!

Frank Gray era responsabil cu barele în celula atomică ce furniza energie pentru motorul cu aburi. Se apropie de noi, un bărbat zvelt şi încordat, părând uriaş în costumul său. Fu prezentat lui Incuhana, îi întinse mâna, dar se opri la jumătatea gestului, încruntându-se.

— Ce se-ntâmplă aici? pufni el. Sunt aproape de vârful listei pentru a deveni mecanic de locomotivă. Cine aduce străini?

Nu aştepta un răspuns, ci continuă furios:

— Mi-amintesc acum! Auzisem de ideea asta indiană. E o insultă pentru un tehnician capabil. Ce-ncearcă să facă? Să ne convingă că nu suntem decât o şleahtă de zilieri?

— Frank, încercă Manet să-l domolească, eşti un tip suficient de inteligent ca să pricepi că dacă putem aduce oameni care să trăiască cu adevărat...

Se opri. Frank se întorsese. Am rămas tăcuţi, uitându-ne cum se îndepărta. L-am privit pe Jose, însă chipul îi era inexpresiv. Manet şi-a consultat ceasul.

— Ar fi bine să ne-mbarcăm, vorbi el. Mai sunt câteva chestii pe care trebuie să i le arăt lui Jose, şi plecarea e peste şaisprezece minute.

Exact la momentul cuvenit, locomotiva atomică cu aburi *Desert Rut* fu adusă de un tractor electric în sala uriaşă ce slujea drept ecluză între depou şi deşerturile marţiene. După câteva clipe, i-am deschis regulatorul. Alunecă înainte pe şinele îngheţate de „afară”

Spre est, soarele tocmai atingea orizontul.

A ridicat un deget şi l-am chemat pe Jose prin aparatul de radio din casă. Veni lângă mine şi-mi urmări cu ochii direcţia indicată.

— Gheaţă, senor? rosti el.

— Gheaţă, am încuviinţat.

Pârâiaşe îngheţate brăzdau pereţii metalici exteriori. Mi-am întors privirea. Uşa camerei de decompresiune de abia se închidea înapoia noastră, totuşi oriunde m-aş fi uitat, locomotiva prelungă sclipea sub umezeala condensată şi solidificată instantaneu.

Şaptezeci de grade sub zero. O tipică dimineaţă de iarnă în zona temperată a lui Marte. Înaintea noastră, rece şi scânteietoare pe câmpia netedă, se afla micuţa aşezare pământeană Estport, centrul unei importante exploatări

miniere. Am trecut pe lângă domurile interconectate, în interiorul cărora se aflau apartamentele de locuit. În domurile principale pătrundeau şi linii de cale ferată, dar astăzi vagoanele — incluzând unul presurizat, pentru pasageri — fuseseră cuplate la începutul unui transport lung de încărcătură de minereu.

Am dat înapoi până ne-am cuplat; după aceea am deschis uşa şi am coborât pe sol. Soarele îmi strălucea drept în ochi dintr-un cer albastru-întunecat, aproape negru. Deasupra, se mai vedeau încă stelele. Aveau să ne însoţească toată ziua.

M-am uitat înapoi. Jose era în prag.

— Închide uşa! i-am strigat.

Am suit în vagonul de pasageri şi am trecut prin ecluză, în interiorul confortabil. I-am studiat rapid pe indivizii din bar şi mi-am dat seama că aveam pe mână un tren important. Erau dintre şefii căilor ferate, pe care-i cunoşteam, iar al cincilea bărbat care mi-a fost prezentat drept Philip Barron, tocmai sosise de pe Pământ. Era un tip voinic, cu păr castaniu, cârlionţat şi ochii albastru-cenuşii păreau duri ca agatele.

— Bill, începu vicepreşedintele Henry Wade, cei de pe Pământ au îndrăgit mult ideea cu indienii din Anzi: o consideră drept o modalitate mai puţin costisitoare de-a rezolva nişte treburi, şi de aceea intenţionează să populeze Marte cu ei. Pare extrem de riscant. Peste câţiva ani vor organiza o revoluţie şi vor pretinde planeta drept teritoriul lor personal, confiscând şi tot echipamentul adus de noi aici.

— Tu ce părere ai. Bill? interveni altcineva.

— Mie Joe mi se pare de treabă, am rostit prudent.

— Crezi că poate trăi în mediul ăsta?

Am şovăit.

— Pare capabil să respire aerul, am zis în cele din urmă.

Un al treilea râse ironic.

— Unii dintre noii oameni, rosti el. Adevăratul om marţian! Alte câteva sute sunt instruiţi. Şi femei... În curând, cei ca tine, sau ca mine, Bill, vor reprezenta doar amintiri în istoria căilor ferate marţiene.

— Pe dracu, pufni Wade.

Însă cuvintele celuilalt mă tulburaseră. Desigur, existau momente când blestemam ruta aceasta şi viaţa aceasta, totuşi de cele mai multe ori, nu-mi puteam imagina ce altceva aş fi făcut. În plus, salariul era extraordinar.

Wade mă privi grav.

— Ţi se va cere să-ţi formulezi aprecierea asupra lui. Noi suntem de părere că trebuie să te raportezi la standardul de vârf.

Am strâns din umeri şi am răspuns:

— Nu cred că depinde numai de aprecierea mea.

— Va depinde şi de mai multe lucruri. Privită superficial, ideea pare profitabilă. Privind-o însă global, îi poţi observa punctele slabe.

Barron, singurul director de pe Pământ, se ridică şi-mi întinse mâna.

— Nu-i chiar aşa rău cum zic ei, rosti el. Am început cu optsprezece indieni, în diferite locuri de muncă. Într-o perspectivă ceva mai îndepărtată, se vor economisi destui bani. Vor fi mai puţine domuri-adăposturi, vor scădea costurile de compresiune şi poate chiar va exista un mic profit pentru acţionari. E ceva rău în asta? Eu nu cred.

Când, după câteva minute, am intrat în cabină, l-am zărit pe Frank Gray dispărând în compartimentul său. L-am privit întrebător pe Jose, însă chipul lui nu mi-a spus nimic. Am ezitat, totuşi Frank îmi era prieten, iar Jose nu; am decis să nu întreb nimic.

— Dă-i drumul! am rostit scurt.

Trenul porni şi mi-am potrivit ceasul. Întârziasem opt minute. Aveam de străbătut opt sute de kilometri înainte de lăsarea întunericului: nu era cine ştie ce distanţă, dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut. Pe Marte, iarna, trenurile nu merg noaptea. Temperaturile foarte scăzute fac şinele periculos de casante.

— Ţine-o la treizeci de kilometri pe oră, am spus.

Jose încuviinţă, deşi părea nedumerit. Văzându-l aşa, gros îmbrăcat, dar fără costum pneumatic, începeam să simt ceva din tensiunea simţită la ceilalţi bărbaţi.

— Joe, l-am întrebat brusc, ce fel de plămâni ai tu?

Nu era un indian prost. I se explicase totul despre el şi nu ascunsese nimic. Locuitorii Anzilor au plămânii mai mari decât cei normali, şi mult mai puternic vascularizaţi. Inimile lor pot depune un efort cu cel puţin o optime mai mare decât cele ale oamenilor născuţi la şes. Vasele lor sanguine transportă un volum mai mare de sânge, iar celulele nervoase sunt mai puţin sensibile la absenţa oxigenului.

Când spaniolii au ajuns prima dată în locuri precum Peru sau Bolivia, au descoperit că nici porcii, nici păsările, nici vitele ba nici chiar spaniolii nu se puteau înmulţi la peste trei mii de metri altitudine. Abia după ce o generaţie a trăit la două mii cinci sute de metri, urmaşii au fost capabili să se reproducă la patru mii cinci sute. Indienii fuseseră acolo, înaintea lor, din timpuri imemoriale.

Faptele şi cifrele acelea mi-au creat un gol în piept. Am privit tenul roşiatic al lui Jose, şi am înţeles că el *putea* fi un marţian. Era însă evident că eu nu puteam.

***

Am zărit movila de lângă linie înaintea lui Jose.

Bineînţeles ştiam că urma să apară, aşa încât am aşteptat, întrebându-mă după cât timp avea s-o observe. Au trecut douăzeci de secunde şi mi-a arătat-o.

Am suspinat. Cu vederea aceea, nu putea fi vorba de lipsă de oxigen.

— Începe frânarea! am ordonat.

M-a privit uşor surprins; probabil credea că-i prea devreme. Nu lua în considerare faptul că pe Marte frânarea dura mai mult. Masa era aceeaşi ca pe Pământ, însă greutatea, şi deci forţa de frecare, era mai mică.

Am oprit, cu roţile scârţâind pe şine, cu motoarele duduind şi vibrând.

Nu se zărea nici ţipenie de om, doar coletul uriaş de lângă linie. Conţinea vreo două tone de rocă.

— Eu o să ies, i-am spus lui Jose. După aceea, înaintezi până-ţi fac semn să te opreşti.

Încuviinţă din cap. Când am deschis uşa, şi-a ridicat gulerul cel mare deasupra urechilor; iar când am coborât, a închis uşa.

Nu era la fel de frig ca mai devreme. Cred că ajunsese pe la minus cincizeci. Trenul cel lung porni, apoi se opri când am fluturat braţul. Am folosit „gheara”, o mini-macara specială, ca să urc coletul într-un vagon de minereu. După aceea, am revenit în cabină.

— Acum poţi accelera, am spus.

Acul vitezometrului începu să urce. La o sută, Jose n-a mai accelerat.

— Nu cunosc perfect terenul, senor, ca să mai măresc viteza.

Am încuviinţat şi am preluat eu comanda. Acul s-a ridicat mai sus. Jose rosti:

— Coletul acela, Bill, cine l-a adus?

Mă-ntrebasem dacă avea să fie curios.

— O rasă de creaturi mici, cu blană, i-am răspuns. Sunt foarte timide. Trăiesc în subteran şi extrag minereu pentru noi. Am surâs, văzându-i chipul derutat. N-avem nevoie de ceea ce extrag, pentru că, de obicei, nu-i decât steril. Ne interesează mai mult materialul folosit la împachetat. E subţire ca hârtia, complet transparent şi poate rezista la greutăţi de câteva tone. Îl produc din trupurile lor, cam tot aşa cum păianjenii îşi ţes plasele. Deocamdată n-am reuşit să-i facem să înţeleagă că ne trebuie doar „sacii” aceia.

Următorii optzeci de kilometri i-am parcurs cu o medie de o sută treizeci de kilometri pe oră. Era o linie dreaptă şi parcă lunecai pe gheaţă. De o parte şi cealaltă a şinelor se întindea deşertul neted, neschimbat de atâţia ani, când îl văzusem prima dată. Soarele se ridica pe un cer mult mai albastru, pe care stelele păliseră, deşi rămâneau vizibile. Traversam deşertul în şuieratul turbinelor cu aburi de mare putere şi zumzetul angrenajelor ce transmiteau energie către roţi. Mă simţeam cumva deasupra oamenilor. Eram stăpânul unei forţe implacabile, care spulbera tăcerile străvechi ale unei planete aflate la milioane de kilometri de Pământ.

Când am zărit colinele în depărtare, crescând ca nişte moviliţe, am început să încetinesc, Pe bord s-a aprins o luminiţă roşie. Indicatorul arăta paisprezece kilometri. Am frânat.

Jose arăta întrebător luminiţa roşie.

— Nisip pe şine, i-am spus.

Era ţinutul dunelor. Nisipul era atât de fin încât până şi vânturile rarefiate de pe Marte îl puteau ridica. Spulberat, părea o dâră de fum. Cât vedeai cu ochii, se zăreau fuioare de nisip, iar pe alocuri linia dispăruse complet.

Înaintam cu pauze; rapid când şinele păreau curate, şi foarte încet, cu suflantele ţiuind şi şuierând, atunci când

era nisip. A durat cam o oră şi jumătate până am traversat porţiunea aceea şi drumul a redevenit curat.

Parcursesem jumătate din distanţă şi de abia trecuse de ora zece. Eram primii. Jose deschise uşa.

— Ies? m-a întrebat.

— Sigur că da.

Ne aflam pe un şes stâncos, brăzdat precum chipul unui bătrân, şi aproape de aceeaşi culoare sură. L-am urmărit pe Jose trecând peste bolovani şi îndreptându-se către o proeminenţă aflată la o sută de metri depărtare. Pe alocuri, urcuşul era destul de dificil, totuşi părea că se descurcă uşor.

L-am simţit pe Frank intrând în cabină şi apropiindu-se de mine. L-am privit şi a mârâit.

— Le dă spectacol ştabilor!

Nu mă gândisem la asta. Putea fi adevărat. Jose ştia că era testat şi că nu numai Frank Gray îl privea cu ostilitate.

În depărtare se auzi un uruit slab, apoi o fluierătură ascuţită. *Prairie Dog*[1] descrise curba şi se năpusti către noi. Sclipind în soare, locomotiva prelungă vuia, cu zgomotul oarecum atenuat în aerul rarefiat, ca şi ţăcănitul monoton al vagoanelor de marfă goale. După ce trecu, am văzut că Frank revenise în cabina lui, iar Jose suia în locomotivă.

L-am privit atent. Răsufla greu, şi era îmbujorat. M-am întrebat dacă numai efortul era de vină. Ochii ni s-au întâlnit şi probabil că şi-a dat seama ce gândeam, căci a rostit repede:

— E-n regulă, senor. Mă simt perfect.

Mi s-a părut că i-am simţit în glas o undă de ironie. Am mers spre uşă, am deschis-o, apoi m-am întors către el:

— Jose, i-am zis, îţi ofer o şansă cinstită. Eu mă duc în vagonul de pasageri. De-acum, eşti pe cont propriu.

---

[1] Câine-de-preerie

Indianul păru surprins. După aceea, vorbi cu gravitate:

— Mulţumesc, senor.

Wade şi ceilalţi directori au rămas uluiţi când le-am explicat ce făcusem. Însă Barron, tipul de pe Pământ, a încuviinţat aprobator.

— La urma urmei, a comentat el, este un test corect. Poate sau nu să conducă trenul de unul singur? Oricând îi putem telefona să oprească şi să-l trimitem pe Bill înapoi în locomotivă.

Cuvintele i-au fost primite în tăcere şi, în expresiile rezervate ale celorlalţi, am bănuit că ideea mea nu era prea agreată. Tăcerea a continuat tot timpul cât trenul a accelerat. Probabil că aţipisem în fotoliul meu, deoarece m-am trezit brusc, simţind că vagonul vibra şi se balansa. M-am uitat pe fereastră şi m-am simţit alarmat, văzând cât de iute gonea deşertul.

Am privit rapid în jur. Trei dintre bărbaţi discutau cu glasuri scăzute; Wade moţăia, iar Barron fuma, cu o expresie preocupată pe chip.

M-am sculat cu un aer aparent indiferent, m-am apropiat de telefon şi am chemat cabina locomotivei. După ce am sunat de cinci ori, am încercat o senzaţie neplăcută în stomac. Am revenit în fotoliu; uitându-mă afară, am avut impresia că viteza crescuse. Am suspinat uşor şi, întorcându-mi privirea, l-am văzut pe Wade care mă studia cu ochi vicleni.

— Nu merge cam repede omul tău? mă întrebă.

— De-a dreptul periculos! izbucni adjunctul său.

Barron oftă şi mă privi sumbru:

— Cere-i să încetinească.

I-am telefonat lui Frank Gray. După trei apeluri s-a auzit glasul leneş al lui Frank.

— Alo?

— Frank, am rostit pe un ton scăzut, vrei să te duci până în cabină şi să-i spui lui Jose să încetinească?

— Nu se aude. Ce vrei?

I-am repetat rugămintea, accentuând cuvintele, dar încercând să ţin tonul coborât.

— Nu mai mormăi, spuse Frank iritat. Nu-nţeleg nimic.

În acelaşi timp, îmi părea rău pentru Jose, dar mă simţeam şi furios. Nu ai însă cum ajuta un individ care s-a băgat singur într-o situaţie dificilă. Răspicat, şi fără să-mi mai pese că eram auzit, i-am spus lui Frank ce doream. La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcere, apoi:

— Du-te dracului! Nu-i treaba mea.

În ciuda oricăror argumente, n-a vrut să cedeze. În cele din urmă; i-am spus să aştepte şi am revenit lângă grupul directorilor. M-au ascultat în linişte, după care Wade s-a răsucit către Barron:

— Uite-n ce ne-ai băgat cu indianul tău!

Barron îşi mestecă ţigara preocupat, se întoarse şi privi deşertul care gonea afară, apoi spuse:

— Mai bine ordonă-i mecanicului ăla să facă ce i-a zis Bill.

Când reveni de la telefon, Wade ne spuse:

— A trebuit să-i dau permisiunea de a folosi forţa în caz de necesitate.

După câteva minute, am început să încetinim. Deja Barron se îmbrăcase într-un costum pneumatic, iar Wade trimisese şl el după unul. Schimbară replici caustice până ce trenul se opri. Barron continuă să susţină cu încăpăţânare că eşecul unui indian nu-i condamna pe toţi ceilalţi. Am pornit primul spre locomotivă, gândindu-mă la un singur lucru: Ce putuse să-l apuce pe Jose?

Frank ne-a deschis uşa cabinei. Jose nu se zărea nicăieri.

— L-am găsit acolo pe podea, explică Frank, abia trăgându-şi răsuflarea, aşa că l-am dus în cabina mea şi am ridicat puţin presiunea. Adăugă pe un ton de scuză: Nu cred că un pic de oxigen i-ar putea face rău.

L-am privit lung, căutând să-mi alung o suspiciune. N-am spus totuşi nimic, dar am reglat presiunea şi am trecut în cabina barelor. L-am găsit pe Jose pe un scaun. Mă privi cu jale, dar nu-mi răspunse la nicio întrebare.

— Jose, i-am spus deschis, vreau să-ţi laşi mândria de o parte şi să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

— Am ameţit, răspunse el posomorât, şi am avut impresia că explodez pe dinăuntru. După aceea, nu mai ştiu ce s-a întâmplat.

— De ce ai accelerat?

Clipi, cu ochii mari, neînţelegători.

— Senor, răspunse în cele din urmă, nu-mi amintesc…

— Probabil, vorbi Frank dinapoia mea, că am intrat într-o zonă de presiune scăzută, şi aceea a fost picătura care a umplut paharul.

Am clătinat din cap. Mi-l aminteam pe Jose în dimineaţa aceea, şi ulterior când suise pe colina de la jumătatea drumului. Forţa dovedită atunci nu s-ar fi înclinat înaintea unei simple modificări a presiunii atmosferice. În plus, uşile cabinei erau închise. Fiind perfect etanşe, presiunea dinăuntru n-ar fi trebuit să fie influenţată de schimbările exterioare.

M-am întors şi l-am privit pe Frank. Se uita la mine, aproape sfidător. Am deschis gura, însă mi-am reamintit de câtă vreme eram prieteni şi am tăcut. În spatele lui, îl puteam zări pe Barron examinând cadranele manometrelor şi comenzile pentru interiorul cabinei. Se apropie de Wade şi-i vorbi cu glas scăzut. Vicepreşedintele clătină din cap, apoi întrerupse discuţia pornind către Frank. Îi întinse

mâna:

— Domnule Gray, vorbi el cu un glas cam sonor, doresc să vă mulţumesc pentru că ne-aţi salvat de la un posibil dezastru. Vreau să ţineţi minte că întotdeauna veţi găsi la mine o mână de ajutor.

Barron mă trase de braţ. L-am urmat în cabină, unde mi se adresă pe un ton scăzut:

— Este posibil ca presiunea aerului dinăuntru să poată fi controlată din cabina barelor?

Deoarece putea obţine informaţia respectivă din multe alte surse, n-am ezitat:

— Da.

— Indianul a avut simptome de sufocare în prezenţa ta?

— Nu.

— Ştii cumva dacă mecanicul din cabina barelor se opune ideii de colonizare cu indienii?

— Habar n-am, i-am răspuns şi am privit ceasul: Cred că ar fi timpul să plecăm. Avem o întârziere de patruzeci şi trei de minute.

După ce am pornit, l-am lăsat pe Jose lângă regulator şi am trecut în cabina barelor. Frank regla temperaturile şi am aşteptat răbdător. Când a ridicat privirea, i-am spus:

— Deşteaptă treabă.

— Acum sau niciodată, a replicat.

— Deci recunoşti că i-ai scăzut presiunea aerului?

Rânji prin vizorul transparent:

— Nu recunosc nimic, dar o să-i stric planurile ţiganului ăsta, chiar dacă ştiu bine că-i ultimul lucru pe care o să-l fac vreodată. Şi am impresia că voi fi şi sprijinit corespunzător.

Am încercat să-l fac să înţeleagă că dacă existau fiinţe omeneşti care puteau trăi în mod natural pe Marte, atunci n-ar fi fost cinstit să li se refuze acest drept.

— *Ăla* e fiinţă omenească? scrâşni Frank. L-am privit, şi în clipa aceea prietenia mea s-a topit. Am rostit încet şi apăsat:

— Dacă-l mai deranjezi în timpul cursei, o să te dau în vileag.

Frank s-a uitat la mine posomorât.

— Mă-ntrebam de partea cui eşti, zise el. Mulţumesc că mi-ai spus-o.

Timp de o oră, am gonit printr-un deşert presărat cu bolovani, apoi am ajuns într-o regiune cu dealuri scunde şi porţiuni verzi de gheaţă din canale. Tocmai îi spuneam lui Jose că partea cea mai grea a traseului trecuse, când luminiţa roşie a început să clipească.

— Nisip? m-a întrebat el.

— Nu aici, am clătinat din cap, încruntându-mă. Asta înseamnă că pe şine se găseşte ceva.

Era o şopârlă de nisip; o monstruozitate galben-purpurie lungă de şase metri. Îşi prinsese piciorul sub şină, între două traverse. Dacă s-ar mai fi străduit să înainteze, s-ar fi eliberat numaidecât, însă era prea stupidă ca s-o facă.

Wade îmi telefonă, dar îşi pierdu interesul când auzi care era motivul opririi.

— Ştii cum să te descurci cu ele, îmi spuse şi închise.

Într-adevăr, cunoşteam tehnica, dar nu eram prea încântat. I-am explicat lui Jose că vânătorii de şopârle purtau o salopetă specială, croită din materialul super-rezistent pe care-l colectasem la începutul drumului. Asigura protecţie împotriva unei eventuale zgârieturi, totuşi nu era de mare ajutor în cazul unui atac direct.

Într-un asemenea caz, scăparea era îndărătul şopârlei. Când nu te mai vedea, uita de tine.

Frank Gray, apăru şi el în cabină. Clătină din cap, când i-

am propus să coborâm împreună ca să eliberăm şopârla.

— Creatura asta, zise el, se hrăneşte cu un cactus foarte dur. Are nişte colţi cu care fărâmă şi pietre. Adăugă ironic: Omul cel mai potrivit e Joe. Dacă-i rupe costumul, nu păţeşte nimic.

Jose apucă o rangă.

— Unde-i salopeta, senor?

— Avem mai multe, i-am răspuns fără tragere de inimă. Mergem împreună.

Salopetele ne acopereau până la gât. În cazul meu, casca dură din vitrolit îmi oferea protecţie, însă Jose nu avea decât căciula lui groasă. Dacă indienii urmau sa devină colonişti permanenţi, era necesar să se prevadă şi asemenea situaţii.

Am luat o pompă de ulei din lada cu scule şi am coborât din locomotivă. La apropierea noastră, şopârla îşi răsuci capul fioros şi ne privi. Continua totuşi să încerce să înainteze.

Am împroşcat-o cu ulei în ochii albaştri, apoi am împuns-o din dreapta, din stânga şi din spate. Şuiera şi emitea un fel de zbârnâit din gâtlej, dar continua să se opintească prosteşte mai departe.

Soarele se apropia de amiază. Răbdători, am continuat să zgândărim şopârla până când, în sfârşit, un circuit mental păru că i se conectează în creier. Încetă să se zbată. Şuierând, se întoarse gata să se repeadă către noi.

Piciorul i se eliberă numaidecât.

— Jose! am răcnit. Înapoia ei!

Nisipul era destul de nesigur sub tălpi, şi Jose nu se deplasă suficient de rapid. Ghearele de zece centimetri trecură atât de aproape de obrazul său, încât mi-am ţinut răsuflarea. Apoi ajunse în spatele reptilei, care se opri, evident uitând de existenţa lui.

Am văzut-o după aceea, escaladând cu dificultate o stâncă — în loc s-o ocolească — şi îndepărtându-se de linie.

Când am revenit spre tren, s-a auzit un ţiuit şi un zăngănit, şi garnitura cea lungă a pornit spre noi. L-am putut zări pe Frank Gray în cabina de comandă. Flutură batjocoritor din mână, şi locomotiva puternică lunecă, sporindu-şi viteza cu fiecare metru.

M-am agăţat de o treaptă a scăriţei, în clipa când a trecut prin dreptul meu şi m-am ţinut cu toate puterile. Cu un efort disperat, m-am întins către următoarea treaptă... şi uşa cabinei s-a deschis, Frank s-a aplecat şi m-a izbit peste degete cu o cheie lungă. În ciuda protecţiei oferite de mănuşile groase, durerea imediată şi amorţeala m-au făcut să scap treapta. În ultima clipă, m-am prins cu cealaltă mână de treapta aflată dedesubt.

Frank a îngenuncheat şi a lovit din nou: De data aceasta nu m-a nimerit, şi din metal au ţâşnit scântei. Era însă suficient pentru mine. Nu-l puteam lăsa să-mi schilodească şi cealaltă mână. M-ar fi putut trimite sub roţi. Înainte de a izbi iarăşi, mi-am lăsat picioarele pe sol, am alergat câţiva paşi şi mi-am dat drumul.

M-am prăbuşit cu faţa în jos pe grohotişul terasamentului. Perna de aer a costumului m-a protejat de orice rănire. Însă gâfâiam din greu când, tremurând, m-am sculat în picioare. Aveam de gând să mă sui într-un vagonet de minereu, dar când am început să alerg paralel cu trenul, mi-am dat seama că n-aveam nicio şansă. Eram gata să renunţ, însă o mână de fier m-a înşfăcat de ceafă.

— Senor, *fugi*!

Am fugit până n-am mai putut vedea nimic din cauza lacrimilor, iar gustul lor sărat îmi umpluse gura. Am bâjbâit orbeşte după o treaptă a scăriţei vagonetului de care se prinsese Jose.

Preluându-mi cea mai mare parte a greutăţii, am reuşit să apuc treapta; după câteva clipe, zăceam amândoi pe vagonet, gâfâind.

M-am ridicat, deşi nu-mi revenisem pe deplin.

— Nu ştiu ce are de gând, am rostit când am putut din nou să vorbesc, dar o să intrăm în vagonul de pasageri să lămurim lucrurile.

Apariţia noastră neaşteptată a provocat senzaţie. Am explicat rapid ce se întâmplase, apoi am telefonat în locomotivă. După ce a sunat de trei ori, legătura s-a întrerupt. Era limpede că Frank decuplase sistemul telefonic. Motivul lui era evident — să ne împiedice să sunăm la Marsopolis, staţia finală.

În gând, mi-am blestemat prostia de a nu fi sunat mai întâi acolo. Poate că Frank nu s-ar fi gândit la timp ca să mă oprească s-o fac.

— Se comportă prosteşte, spuse cineva. Dacă provoacă o catastrofă, o păţeşte şi el. N-avem decât să aşteptăm liniştiţi.

În clipa aceea m-a fulgerat un gând. M-am dus la tabloul cu aparatele de măsură. Presiunea scăzuse cu cincizeci de milimetri coloană de mercur, iar temperatura coborâse şi ea. M-am întors către ceilalţi încruntându-mă;

— N-o să vă placă ce-o să auziţi, dar se pare că ne-a decuplat sistemul de condiţionare a aerului.

Philip Barron păli, totuşi ochii îi rămăseseră alerţi.

— Cât putem rezista?

— Nu mai mult de o oră, i-am răspuns. Am putea face faţă frigului, dar dacă presiunea va scădea sub jumătate, n-o să reziste nimeni... cu excepţia lui Jose.

Urmă o tăcere sumbră, apoi Barron îl privi gânditor pe Jose şi spuse:

— Da, cu excepţia ta. Bănuiesc că Gray crede că nimeni

nu va pune la îndoială declaraţia lui faţă de cea a unui indian. Imbecil încrezut! Bineînţeles că vom iscăli cu toţii o declaraţie despre cele ce s-au întâmplat de fapt şi ţi-o vom lăsa...

— La dracu! Se auzi un glas. Poate c-o să-l ajute pe Jose, şi poate c-o să ajute justiţia, dar *noi* ce facem?

— Aţi uitat un amănunt, i-am întrerupt. Jose poate face faţă unor presiuni scăzute, însă nu poate respira aer impur şi nu va rezista mult după lăsarea întunericului. Avem o singură şansă. M-am răsucit spre indian: Să intrăm în locomotivă.

În fiecare din cele două dulăpioare aflate la capetele vagonului exista câte o toporişcă de pompier. Înarmaţi cu ele, ne-am suit pe acoperişul vagonului şi am pornit înainte. Puteam zări limpede locomotiva sclipind roşu-albastră, şi silueta lui Frank Gray în cabina bombată.

Mă îngrijora cel mai mult faptul că în cabină exista o puşcă de calibru mare — iar eu şi Jose eram expuşi ca două ţinte. Mă îndoiam că Frank avea să tragă, poate doar dacă nu mai avea de ales — nişte trupuri ciuruite de gloanţe ar fi fost greu de explicat — totuşi posibilitatea mă ţinea încordat.

Cerul marţian începuse să se întunece spre est, iar Pământul strălucea ca un luceafăr deasupra soarelui în amurg. Mai rămăsese cam o oră de lumină, însă deoarece aveam peste o sută cincizeci de kilometri până la destinaţie, lucrul acesta nu mă liniştea deloc. Ajunsesem într-o regiune deluroasă, şi traseul era prea şerpuit pentru viteze mari.

M-am zgribulit şi mi-am vârât capul în piept, ferindu-mă de curentul îngheţat. Am observat că Jose se oprea adesea ca să-şi frece braţele, apoi am pornit peste tenderul-rezervor în care se afla apa pentru locomotivă.

Ajuns mai aproape, am văzut că Frank ne privea prin geamul cabinei. Puşca se afla lângă el, pe pervaz, însă n-a schiţat niciun gest de-a o lua. Probabil că aştepta să vadă ce intenţionam.

Eu însumi nu eram sigur. Să deschid cumva uşile cabinei şi să sper că pot intra fără să fiu împuşcat...

Am urcat pe acoperişul cabinei şi ne-am întins pe burtă chiar deasupra uşilor, Jose de o parte, iar eu de cealaltă. Simultan am izbit cu toporiştile în panourile uşii. Deşi inaccesibile, nu fuseseră prevăzute să reziste la asemenea lovituri. Sub mine, o bucată mare se desprinse şi căzu înăuntru.

Până aici fusese uşor. Acum venea problema mai delicată: coborârea şi deschiderea uşii.

M-am lăsat să lunec peste marginea acoperişului şi am coborât în josul scăriţei metalice de lângă uşă. Jose tocmai dispăruse de cealaltă parte. Ne găseam încă în siguranţă, protejaţi de pereţii metalici a cabinei. Ca să ajungă la noi, Frank trebuia să-şi scoată puşca prin gaura dintr-unul dintre cele două geamuri. Dar n-avea să facă aşa ceva. Avea să stea acolo, la mijloc, încercând să lovească primul braţ ce se strecura spre zăvor. La urma urmei, timpul era de partea lui.

Trenul aluneca în amurgul ce cobora tot mai mult. Roţile scârţâiau şi şuierau. Locomotiva uruia şi se cutremura, legănându-se când vira pe vreo pantă abruptă. Îmi adunam curajul pentru prima mişcare — când în cabină a răsunat un foc de armă: Jose încercase primul.

Imediat mi-am strecurat mâna prin gaura din geam. Speram ca puşca lui Frank să fie încă aţintită în direcţia opusă.

Formalitatea a fost extrem de importantă. Cunoşteam încuietoarea şi am deschis-o dintr-o singură mişcare.

Imediat mi-am tras braţul înapoi.

În sticla rămasă întreagă, cam deasupra locului unde fusese mâna mea, se ivi o gaură. Se auzi bubuitul împuşcăturii. Am împins uşa puternic, şi se deschise zăngănind. În prag se ivi Frank, care îndreptă arma spre mine.

M-am lipit de cabină, însă dându-mi seama de inutilitatea gestului, am lovit cu toporişca. Frank se retrase, şi n-am ajuns până la el. Prin vizorul transparent al căştii îi distingeam clar faţa, rânjetul care-i dezvelea dinţii şi ochii scânteind. Păşind înapoi, coborâse arma, dar acum o înălţă din nou.

Când degetul început să i se strângă în jurul trăgaciului, am azvârlit toporişca spre el. Se aplecă şi doar mânerul îi atinse umărul.

Ridică arma pentru a treia oară. De data aceasta, se aţintise exact pe casca mea. *Astea-s slăbiciunile noastre,* m-am gândit disperat. Întregul incident, până şi sosirea lui Jose pe Marte se petrecuseră deoarece rezervele noastre de aer erau *atât* de vulnerabile. Cumva, sperasem să-l fac pe Frank să înţeleagă şi el acest lucru.

Chiar în timp ce gândeam aşa, am fandat şi am încercat să plonjez prin uşă în interiorul cabinei. Arma mi s-a descărcat practic în faţă. Iar Frank se clătină, parcă beat.

Cel puţin aşa mi s-a părut că s-au petrecut lucrurile.

M-a surprins mai mult că glonţul destinat mie s-a pierdut undeva în beznă.

Apoi o altă toporişc[zăngăni pe podeaua cabinei, venind parcă din neant — şi am priceput ce se întâmplase. Jose o azvârlise din cealaltă uşă cu îndeajunsă şansă, ori precizie ce să-i spargă casca tehnicianului.

Frank se clătină. Ar fi căzut prin uşa deschisă, dacă nu l-aş fi prins, instinctiv. Când l-am împins înăuntru şi l-am

urmat, trăgând uşa după mine, l-am văzut pe Jose rezemat de peretele opus. Braţul stâng îi atârna inert, sângerând.

Din cauza şocului era pământiu la faţă. Îmi zâmbi însă când am târât trupul inert al lui Frank Gray spre cabina barelor, unde îi puteam da oxigen, salvându-i viaţa... pentru ca tribunalul să decidă ce să facă cu ea.

***

Azi, povestea lui Jose este episodul pe care copiii vor să-l povestească cel mai des. Ceea ce-mi dă speranţe. Trăind aici, în pustietatea din Colorado, la două mii opt sute de metri altitudine, am izbutit să insuflu un entuziasm general pentru un plan de perspectivă.

Construim un oraş la cota cinci mii cinci sute; iar copiii noştri locuiesc deja acolo. Totul e planificat.

Copiii *lor* vor fi marţieni.

PLAN DIABOLIC

Prezenţa Virginiei Mention a fost pur întâmplătoare. Ieşind dintr-un restaurant, văzuse maşinile pompierilor şi fumul revărsându-se pe uşa deschisă a unei clădiri cu un singur etaj.

Femeia se apropie, cu instinctul de reporter uşor stârnit. De multă vreme nu se mai ocupase de sectorul „incendii”, însă acum era martor direct, îşi imagina imediat notiţa pe care avea s-o scrie:

Un incendiu cauzat de aşa-şi-mai-departe a izbucnit azi dimineaţă pe proprietatea -nu-ştiu-care. Pagube minore.

Placa atârnată pe faţada clădirii anunţa:

LABORATOARELE ŞTIINŢIFICE
VIITOROLOGICE
CERCETĂRI
NEUROLOGICE şi ORGANIZATORICE

Virginia scrise denumirea şi adresa: 411 Wainworth Avenue. Când termină, pompierii tocmai ieşeau dinăuntru. Ziarista îl prinse de braţ pe şeful lor.

— Sunt de la *Herald.* Ceva important?

Şeful era un bărbat voinic, care vorbea lent.

— No-o-o. Nişte mobilă în anticameră. Şefu era plecat. Probabil o ţigară aruncată într-un coş de hârtii.

Continuă, rânjind:

— Recepţioneru-ăla-i un puşti tare ciudat. N-am văzut în viaţa mea pe cineva atât de speriat. Când am plecat, cloncănea ca un curcan. N-am înţeles un cuvânt din ce-a zis.

Chicoti răutăcios:

— Dac-aşa-i acum, bănuiesc ce-o să fie când se-ntoarce şeful! Mi-a părut bine, la revedere!

Porni spre maşina sa.

Virginia Mention ezită. Practic, avea toate informaţiile care îi trebuiau. Există însă şi curiozitatea personală. Se apropie de uşa deschisă.

Dincolo de ea se află o încăpere micuţă, în care erau trei scaune şi un birou lung, gen recepţie de hotel, în dungi albe şi albastre. De fapt *fuseseră* albe şi albastre. Acum alcătuiau o masă pe jumătate carbonizată, al cărui aspect jalnic era amplificat de apa cu care se încercase stingerea focului, înapoia biroului exista un fel de calculator.

Tot acolo stătea şi recepţionerul. Tânărul era înalt şi foarte slab, şi purta haine ce erau scurte şi largi. Era palid şi tras la faţă. Bărbia, fruntea şi gâtul îi erau presărate de coşuri, iar mărul lui Adam se mişca într-una, în sus şi în jos.

O privi pe femeie cu ochi mari şi îngroziţi. Buzele i se deschiseră şi bolborosi câteva sunete lipsite de sens. De fapt, ar fi părut lipsite de sens cuiva nefamiliarizat cu mormăielile şi bâiguielile intervievaţilor.

Virginia traduse cu glas tare, modificând pronumele:

— Ce doresc? Sunt reporter. Care-i valoarea mobilierului?

— Nu ştiu, spuse tânărul.

— Nu ştii… Mda, se pare că s-a dus totul de râpă, cu excepţia calculatorului, sau ce-o fi ăla de colo. Cred c-o să scriu doar: „Mobilierul distrus.“

După ce scrise, închise carneţelul cu un pocnet.

— Bun, la revedere!

Se întoarse gata să plece, când se auzi un bâzâit. De undeva dinapoia tânărului, un glas o făcu pe Virginia să se răsucească:

— Edgar Gray, apasă butonul şaptezeci şi patru.

Tânărul intră brusc în acţiune. Pentru o clipă, păru că este numai braţe şi picioare, ţopăind înapoia recepţiei. Cumva, izbuti să se descurce. Unul din degetele lungi şi osoase apăsă un buton de pe „calculator. “

Rămâne aşa, cu ochii închişi, apăsând butonul. Până atunci Virginia crezuse că era palid. Însă acum, se albea la faţă tot mai mult. Apoi, pe chip începu să-i apară o întunecare stranie. Virginia privea înmărmurită.

Trecu un minut; încet, tânărul inspiră adânc. Ridică degetul de pe buton. Deschise ochii. O văzu pe ziaristă. O uşoară roşeaţă îi coloră obrajii.

Virginia îşi regăsi glasul:

— Ce-a mai fost şi asta?

Edgar Gray era însă prea năucit ca să poată măcar bolborosi. O privi cu ochi goi, lăsând impresia că era gata să-şi piardă cunoştinţa. Cu un oftat sonor, se prăbuşi în scaunul pe jumătate carbonizat.

Rămase aşa, semănând cu un câine suferind.

— Uite ce-i, Edgar, vorbi Virginia cu glas blând, când se-ntoarce şeful tău, du-te acasă şi întinde-te pe pat. Şi, din când în când, încearcă să mănânci câte ceva. Face bine la sănătate.

Se întoarse şi ieşi. Şi uită de el.

***

După vreo cinci minute, din perete răsună glasul clar, vibrant şi grav al unei femei:

— Edgar!

Tânărul ridică ochii surprins, apoi se sculă alarmat.

— Edgar, continuă vocea, trage obloanele, încuie uşa şi aprinde luminile.

Precum un automat, tânărul îndeplini comenzile. Însă mâinile îi tremurau, când se opri în cele din urmă şi privi, cu ochi holbaţi, uşa din spate.

Acolo se intrevedea o mişcare, o pâlpâire neclară de puncte luminoase. Uşa nu se deschise, însă o femeie păşi prin ea.

Prin ea!

O femeie spectrală! Conturul îi era neclar, iar forma lipsită de substanţă. Purta un veşmânt alb dintr-un material vaporos, transparent. Prin trupul ei, era perfect vizibilă.

Rămăsese locului de parcă, într-un mod straniu şi nepământesc, aştepta întregirea fizică.

Brusc, nu mai fu transparentă, ci întreagă. Reală. Păşi înainte. Ridică braţul şi-l pălmui pe Edgar.

Tânărul se clătină, totuşi reuşi să-şi păstreze echilibrul. Începu să scâncească, cu lacrimi de ciudă şi ură.

— Ţi s-a spus să nu fumezi!

Mâna se ridică din nou. Palma răsună.

— Vei rămâne aici ca de obicei şi-ţi vei îndeplini îndatoririle. Înţelegi?

Femeia îl studie sumbră:

— Din fericire, am ajuns la timp s-o văd pe ziaristă. Norocul tău. Eram hotărâtă să folosesc biciul.

Se întoarse şi porni către uşa interioară, se opri o clipă apoi trecu prin ea şi dispăru.

***

Orice început poate fi accidental, dar cea care duce lucrurile mai departe este firea umană. Înainte de incendiu, Virginia trecuse de o sută de ori pe lângă „Laboratoarele Ştiinţifice Viitorologice” fără măcar să le bage în seamă. Acum însă îi atrăgeau atenţia de fiecare dată. La trei zile

după incident, luă masa împreună cu soţul ei în acelaşi restaurant. După ce bărbatul plecă spre universitate, Virginia se întoarse şi porni către redacţie. Ajungând lângă firma „Laboratoarelor”, se opri, străfulgerată de o amintire. Privi înăuntru prin fereastra uriaşă din sticlă.

— Hm-m-m! murmură ea.

În locul recepţiei arse apăruse una nouă. În scaun, Edgar Gray citea o revistă.

Îi putea zări chipul cu coşuri şi proeminentul măr al lui Adam. Alături de el se afla un pacheţel cu mâncare.

Era o scenă absolut normală; şi nici nu se mai gândi la ea. Dar în aceeaşi seară, pe la ora opt, când mergea la teatru, privi pe geamul taxiului când trecu pe lângă laborator.

Fereastra cea mare era luminată de o veioză aflată pe tejgheaua recepţiei. Edgar stătea în acelaşi loc şi citea.

— Are program lung, comentase Virginia.

— Ai spus ceva? întrebase soţul ei.

— Nimic important, Norman.

După o săptămână, revenind de la o petrecere, noaptea pe la unsprezece şi un sfert, trecură cu maşina prin acelaşi loc. Edgar se afla la locul lui, citind.

— Asta-i bună! explodă Virginia. Tipii ăştia au pus mâna pe un fraier şi jumătate.

Profesorul Mention zâmbi:

— Se pare că meseria de ziarist şi-a îmbogăţit limbajul, scumpo.

Virginia îi relată pe scurt episodul cu Viitorologii. Îl privi încruntându-se şi mijind ochii, gânditor. În cele din urmă, înălţă din umeri:

— Poate că i-a venit rândul să lucreze în tura de noapte. Există o lipsă acută de personal mediu calificat, ca dovadă faptul că şi tu eşti obligată prin lege să munceşti; şi trebuie

să consumăm tot felul de mâncăruri lipsite de vitamine, prin localuri, pentru că n-ai timp să mai şi găteşti. Se strâmbă: Restaurante, puah!

Virginia râse, apoi comentă:

— Tocmai datorită lipsei de personal, persoanele disponibile sunt tratate cu toată grija.

— Mda, bănuiesc că ai dreptate. Mă tem că n-am cum să te ajut. Fiind conferenţiar de psihologie practică, contactele mele din oraş se împuţinează pe zi ce trece. De ce nu-l întrebi pe moş Cridley, de la tine? Se zice că-i un tip priceput.

Redactorul ştiinţific Cridley îşi scarpină barba:

— Laboratoarele Ştiinţifice Viitorologice, repetă el. Nu, nu pot zice că am auzit de ele. Ia să vedem...

Trase spre el un registru şi-l deschise:

— Deci... Da, uite-le... Cercetări... Nu zice mare lucru, dar sunt perfect legale.

Făcu o pauză şi adăugă cu un zâmbet sardonic:

— Mi s-a părut că la aşa ceva te gândeai, nu?

— Mă gândisem că ar fi interesant un articol la rubrica „diverse."

Cridley întinse mâna spre telefon.

— Să-l sun pe Dr. Blair, singurul neurolog de pe lista mea. Poate el ştie mai multe.

Conversaţia telefonică durǎ destul. Virginia avu timp să fumeze o ţigară. În cele din urmă, Cridley închise şi o privi.

— Ei bine, vorbi el, se pare că ai dat peste ceva.

— Vreo ilegalitate?

— Nu, nu, taman invers. Chestia e mare de tot. E un concern de vreo treizeci de *miliarde* dolari.

— Locşorul ăla!?

— Se pare că locşorul există în întreaga lume. Câte o sucursală pe unul din principalele bulevarde ale tuturor

oraşelor cu peste două sute de mii de locutori. Una în Canalis Majoris, pe Marte, şi câte una din fiecare cele două insule principale de pe Venus.

— Totuşi, cu ce se ocupă?

— Aparent cu cercetări. De fapt este o organizaţie de lobby care militează pentru sponsorizarea cercetărilor. Au existat câteva încercări de investigare, însă fără tragere de inimă, şi s-au oprit în stadiul embrionar.

Fondatorul, Dr. Dorial Cranston, a fost un nume în domeniul lui. Însă acum vreo cincisprezece ani, a devenit hrăpăreţ şi a pus la punct un sistem minunat de mulgere a fraierilor buni la suflet care vor să ajute ştiinţa. Persoanele-cheie sunt femei şi bărbaţi cu personalităţi deosebite. Ies în relief precum nişte nestemate. Cunoşti genul. Şi tu faci parte din aceeaşi categorie.

Virginia ignoră complimentul.

— Au avut vreun rezultat de succes?

— Eu nu cunosc niciunul.

— Ciudat că n-am auzit mai multe despre ei. Cred c-o să fac nişte investigaţii.

***

Imediat după ora cinci începu să plouă. Virginia se retrase încă puţin în pragul prăvăliei *Sam's*, şi privi posomorâtă cerul înnorat.

Deja se gândea că urma să-şi petreacă toată noaptea acolo. Totuşi n-avea de gând să abandoneze. Intuiţia îi spunea că Edgar trebuia să fie urmărit în timpul cinei.

Avea să-l urmărească!

La ora şapte, ploaia încetă. Virginia ieşi din ascunzătoare şi se plimbă în sus şi-n jos, privind clădirea de peste drum. Se aprinsese o lumină, aceeaşi veioză pe

care o observase şi înainte. Edgar Gray citea o revistă.

„Laşul naibii”, se înfurie Virginia. „N-are curaj să-şi apere drepturile? Doar a fost şi de dimineaţă aici!”

Treptat mânia i se potoli şi dispăru odată cu trecerea orelor. La zece şi zece, intră în restaurant, bău o cafea şi-l sună pe soţul ei.

Chicotitul acestuia când îi descrise pânda o făcu să se simtă mai bine.

— Eu mă culc peste o oră, spuse profesorul Mention. Ne vedem dimineaţă.

— Mă grăbesc, se repezi Virginia. Mi-e frică să nu dispară cât timp sunt aici.

Când reveni la locul de pândă, îl zări pe Edgar tot lângă veioză.

Citea o reyistă.

Era destul de ciudat, totuşi ziarista începu să şi-l imagineze stând acolo ani de zile. Zi după zi, se gândi ea, Edgar Gray venea dimineaţa la lucru şi rămânea noaptea până târziu de tot. Şi nimănui nu-i păsa; se părea, că nimeni n-avea habar. În mod evident, aşa ceva nu s-ar fi putut petrece, dacă tânărul ar fi dus o viaţă normală de familie.

Începu să-i fie milă pentru Edgar, dar şi pentru ea. Ce mai viaţă ducea... ce viaţă inumană!

Îl văzu sărind în picioare şi apăsând una din tastele „calculatorului“.

Virginia clătină uluită din cap. Afacerea era tot mai nebuloasă. Trecu ora unsprezece. Unsprezece şi jumătate. La unsprezece şi treizeci şi două, luminiţa clipi şi după un minut, Edgar ieşi pe uşă.

***

La opt şi un sfert dimineaţă, Virginia se împletici în susul treptelor către locuinţa ei.

— Nu mă întreba nimic, murmură către Norman Mention. Am stat trează toată noaptea. O să-ţi povestesc peste o lună, când mă scol. Vrei să suni la ziar şi să le spui că nu vin azi?

Izbuti să-şi adune atâta energie cât să se dezbrace, să-şi pună pijamaua şi să se strecoare în pat.

Când se deşteptă, era ora patru şi jumătate... iar în scaunul de lângă măsuţa de toaletă stătea o femeie în rochie albă de seară.

După o clipă de uluială, Virginia îi remarcă ochii albaştri şi chipul extrem, de frumos. Mai exact, ar fi fost frumos, dacă n-ar fi fost atât de dur, de rece. Era înaltă şi zveltă, ca şi ea. Într-una din mâinile cu degete prelungi, cântărea un cuţit cu lamă îngustă.

Necunoscuta rosti cu glas lin:

— Acum, că ai început să ne investighezi, trebuie să suporţi şi consecinţele... răsplata zelului. Suntem extrem de mulţumiţi că eşti femeie. Femeile cântăresc mai puţin.

Se opri. Surâse enigmatic şi o privi pe Virginia care, încet, se sculă în capul oaselor. Ziarista tocmai se gândea că o mai întâlnise undeva, când aceasta continuă:

— În plus, ele trezesc mai multă simpatie... Draga mea, ai intrat în ceva ce nu vei uita..., rosti ultimele cuvinte aproape cu afecţiune,... tot restul vieţii.

— Cum ai intrat aici? izbuti Virginia să-şi regăsească glasul.

Exceptând senzaţia aceea de *deja-vu,* nu se putuse gândi la altceva. Cuvintele necunoscutei, ameninţarea ascunsă în ele, aveau să fie percepute doar gradat, în timp.

Cu un ton uşor isteric, repetă:.

— Cum... în apartament?

— Prin perete, bineînţeles, zâmbi blonda, dezvelindu-şi dinţii.

Părea pur şi simplu o glumă proastă şi avu darul de-a o enerva pe Virginia mai mult decât orice altceva. Inspiră adânc... şi redeveni ea însăşi.

Miji ochii şi o studie pe necunoscută. Văzând cuţitul ameninţător, se simţi cuprinsă de groază.

Şi-l închipui pe Norrnan revenind acasă şi găsind-o înjunghiată.

Se închipui moartă, în timp ce el era încă viu. Se închipui într-un sicriu.

Începu să se simtă cuprinsă de panică.

— Ah, exclamă ea, acum ştiu cine eşti. Soţia magnatului electricităţii, Phil Patterson, nu? Ţi-am văzut fotografia prin rubricile mondene.

Spaima îi mai trecuse. N-ar fi putut explica psihologia respectivă, dar era convinsă că oamenii pe care-i cunoşti, şi persoanele de vază, nu comit crime. Ucigaşii erau fiinţe stranii, ivindu-se pentru scurt timp dintr-o masă de feţe anonime, după ce fuseseră prinşi de poliţie, şi care, după condamnare, dispăreau în străfundurile memoriei, de unde nu mai ieşeau niciodată.

— Deci, vorbi ziarista, lucrezi cu cei de la Viitorologie...

Femeia încuviinţă scurt:

-Exact; cu ei lucrez. Iar acum, se îndreptă ea din spate şi glasul îi răsună precum un clopot, nu mai am timp de pierdut cu flecăreli.

— Ce-aţi făcut cu Edgar Gray? întrebă Virginia cu vocea încordată. Este un automat, nu o fiinţă umană.

Femeia păru că n-o aude. Şovăia. În cele din urmă, vorbi serioasă:

— Trebuie să mă asigur că ştii destule. Ai auzit vreodată de Dorial Cranston?

Probabil că citi ceva pe chipul Virginiei, deoarece continuă:

— Aha, văd că ai ajuns până aici. Mulţumesc foarte mult. Ai fi fost foarte periculoasă.

Se opri şi se sculă în picioare. Rosti cu un glas ciudat de monoton.

— Asta-i tot ce voiam să ştiu. E o prostie să oferi informaţii unor persoane care vor muri.

Ajunse lângă pat înainte ca Virginia să priceapă intenţia dinapoia cuvintelor. Cuţitul, de care aproape uitase, scânteie în văzduh, apoi coborî spre sânul ei stâng.

Urmă o durere precum un foc şi o senzaţie de sfâşiere. Avu timp să vadă mânerul cuţitului deasupra inimii.

Bezna se lăsă, ştergând agonia.

***

Fluierând voios, profesorul Norman Mention intră în apartament. Ceasul de pe hol arăta ora şapte. Până lăsă pălăria, haina şi bastonul şi trecu prin salon şi bucătărie se făcuse şapte şi cinci.

Când îşi atârnase haina în cuier, văzuse că lucrurile nu fuseseră clintite de la locul lor.

Fluierând mai încet, se apropie de uşa dormitorului şi ciocăni.

Dinăuntru nu se auzi nimic. Reveni în salon şi luă exemplarul din *Evening Herald* pe care-l cumpărase în drum spre casă. Era un cititor de viteză, cu o capacitate de aproape o mie două sute de cuvinte pe minut, însă efectul vitezei era parţial anulat de faptul că citea absolut totul, cu excepţia rubricilor mondene.

Când termină ziarul, era opt şi jumătate.

Rămase locului, încruntându-se. Se gândi, uşor iritat, că dacă Virginia dormea încă de dimineaţă, trebuia trezită. În plus, era şi momentul să-şi satisfacă curiozitatea în legătură cu rezultatele pândei nocturne.

Ciocăni încă o dată la uşa dormitorului şi când nu primi niciun răspuns, apăsă pe clanţă şi pătrunse înăuntru.

Odaia era goală.

Profesorul Mention nu rămase uluit. Privi mustrător aşternutul care nu fusese strâns, apoi clătină din cap şi zâmbi. După doisprezece ani de căsătorie, începuse să cunoască manevrele complicate ale ziariştilor, mai cu seamă ale femeilor.

Virginiei nu-i stătea în obicei să plece lăsând totul vraişte, dar aşa ceva se mai petrecuse de cel puţin două ori până atunci şi, de fiecare dată, făcea ceea ce avea să facă şi acum: Aranjă cearşafurile şi cuvertura şi aspiră mocheta.

Când făcu patul, observă o pată de sânge.

— La naiba, mormăi nervos. N-ar trebui să mai iasă din casă, dacă îi curge sânge din nas şi, pe deasupra, fără o haină mai groasă.

Revenind în salon, porni televizorul ca să urmărească un serial comic, a cărui popularitate încerca zadarnic s-o analizeze de câteva săptămâni.

Eşecul se repetă şi de data aceasta. Râse, fără chef, o singură dată. Când chinul luă sfârşit, închise aparatul şi începu să fluiere gânditor.

După încă o vreme, îşi privi ceasul şi văzu că arăta ora unsprezece. Poate dacă ar fi telefonat la *Herald*... Nu, n-ar fi fost bine. Le spusese că era bolnavă.

Luă un roman poliţist pe care intenţiona să-l citească de o lună. Îl termină la douăsprezece.

Simţise o îngrijorare cuprinzându-l de mai multă vreme.

Îl sâcâise tot timpul cât citise. Sfârşitul cărţii adusese grija în prim-plan.

Se sculă în picioare şi înjură cu glas tare. Era foarte supărat pe Virginia. N-ar fi trebuit să plece aşa fără măcar să-i telefoneze.

Hotărî să meargă la culcare.

Se trezi oarecum speriat. Era ora opt şi soarele strălucea. Fără să mai stea pe gânduri, ieşi de sub plapumă şi merse în dormitorul Virginiei.

Era aşa cum îl lăsase.

Principalul, îşi repetă profesorul Mention, era să fie logic.

Să presupunem că s-au dus la poliţie — bineînţeles după ce ar fi verificat că Virginia nu era la ziar, sau în alte câteva locuri.

Poliţia ar fi pus întrebări. Descrierea? Păi, frumoasă, înaltă de un metru şaizeci şi cinci, deşi nu tocmai... Părul ei avea o strălucire aparte care...

Îşi opri amintirile cu un efort serios de voinţă. Nu era momentul unor amănunte romantice.

— Roşcată, rosti cu glas tare, şi purta...

Se opri, gânditor. Cel puţin aici era posibilă precizia ştiinţifică.

Hotărât, porni spre şifonierul ei. Vreme de zece minute, bâjbâi, tot mai încruntat, prin vreo patruzeci de rochii, încercând să-şi dea seama care anume lipsea. Uluitor era numărul de toalete despre care nu-şi putea aminti dacă le mai văzuse vreodată.

După zece minute se recunoscu învins. Se întoarse în dormitor... tocmai când o siluetă ceţoasă păşi prin peretele camerei.

Rămase locului o clipă, precum o imagine proiectată pe un nor. Forma lipsită de substanţă începu să se coaguleze.

Deveni un bărbat în haine de seară, un individ cu ochi aroganţi, sardonici, care făcu o plecăciune scurtă şi rosti:

— Nu merge la poliţie. Nu face nicio prostie. Vezi-ţi de treburile obişnuite şi caută nişte scuze plauzibile pentru absenţa soţiei. Apoi, aşteaptă. Atât — aşteaptă!

Se întoarse. Trupul i se modifică, devenind transparent. Păşi în perete şi dispăru.

***

Se părea că nu mai avea ce să facă. Se părea că nu mai avea nimic de făcut. Cu toate acestea, în timpul războiului învăţase să ia decizii.

Mention ezită. Apoi intră în odaia lui şi-şi scoase Lugerul din fundul sertarului unde-l ţinuse ani de zile. Era un trofeu de război; şi deoarece fusese decorat, nu-i trebuia permis.

Îl mângâie, tot mai sceptic. În cele din urmă, conştient de importanţa lui simbolică pentru propria-i morală, îl strecură în buzunarul hainei şi plecă de acasă.

Parcursese jumătate din drumul spre universitate, când îşi dădu seama că era sâmbătă. Se opri brusc şi pufni amar. Îşi închipuise că abordase situaţia cu calm...

Rămase locului nehotărât reflectând: o persoană care putea trece prin pereţi! În ce intrase Virginia?

Era pur şi simplu copleşit de posibilele implicaţii. În mod ciudat, se simţea fără vlagă, cumva secătuit pe dinăuntru, de parcă întregul său trup s-ar fi sfrijit sub efectul unei puternice călduri interioare. Când ridică degetele spre fruntea arzândă, le simţi arzând, le simţi uscate, aproape abrazive.

Le privi uluit, apoi se grăbi spre prima farmacie.

— Fă-mi o injecţie de plasmă sanguină, rosti grăbit. Tocmai am scăpat să nu fiu călcat de o maşină, şi mă simt

ameţit.

Era doar parţial o minciună. În mod clar, suferea un şoc, şi încă nu unul minor.

— Vă costă un dolar, rosti farmacistul după două minute. Mention plăti recunoscător şi plecă. Creierul îi funcţiona iarăşi, iar trupul scăpase de senzaţia îngrozitoare a pierderii cunoştinţei. Prima urgenţă era o apreciere cât mai corectă a situaţiei.

Enumeră atent necunoscutele: Laboratoarele Ştiinţifice Viitorologice — Edgar Gray — Dr. Dorial Cranston — un bărbat ciudat cu chip dur, care trecea prin ziduri.

În clipa aceea, se opri. Simţea iarăşi cum i se schimbă culoarea feţei.

— Imposibil, şopti el răguşit. Probabil c-am visat. Corpul uman e o structură evoluată dintr-un model primitiv. Doar dacă nu...

Ipoteza Higden! Un om ar fi putut utiliza energia exterioară pentru a traversa corpuri solide, doar dacă moştenise prin naştere capacitatea respectivă. Ipoteza lui Higden, potrivit căruia omul actual reprezenta degenerarea unei fiinţe superioare, trebuia să fie corectă.

Mention râse scurt.

— Eu mă ţin de argumentări ştiinţifice în vreme ce Virginia...

Din nou nu se mai putea concentra. Simţea revenindu-i încordarea de mai devreme. Zări o altă farmacie şi intră pentru a doua injecţie cu plasmă.

Restabilit fizic, deşi psihic continua să fie deprimat, se aşeză pe o bancă. Peste o oră, realitatea nu se modificase cu nimic.

Era extrem de speriat. Şi deoarece teama nu se referea la persoana lui, nu putea face altceva decât ceea ce-i spusese necunoscutul.

Să aştepte!

***

DUMINICĂ: La unsprezece dimineaţa, plecă în centru şi se uită prin fereastra Laboratoarelor Ştiinţifice. Edgar era acolo, înalt şi scheletic, absorbit de o revistă.

Timp de zece minute tânărul nu se clinti decât să întoarcă paginile. Mention reveni acasă.

***

LUNI: Avea o „fereastră” între ore. La secretariat găsi alţi trei profesori. Profită de ocazie şi aduse vorba despre Laboratoarele Viitorologice.

Profesorul de fizică Troubridge tresări, apoi râse împreună cu ceilalţi.

Cassidy, care preda engleza, comentă:

— Parcă ar fi din *Tommy Rocket,* serialul acela comic.

***

MARŢI: Nu avea ore libere. În pauza de masă, merse în bibliotecă şi ceru bibliografia doctorului Dorial Cranston.

Primi două cărţi scrise de Cranston şi a treia, despre el, scrisă de un anume Dr. Thomas Torrance. Primul volum se intitula *Afinităţi fizice ale rasei umane.* În mod surprinzător, era o lucrare despre pacifism, o condamnare vehementă a masacrelor internaţionale, un document antirăzboinic, în care doctorul dezvolta plin de patos ideea că toţi oamenii sunt fraţi. Susţinea generalizarea strânsului mâinii ca un simbol ai prieteniei, îndemna la sărut atât între sexe, cât şi în cadrul aceluiaşi sex, şi vorbea cu admiraţie despre obiceiul eschimoşilor de a-şi freca nasurile.

„Străinii”, scria el, „sunt încărcaţi electric în mod diferit, şi doar un contact fizic real va rezolva această diferenţă de potenţiale. De pildă, o elevă albă care permite unui coleg chinez s-o sărute, va constata că al o sutălea sărut e departe de a fi repulsiv. În acest interval băiatul s-a transformat în ochii ei într-un mod pe care ea nu-l putea analiza. Se impune de la sine pasul următor, măritişul; şi, ceea ce începuse ca o atracţie pentru exotism, a căpătat în urma contactului, un statut mult mai onorabil. Observăm asemenea căsătorii pretutindeni în jurul nostru şi, până nu stabilim noi înşine contacte similare, nu putem înţelege cum au avut loc”.

În esenţă, ignorând divagaţiile pacifiste, aşa era toată cartea. Mention o termină până la sfârşitul pauzei de prânz, iar pe celelalte le luă cu el acasă.

A doua carte scrisă de Cranston o repeta pe prima într-un limbaj mai violent şi mai dogmatic. În mod evident, autorul era obsedat de subiectul respectiv; Mention se strădui din greu s-o parcurgă până la capăt.

Luă apoi biografia scrisă de Torrance, o deschise direct la capitolul întâi şi citi:

Dr. Dorial Cranston, pacifist şi neurolog de excepţie, s-a născut în Louisville, statul Kentucky, în...

Închise cartea, obosit. Era de acord să accepte că relaţiile umane puteau fi îmbunătăţite prin contact fizic direct. Era însă clar că lectura unor cărţi vechi despre Cranston nu avea nicio legătură cu realitatea actuală.

***

MIERCURI: Nu avu nicio idee nouă.

***

JOI: Când Mention porni spre casă, profesorul Troubridge i se alătură.

— Norman, rosti el, apropo de referirea ta de alaltăieri la Laboratoarele Ştiinţifice Viitorologice... Dacă ţi-au făcut vreo propunere, nu uita. Să ştii că pot face ceea ce spun.

Pentru o clipă, cuvintele părură complet lipsite de orice sens. Avea totuşi un înţeles final. Un înţeles atât de important, încât Mention se strădui cu disperare să nu se repeadă cu întrebări care să-i dezvăluie ignoranţa, înghiţi un nod, făcu o pauză, dar fu salvat de Troubridge care continuă:

— Acum, trei ani, medicul meu, Dr. Hoxwell, mi-a spus că inima n-o să-mi reziste şase luni. M-am dus la Clinica Mayo. Mi-au confirmat diagnosticul. O lună mai târziu, când eram deja disperat, am fost contactat de persoane de la Viitorologi, care m-au informat că pentru zece mii de dolari puteam căpăta o inimă nouă. Chiar mi-au *arătat o* inimă care trăia sub un clopot de sticlă. *Trăia,* Norman, şi mi-a spus că indiferent ce organ îmi trebuia, sau *când* îmi trebuia, ei mi-l putea procura, dacă aveam bani.

— Crezusem că transplanturile organice erau imposibile pentru că...

Se opri. Îşi dădu seama că, de fapt, nu aceasta era întrebarea importantă. Exista altceva: o imagine, o întrebare ce-i vuia prin minte precum un talaz. De undeva din depărtare, îl auzea pe Troubridge:

— Sunt posibile, pentru că au descoperit un nou principiu în electricitatea organică.

Întrebarea obsedantă domina acum întregul univers al raţiunii lui Mention. Cu glas stins, rosti teribilele cuvinte:

— De unde fac rost de organele de schimb vii?

— Cum!? exclamă Troubridge. Ochii i se lărgiră. O expresie de stupefacţie îi apăru pe chip, şi şopti: Nu m-am gândit până acum...

Până ajunse acasă, nici profesorul nu mai avea chef să se gândească la un posibil răspuns.

***

De acum trebuia să acţioneze.

În seara aceea, se plimbă agitat prin apartament, mânios pe sine pentru că aşteptase atât de mult. Cu toate acestea, problema rămânea aceeaşi: ce să facă, ce putea face ca să fie util?

— Să se ducă la poliţie?

Simţea o reţinere puternică, deoarece continua să mai existe o şansă. Nu i-ar fi spus să nu se adreseze autorităţilor, dar pentru a-l face să-şi ţină gura pentru o săptămână...

Putea să expedieze o scrisoare băncii sale, cu solicitarea de a fi păstrată în seiful personal, pentru a fi deschisă numai dacă i se întâmpla ceva... Da, aşa avea să facă.

Redactă scrisoarea, apoi se aşeză la birou căutând să-şi adune gândurile. După un răstimp îndelungat, alcătui o listă de posibilităţi:

Întâmplător, Virginia află de Laboratoarele Viitorologice. După aceea dispare.

Eu sunt avertizat de un bărbat care trece prin pereţi. Descopăr că:

1) Dr. Dorial Cranston, fondatorul Laboratoarelor, este atât neurolog cât şi un pacifist fanatic.

2) Viitorologii vând organe umane cetăţenilor înstăriţi.

(Aceasta reprezintă, probabil sursa lor de venituri — activitatea pur comercială).

3) Capacitatea de-a traversa ziduri este, evident, o manifestare a puterii lor pe care n-o împărtăşesc nimănui. Cu toate acestea, nu par alarmaţi de faptul că eu am asistat la o asemenea manifestare.

4) Cridley. redactorul ştiinţific de la Herald, i-a spus Virginiei că mai multe încercări de investigare a Viitorologilor au fost înăbuşite din faşă, dovadă că au influenţă la nivele înalte.

5) Nu exista absolut niciun motiv ca s-o trateze pe Virginia altfel decât ca sursă de organe.

Scrise ultima frază încruntat, apoi examină nemulţumit hârtia. Nu părea să ofere nicio pistă pe care ar fi putut-o urma, nici măcar cea mai vagă posibilitate s-o găsească pe Virginia.

După câteva clipe adăugă:

Dacă m-aş duce la poliţie, şi l-ar aresta pe Dr. Cranston şi pe Edgar Gray, Cranston ar evada, trecând prin zidurile închisorii, iar Edgar ar...

Ridicând pixul, privi atent ultimele cuvinte. Edgar! Dacă era adevărat că în toate oraşele mari existau filiale Viitorologice, atunci în întreaga lume existau sute de Edgari, lucrând ca recepţioneri. Da... Edgar!

Virginia dispăruse după ce-l pândise pe Edgar o noapte întreagă.

Ce anume descoperise?

Aţâţarea îi atinse mintea, apoi îi înfioră tot corpul. Privi ceasul de pe şemineu. Era zece fără un minut. Dacă se grăbea, putea ajunge în centru, cam la aceaşi oră când

primise ultimul telefon de la Virginia.

Desigur, putea să fie urmărit, aşa cum, probabil, se întâmplase şi cu ea.

Edgar se găsea în acelaşi loc. Mention opri maşina într-un loc de unde îl putea zări perfect pe tânăr în lumina veiozei.

Edgar citea o revistă. La unsprezece şi jumătate, se ridică, îşi puse pălăria, stinse lumina şi ieşi pe uşă, o încuie.

Nu privi în jur, ci porni drept către restaurantul unde profesorul luase deseori masa cu soţia lui. Mention părăsi maşina şi se apropie de fereastra localului.

Edgar stătea la tejghea, înfulecând dintr-o plăcintă şi având în faţă o ceaşcă de cafea. Lăsa nişte bani lângă farfurie, şi Mention abia avu timp să se întoarcă cu spatele, când tânărul ieşi pe uşă.

Porni grăbit în josul străzii. După cinci minute, coti în intrarea slab luminată a unui cinematograf non-stop. Profesorul coborî iarăşi din automobil, cumpără un bilet, şi-l urmă pe Edgar, care se instalase într-un rând din faţă. Mention se aşeză la vreo trei scaune înapoia lui.

Pe la ora trei, Edgar continuă să urmărească extrem de atent ecranul. La puţin timp după aceea, profesorul adormi.

Se trezi alarmat: ceasul arăta şase patruzeci şi cinci. Edgar stătea în acelaşi scaun, cu picioarele urcate pe spătarul celui din faţă. Era treaz.

La şapte patruzeci, se sculă brusc şi părăsi grăbit sala.

Se îndreptă direct către restaurant, cu Mention urmărindu-l la vreo treizeci de metri. Micul dejun îi fu servit tânărului după patru minute, iar peste alte trei minute îl terminase. Chelneriţa îi întinse două pacheţele cu hrană rece, apoi Edgar ieşi.

Se opri doar ca să cumpere patru reviste.

La opt fără un minut, descuie uşa Laboratoarelor Ştiinţifice Viitorologice şi se aşeză înapoia tejghelei. Luă o revistă şi începu să citească.

După toate aparenţele, lunga lui zi părea să se repete.

Care era pasul următor?

***

Revenit în apartamentul său, Mention îşi alungă somnul cu un duş rece, înghiţi o cafea cu pâine prăjită şi plecă spre universitate. Primul curs era la zece fără douăzeci; avea suficientă vreme ca să reflecteze la ceea ce aflase.

De fapt, ce descoperise? Nimic, cu excepţia unei alte faţete a cercetărilor neurologice ale lui Cranston. Neîndoios, individul era un geniu. Poaţe că îi parcursese prea grăbit cărţile...

Oricum, până seara nu mai avea ce face. Luă din raft, unde o pusese necitită, biografia lui Dorial Cranston, de Thomas Torrance.

Când o deschise, văzu o fotografie pe pagina de gardă: un bărbat, pe terasa unei vile luxoase.

Tresări când o zări, apoi examina cu atenţie chipul dur, sardonic şi trupul puternic. Sub fotografie scria:

Autorul, Dr. Thomas Torrance, în somptuoasa lui reşedinţă din New Dellafield, statul Massachusetts.

Torrance era individul care traversase peretele şi-l avertizase să nu anunţe autorităţile.

Nu se mai putea concentra. Noaptea nedormită şi epuizarea din ultima săptămână se adunau acum asupra creierului său, tocmai când avea nevoie de putere ca să examineze consecinţele acestei descoperiri.

Ultimul gând înainte de a permite somnului să-l cuprindă fu: Ceea ce se petrecuse cu Virginia avusese loc

în timpul somnului. Poate şi el...

Se deşteptă oarecum nemulţumit de faptul că nu se întâmplase nimic, iar apoi, treptat, i se înfiripă o idee. Ceasul arăta unsprezece şi un sfert. Se sculă şi se duse la telefon.

Deşi suna din California, obţinu legătura destul de repede. După cincisprezece minute, la celălalt capăt al firului se auzi un ţârâit.

Aveţi legătura, domnule, rosti centralista.

Mention inspiră adânc şi rosti încordat:

— Alo!

Se auzi cum centralista întrerupse extensia ei, o pauză, după care un glas familiar vorbi încetişor:

— Ce-ai de gând, profesore?

Mention înghiţi un nod. Întrebarea era stupefiantă, iar implicaţiile confidenţiale ale tonului liniştit cu care fusese pusă îl înmărmureau. În mod incredibil, se simţea ridicol.

— Torrance, dacă nevastă-mea nu-mi este înapoiată imediat, voi trece la fapte!

O tăcere scurtă, apoi un chicotit.

— Sunt curios cam la ce fapte te gândeşti... ?

Acum, aroganţa era aproape sesizabilă. Mention se simţea golit pe dinăuntru. Îşi adună toate puterile şi vorbi răguşit:

— În primul rând, mă voi adresa ziarelor.

— Nţ-ţ, nu merge! replică Torrance pe un ton pedant.

Toţi proprietarii de ziare din ţară îşi aşteaptă rândul la transplante. Şi în cazul în care mai ai şi alte idei, acelaşi lucru este valabil pentru guvernatorii federali şi adjuncţii lor, pentru procurorii federali, miniştri şi alţi câţiva.

— E o minciună! spuse Mention. Brusc se simţea mai stăpân pe sine, mai sigur. Este împotriva legii statisticii ca toate persoanele acelea să aibă vreun organ afectat.

Hohotele lui Torrance se înălţară din receptor.

— Mă tem, zise el, că am fi aşteptat şi acum dacă ne-am fi lăsat pe seama mamei Natură. Glasul i se încordă: principala noastră bază de operaţiuni, Mention, e în America de Nord şi nu ne-am permis să ne asumăm riscuri. I-am urmărit, iar acum, te asigur, sunt cu totul în mâinile noastre.

Continuă fără să lase timp de replică.

— Nu-ţi voi explica acum detaliile, profesore. Crede-mă pe cuvânt. Ai putea, bineînţeles, să te duci la poliţia locală. Nu ne batem capul cu plevuşca, decât dacă ne deranjează. Atunci îi neutralizăm. Sper că am clarificat totul. Şi-acum, dacă nu te superi, o să...

Furia îl cuprinse atât de brusc pe Mention încât n-avu timp să se controleze.

— Torrance! răcni el. Ce-ai făcut cu nevastă-mea?

— Amice, sosi răspunsul calm, o să ai o surpriză. Dar nevasta ta, nu-i la *noi.* La revedere.

Se auzi un clic distinct.

Decis, Mention ceru o legătură cu rezidenţa lui Cranston.

— Alo, rosti el, când primi legătura, aş dori cu Dr. Cranston.

Din telefon se auzi un chicotit.

— Vai, vai, răsună vocea lui Torrance, dar ce încăpăţânat eşti!

Fără un cuvânt, profesorul închise telefonul. Nu înţelegea cum o convorbire cu New Jersey putea fi deturnată în Massachusetts. O accepta însă ca atare.

Tocmai pornise către salon... când Virginia — o siluetă ceţoasă — trecu prin peretele coridorului.

Era îmbrăcată în pijama; forma ei lipsită de substanţă se închegă sub ochii bărbatului. Rămase locului privindu-l cu

ochi îndureraţi.

Începu să plângă. Lacrimile îi brăzdau obrajii. Alergă spre el. Îl cuprinse în braţe cu forţa aceea pe care ţi-o dă spaima.

— Oh, dragule, dragule, hohoti ea. M-au ucis. *M-au ucis!*

***

Gemuse şi plânsese în minutele acelea dinaintea trezirii complete. Oroarea ultimelor imagini — cuţitul înfipt în inima ei — îi era încă puternică în minte, ca o arsură.

Se deşteptă tresărind.

Se afla într-o odaie mare, străină. Abia după câteva clipe îşi dădu seama că era întinsă pe o masă; şi trecu un minut întreg înainte să observe, încă năucită, că nu se zărea nici urmă de cuţit.

Cu un şoc, realiză că nu simţea nicio durere şi era vie.

Vie! Tremurând, se ridică în capul oaselor şi imediat căzu înapoi, străfulgerată de o durere ascuţită în sânul stâng.

Durerea dispăru. Însă simplul fapt că fusese acolo o îngrozise. Rămase locului, neîndrăznind să se clintească.

Privi mai atentă împrejur.

Încăperea era pătrată, cu laturile de vreo treizeci de metri. Şi părea complet umplută cu vitrine din sticlă. Acestea acopereau pereţii şi podeaua, lăsând între ele doar culoare pe care se putea umbla. Fiecare vitrină era împărţită în compartimente de o jumătate de metru pătrat.

Întorcând capul, Virginia putea distinge clar conţinutul compartimentelor de lângă pereţii din stânga şi din dreapta.

Fiecare conţinea o inimă omenească, suspendată de un mic dispozitiv din capacul vitrinelor.

Le privi neatentă şi tocmai voia să se uite în altă parte, când un amănunt o lovi precum un şoc: inimile băteau.

Se dilatau şi se contractau, puternic şi regulat. Bătăile erau line şi necontenite. Cumva, ritmul lor o liniştea, îi potolea nervii întinşi la maxim. După cinci minute, îşi reveni suficient ca să se poată gândi la situaţia ei.

Prudentă de această dată, aproape temătoare, înălţă capul. Zări acum un detaliu neobservat iniţial:

Din pijamaua ei fusese decupat un pătrat. În locul unde pătrunsese cuţitul era aplicat un bandaj imaculat.

În mod straniu, tocmai albul pur al pansamentului o linişti. Dovedea că i se acordaseră îngrijiri. Moartea, care o ameninţase atât de violent, fusese alungată.

Începu să se gândească la posibilitatea de-a se afla într-o clinică particulară din vecinătate. Probabil fusese adusă acolo cu maximum de urgenţă.

Trăia, totuşi era curios că nu exista nimeni în jur. Doar nu avea să fie lăsată pe masa aceea.

Brusc se simţi cuprinsă de furie. Şi deoarece teama rămăsese aidoma unei cortine întunecate, mişcătoare pe fundalul minţii, furia era anormal de violentă şi iraţională.

După câteva minute, reuşi să se calmeze. Dacă ar fi fost într-un pat, ar fi rămas nemişcată, aşteptând desfăşurarea evenimentelor. Era însă imposibil să rămână pe masa tare şi perfect plată.

Îşi lăsase capul pe spate; acum îl ridică iarăşi. Precaută, sprijinindu-se în braţul drept, se sculă în capul oaselor.

Nu se întâmplase nimic. Nici urmă de durere, şi nici anxietatea pe care o încercase mai înainte. În mod limpede, era important să nu facă mişcări bruşte.

Rămase un minut întreg pe marginea mesei, legănându-şi picioarele, privind fantastica aglomerare de inimi umane din jur.

Parcă încerca o uşoară teamă. Era ireal spectacolul acela de rânduri şi rafturi de inimi tăcute, fiecare în compartimentul ei, fiecare funcţionând cu o *monotonie artificială.*

Cel mai mult o tulbura însă completa absenţă a fiinţelor omeneşti. Exceptând vitrinele, încăperea nu avea alt mobilier, iar lucrul acesta o tulbura.

Tremurând, coborî picioarele pe podea. Rămăsese locului, lăsând sângele să-i circule prin trup şi să-şi recapete puterile.

Ca o surpriză plăcută constată că *exista* putere.

Porni pe unul din culoarele dintre vitrine, privindu-se doar în treacăt. Mulţimea lor o tulbură. În capătul camerei exista o uşă. Una din ţâţâni, şi broasca, fuseseră rupte. Se deschise totuşi cu uşurinţă, dezvăluind o scară ce urca spre altă uşă.

Virginia sui grăbită, hotărâtă să scape de şirurile acelea de inimi care pulsau mute.

A doua uşă era metalică. Însă şi încuietoarea ei fusese forţată, deşi în broască exista o cheie.

O deschise, plină de speranţe, şi ieşi pe o potecă din junglă. Soarele puternic strălucea la câţiva metri mai departe, peste o poieniţă aflată în vârful unei coline. Urcă până acolo şi încremeni paralizată de ceea ce vedea.

***

Virginia se opri din povestit, Soţul ei o culcase în pat şi o privea cu ochi drăgăstoşi, totuşi încruntaţi.

— Cu toate acestea, n-ai murit. Eşti cu mine, aici, vie şi în siguranţă.

— Nu înţelegi, iubitule, oftă femeia. Nu... înţelegi.

— Bun, încuviinţă el cu blândeţe; spune mai departe. Ce

ai văzut acolo?

Virginia se afla pe o insulă, un atol acoperit de junglă verde, şi înconjurat de un ocean albastru care se întindea cât vedeai cu ochii.

Deşi aflat sus pe cer, soarele trecuse de amiază. Arşiţa era copleşitoare; o ameţea.

Buimăcită, se întoarse pentru a privi uşa prin care ieşise. Se aşteptase să vadă o clădire, însă nu era aşa ceva.

O vegetaţie luxuriantă şi deasă acoperea locul unde ar fi trebuit să se afle clădirea. Până şi uşa întredeschisă era pe jumătate ascunsă sub lichenii ce se împleteau peste toată suprafaţa metalică.

În văzduh se simţea un iz puternic de puterziciune vegetală.

Stând acolo sub cerul strălucitor, Virginia simţi o spaimă iraţională închipuindu-şi că uşa avea să se închidă şi s-o abandoneze pentru totdeauna în pustietatea aceea.

Privi în jos, către intrare. Făcuse doar trei paşi când auzi un sunet ascuţit, pătrunzător. Răsunase de undeva din dreapta ei, dinspre înălţimile cerului. La început se desluşea slab şi îndepărtat, însă sporea mereu.

După o clipă de derută îngrijorată, identifică uşurată sursa: o navetă cu reacţie.

Putea fi zărită de acum, un punct negru pe azurul cerului.

Creştea mereu. Era un vehicul lung de vreo şaptezeci de metri, lipsit de aripi, cu excepţia lonjeroanelor curbate în sus, care îi sprijineau reactoarele, verticale.

Fulgeră pe deasupra, fără să-i bage în seamă fluturarea disperată a braţelor; o navetă de pasageri pornită dinapoia orizontului estic către soarele ce cobora în amurg.

O urmări cu privirea până dispăru în lumina orbitoare a

focului solar, speranţa destrămându-se treptat. Revenirea liniştei o deconcertă. Şocată şi extrem de deprimată, îşi reaminti spaima de a nu rămâne în afara uşii. Intră în fugă şi închise uşa, dar n-o încuie. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de răcoare şi plăcut era în odaia cea mare, şi nu remarcase nici iluminarea indirectă. Acum îşi concentră toată atenţia asupra detaliilor. Se gândi că trebuia să existe vreun subsol poate chiar mai multe etaje subterane. Energia electrică trebuia să aibă o sursă.

Nici nu ştiu câtă vreme căută altă uşă, însă se obosi zadarnic. Se întinse pe canapeaua pe către o descoperise în celălalt capăt al camerei; acolo se odihnea, când îşi dădu seama brusc că fiecare vitrină avea o plăcuţă. Prima pe care o descoperi avea un nume şi o adresă:

Morrison, John Laurance
257 Carrigut Street,
New-York City

Şi a doua purta un nume, dar vitrina era goală. Virginia trecu încet pe culoare. Abia când ajunse la litera N îşi dădu seama că putea exista o aranjare alfabetică.

Mintea ei făcut un salt fantastic şi se năpusti către P-uri. Descoperi imediat numele căutat, şi-l privi stupefiată:

Patterson, d-na Philip
(Cecilia Dorothy)
Ap. 2, Mayfair
Crest City, California

După ce-şi reveni, se grăbi către Gray. Nu-l găsi pe Edgar. Singura persoană cu nume similar era:

Grey, Percival Winfield
3 Huntington Court,
West Tuttenham,
Londra, Anglia

Liniştită pentru moment, Virginia rămăsese privind

inima lui Percival pulsând liniştită. Se gândea:

Bineînţeles! Edgar nu era unul dintre ei. Era un sclav, menţinut cumva într-o transă care includea şi absenţa totală a nevoii somnului.

După o vreme, îi încolţi alt gând, o idee atât de îngrozitoare încât mintea ei o respinsese de trei ori, în timp ce se grăbea către sectorul cu litera M. De fiecare dată însă revenea, mai puternică şi mai teribilă.

Găsi vitrina căutată. Inima din ea diferea puţin de cealaltă, Pulsa regulat, dar avea un mic bandaj, asemănător unui plasture. Plăcuţa identificatoare afirma:

Mention, d-na Normal (Virginia)...

Virginia Mention o privi cu ochi holbaţi, aidoma unei păsări fascinate de o reptilă monstruoasă. Înapoia ei se auzi un zgomot, însă nu-l percepu decât vag. Se repetă şi acum îi atrase atenţia.

Era un bărbat care-şi dregea glasul ostentativ. O voce blândă rosti:

— Dr. Dorial Cranston la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Virginia nu-şi mai amintea când se întorsese. Nici nu se mai gândi la faptul că era în pijama în faţa unui necunoscut.

Individul din faţa ei era bătrân, însă deloc ceea ce s-ar fi aşteptat ea. N-ar fi putut preciza la ce anume se aşteptase, dar nu la un chip blând. Nu la un bătrân cu privire tristă, care făcu o plecăciune şi continuă în acelaşi straniu ton de conversaţie mondenă:

— Problema menţinerii în viaţă a organelor extrase din trup a fost rezolvată în mai multe ţări înainte, în timpul şi după al doilea război mondial. Însă lucrurile cele mai bune s-au făcut în Rusia. Mie îmi plac în mod deosebit diferitele anexe mecanice, cum ar fi autojectorul, pe care l-au adus

la un înalt grad de perfecţionare. Bineînţeles, în păstrarea organelor, eu doar am utilizat descoperirile ruşilor şi ale altor savanţi din diverse ţări. Specialitatea mea sunt nervii. Am...

În clipa aceea, Virginia îşi regăsi glasul. Până atunci stătuse înlemnită, privind în gol, dar pe măsură ce curajul îi reveni, clipă după clipă, începu să-l privească cu simpatie pe bătrânul blând, şi evident inofensiv. În ciuda acestei relaxări, simţea în ea un imbold, o nevoie de a şti, cu totul diferită de orice încercase până atunci.

Cu o voce ascuţită, strigă:

— Dar dacă asta-i inima mea, întinse ea braţul cu o rigiditate automată spre organul viu dinapoia sticlei... ce am în mine acum? *Ce?*

Bătrânul cel neputincios păru deodată rece şi neprietenos:

— Ai fost ucisă prin înjunghiere, aşa-i? întrebă el cu un glas tăios. Totuşi acum stai de vorbă cu mine. Nu-ţi mai face griji despre ce se află în interiorul tău. Ţi-am scos nu numai inima. N-are rost să cauţi cicatrici. Eu nu operez aşa. Vino!

Fără să se uite dacă îl urma, se întoarse şi porni, cu mersul încovoiat şi precaut al bătrânilor, spre capătul încăperii. Atinse ceva încastrat într-o bandă îngustă de perete netapetată. Silenţioasă, o uşă se deschise, dezvăluind o scară ce cobora.

Odaia de dedesubt era la fel de mare şi conţinea acelaşi gen de vitrine din sticlă. Conţinutul compartimentelor era variat: inimi, plămâni, ficaţi, ba chiar şi un pancreas şi câteva perechi de rinichi. Toate organele păreau vii. Plămânii erau, fără doar şi poate. Se dilatau şi se contractau lent, dar cu o forţă şi o fermitate evidente.

Bătrânul se opri înaintea unei vitrine care conţinea o

pereche de plămâni. Fără niciun cuvânt, arătă plăcuţa însoţitoare. Virginia se apropie, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Această pregătire psihologică o ajută. Acolo era propriul ei nume.

Foarte lent, se răsuci spre Cranston. Mintea i se limpezise iar spaima se destrăma. Era vie. Restul n-avea niciun înţeles. Râse răguşit.

— Vă rog, terminaţi cu joaca aceasta. De fapt, ce doriţi? Se crezuse calmă, însă o şocă isteria pe care şi-o auzi în voce. Femeia aceea, se gândi, femeia aceea îngrozitoare m-a înspăimântat. Îşi regăsi glasul.

— Dr. Cranston, începu ea cu sinceritate, păreţi un om onest. Ce este aici? Ce s-a întâmplat?

Bătrânul strânse din umeri.

— Mă tem că nu îndrăznesc să vă spun nimic, decât că aceştia sunt plămânii dumneavoastră, după cum şi inima de sus vă aparţine. Un organ complet extras nu implică o afectare serioasă a sistemului nervos al trupului decât într-unul sau două puncte — cheie, iar acelea se pot rezolva uşor.

O privi şi urmă:

— Bănuiesc că aţi fost pe afară. N-am ajuns aici cât de repede doream, aşa încât aţi avut timp... Îmi pare rău. Niciodată n-am fost în stare să montez broaşte la uşile astea. Au fost stricate de un bărbat pe care l-am salvat ca şi pe dumneavoastră şi care... Făcu o pauză, apoi: De fapt, nu contează.

În legătură cu organele... continuă el. După ce v-au ucis, n-am putut face nimic altceva decât să le extrag. Creierul dumneavoastră este..., se răsuci spre o vitrină din apropiere... aici. Doamna Patterson a lucrat foarte atentă. După ce v-a ucis, a folosit un ac lung, ca să vă străpungă creierul prin ureche şi să vă înţepe plămânii. Intenţia ei era

să se asigure că nu veţi fi readusă la viaţă prin metode normale. Ea şi ceilalţi cred că dacă sunt silit să fac copii ale lor, voi crea în mod automat şi noi recruţi.

Se încruntă, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un colier cu un pandantiv complicat. I-l întinse.

— Acesta e un aparat radio. Oricând doriţi energie, atingeţi tasta şi rostiţi: „Apasă butonul 243.“ Acesta e numărul dumneavoastră. Doi, patru, trei. Nu-l uitaţi. Acum voi face eu comanda, ca să puteţi ajunge acasă.

Îi trecu colierul în jurul gâtului, apăsă tasta micuţă şi spuse:

— Apasă butonul 243.

Nu se întâmplă nimic, însă după-câteva secunde, Virginia... începu să ardă pe dinăuntru. Căldura era atât de puternică, muşcătoare şi dureroasă, încât strigă de durere. Răsufla repede şi întretăiat. Se contorsionă. Vru să fugă. Dar nu avea încotro fugi. Durerea o însoţea pretutindeni.

Fu convinsă că era într-adevăr moartă; şi tot ce se petrecuse până atunci fusese un vis, un caleidoscop pâlpâitor de irealitate născut din agonia morţii. Ca prin vată, auzi glasul lui Cranston:

— … dureros primele ocazii. Nu uitaţi însă că energia e controlată de creierul dumneavoastră. Când vă *credeţi* lipsită de substanţă, aşa veţi fi. În momentul când n-o mai gândiţi, reveniţi automat la starea solidă. Energia necesară transformării se consumă în câteva ore, şi trebuie reîncărcată. O să vă însoţesc până în exteriorul locuinţei dumneavoastră.

***

Virginia intrase în apartament şi vorbea de multe minute cu soţul ei, înainte să-şi dea seama cu adevărat că

nu era moartă. Că, de fapt, situaţia ei era mult mai dificilă.

Probabil că zăcuse lipsită de cunoştinţă vreo săptămână şi nu-şi mai amintea decât puţinele ore când fusese trează.

La amiază, nu avansaseră cu nimic. Ea nu se putea opri din povestit, în două rânduri, profesorul o convinse să se întindă pe pat, dar de fiecare dată când mergea în bucătărie, ca sâ-şi pregătească un sedativ, ea venise după el.

În cele din urmă, Mention îşi dădu seama că avea de-aface cu o femeie ce suferise un şoc mental. În primul rând îi trebuia odihnă, timp pentru a se calma.

Izbuti după câteva încercări să-i dea cadorină, un sedativ proteic. Însă de abia când se întinse lângă ea, glasul femeii deveni somnoros, şi căzu într-un somn agitat.

Acum, când Virginia se întorsese, avea timp să se gândească la ce urma să facă. Nu ajunsese la vreo concluzie nici peste două ore, când ea se trezi speriată.

— Femeia, gâfâi Virginia cu glas răguşit. Mi-a băgat un ac în creier şi în plămâni. A...

— Mulţi oameni au timpanele perforate, observă bărbatul. Bine că nu te-a desfigurat.

Remarca făcuse minuni în câteva rânduri până atunci. Aşa se dovedi şi acum. Căutătura stranie, dementă dispăru din ochii ei. Se întinse şi rămase tăcută multă vreme. Atât de multă încât, în cele din urmă, Mention se alarmă.

O privi atent. Ţinea ochii deschişi, dar ficşi şi mijiţi, cufundată în gânduri. O studie vreme de un minut, apoi începu să vorbească:

— Se pare că avem de-a face cu o bandă criminală, extrem de ticăloasă. A fost înfiinţată ca urmare a descoperirii lui Dorial Cranston, care însă nu face parte din organizaţie. Puterea lor materială şi politică pare indestructibilă. Este prea mare; se întinde pe toată planeta,

ca o caracatiţă. Totuşi Cranston încearcă, în limitele jalnice ale puterilor unui bătrân, să repare dezastrul făcut de monştri creaţi de el.

— Norman!

Tonul Virginiei îi spusese profesorului că nu-l ascultase.

— Da, scumpo?

— Norman, Dr. Cranston nu va mai trăi mult. Îţi dai seama?

Pricepu că înapoia cuvintelor ei trebuie să existe un înţeles mai profund. După o clipă, crezu că-l intuise.

— Vrei să spui că nu-i putem opri pe diavolii ăia?

Din nou, Virginia păru neatentă la cuvintele lui. Vorbi cu glas încordat, aproape alarmat.

— Norman, dacă el e singurul care ştie unde-i insula aceea, ce se va întâmpla cu inima mea şi cu toate inimile şi organele de acolo când va muri? Sunt sigură că nu vor continua să bată, *să trăiască* fără îngrijire.

În mod curios, vorbele nu însemnară nimic pentru Mention doar faptul că în mintea ei chinuită există încă o temere ce trebuie alinată. Ba chiar îşi formulase cuvintele de liniştire, dar se opri în ultima clipă.

Rămăsese nemişcat în transă. Asta-i! îşi spuse. *Asta-i teama lor! Trebuie să fie disperaţi. Nu se vor da în lături de la nimic.*

Analiză rapid posibilităţile. Până seara, Mention ajunse la o hotărâre. Era teribil de greu să ştii ce ai de făcut, ce putea fi făcut, împotriva unei organizaţii atât de vaste.

Zilele trecură, dar nu înaintă niciun pas în canionul acela mental de indecizie. În fiecare zi, îşi spunea: *Cu siguranţă, azi se va întâmpla ceva. Ei vor face ceva, vor demonstra, cumva care sunt motivele.*

Virginia revenise la slujbă. Trecu o lună. După încă o săptămână, într-o după-amiază, Virginia trecu prin zid şi se

materializă în hol, tocmai când soţul ei intra pe uşa apartamentului.

Femeia era radioasă. Strălucea. În trecut, mai existaseră asemenea momente, când o văzuse plină de viaţă şi aţâţare. Însă niciodată în felul acesta. Întreg trupul îi vibra; părea că degajă o aură a cărei energie era inumană. Aproape literal, chipul îi sclipea.

Mention o privi şi, treptat, obrajii ei îmbujoraţi îşi pierdură culoarea. Era ziua când prânzeau acasă. Fără un cuvânt, Virginia se răsuci şi intră în bucătărie.

Peste două ore, când strălucirea ei dispăruse, profesorul ridică privirea din ziar şi rosti:

— Virginia...

— Da?

— De câte ori ai mai făcut-o?

În mod vizibil, ea se tulbură. Surprins, Mention înţelese că în mod curios, femeia spera că soţul ei nu avea să abordeze subiectul. Buzele îi tremurară. În cele din urmă, murmură:

— Asta a fost prima dată.

În mod vădit, nu era obişnuită să mintă. De aceea nici minciuna nu era deloc convingătoare. Bărbatul simţi un gol în suflet, după aceea, luându-i apărarea în mod reflex, îşi spuse că Virginia nu-şi revenise încă din experienţa avută.

— De ce ai făcut-o? întrebă el cu blândeţe.

Virginia păru uşurată că-i fusese acceptată afirmaţia şi începu să turuie pe nerăsuflate:

— Voiam să văd cum este, pe de o parte, deoarece dacă o pot face, m-aş putea apăra împotriva lor, şi nici nu mai ţineam minte cum a fost prima dată. Atunci eram tulburată, şi în plus mă duruse teribil.

— Dar acum?

— Nu m-a durut nimic. M-am simţit vie, caldă, minunat!

După un timp, mi-am dorit să fiu lipsită de substanţă, şi aşa s-a şi întâmplat; apoi am trecut prin zid şi, în acelaşi timp, mi-am dorit să fiu pe străduţa dinapoia lui *Herald* şi am ajuns acolo. N-am simţit absolut nimic. Deplasarea a fost instantanee.

Îl privea cu ochi largi din care dispăruse orice teamă.

— Norman, e ceva miraculos, divin. E...

— De ce nu încerci, o întrerupse Mention, să te doreşti pe insulă? Mi-ar place să discut cu Dr. Cranston.

— E imposibil, scutură din cap femeia. N-am încercat să ajung acolo, dar am făcut câteva încercări de-a ajunge în locuri unde n-am fost niciodată: şi n-am reuşit. Trebuie să cunoşti direcţia şi să poţi vizualiza locul. Trebuie să ştii unde vrei să ajungi.

— Înţeleg, încuviinţă Mention.

Schimbă vorba, dar se gândi cu amărăciune: *Asta aşteptau şi ei: să fie pătrunsă de realitatea propriei situaţii. S-o lase îndeajuns ca să priceapă că sunt pe acelaşi picior.*

Dar de ce? Ce voiau de la ea? O uciseseră deoarece le descoperise câteva secrete. Apoi, când intervenise Cranston, îl avertizaseră pe soţul Virginiei să nu se ducă la poliţie. Voiau ceva; iar acum, când femeia începuse să experimenteze cu puterea pe care i-o dăduseră, n-avea să mai dureze mult până ei să-şi arate adevărata faţă.

Trase cu coada ochiului spre ea. Privea în gol, cu ochii pe jumătate închişi. Brusc, Mention simţi o teribilă nelinişte.

***

În seara aceea, pe la ora zece, cineva sună insistent la uşă. Mention privi către Virginia, apoi se sculă.

— La ora asta nu te vizitează prietenii, zise el. Ar fi mai

bine să-l chemi pe Edgar şi să-i ceri să apese butonul 243. N-are rost să riscăm.

Aşteptă până ea transmise mesajul, apoi băgând Lugerul în buzunar, deschise uşa. Era un băiat cu o scrisoare.

Miercuri, 23

Doamna şi domnul profesor Mention sunt invitaţi vineri seară la ora şapte la un dineu ce va avea loc în salonul cel mare din Grand York Hotel.

Cecilia Patterson

Citind invitaţia, un singur gând îi domină mintea lui Mention: lucrurile începeau să se mişte. Dacă intenţiona să facă ceva care să-i ia prin surprindere, sosise momentul.

Petrecu toată noaptea gândindu-se, căutând un plan. A doua zi, se găsea în mijlocul cursului de la universitate când ideea îi veni uşor şi lin precum o pană purtată de vânt.

Rămase nemişcat, privindu-i pe studenţi, dar văzând doar o pâclă neclară.

Păi, am avut soluţia în faţa ochilor, se gândi el uluit, *de când s-a înapoiat Virginia. Ce orbi am putut fi să nu ne dăm seama!*

Totuşi, abia pe drumul spre casă îşi dădu seama ce avea *el* de făcut.

***

Lăsă deschisă fereastra dormitorului.

Rămase treaz până la ora două noaptea. Se îmbrăcă în tăcere, apoi aşteptă până când o maşină trecu în viteză pe o stradă vecină. La adăpostul vuietului, se apropie de

fereastră.

Săritura de la etaj îl zdruncină, însă pământul moale din stratul de flori îl salvă de un şoc prea dur. La trei cvartale depărtare se afla un garaj cu funcţionare non-stop, care închiria şi automobile. La jumătate de oră după ce părăsise dormitorul, Mention se aşeza pe un scaun de cinematograf lângă Edgar Gray.

— Haide, Edgar, vorbi el în şoaptă. Eşti căutat. Urmează-mă.

— Glug guu? bolborosi înspăimântat tânărul.

— Vino! şuieră ameninţător Mention şi-i arătă pistolul.

Edgar îl ascultă. Profesorul ieşi din oraş şi opri maşina pe un drum lăturalnic de ţară.

Nu închise motorul, lăsă schimbătorul în viteza a doua şi păstră piciorul pe ambreiaj... pentru orice eventualitate. Ştia însă că era în siguranţă. Nici ei nu puteau fi peste tot.

În fiecare minut care trecea, ideea de a se folosi de Edgar părea tot mai inteligentă. Existau doar două probleme: prima era să-l facă să vorbească inteligibil; iar celalaltă să se asigure că tânărul nu pomenea nimănui de această întâlnire.

Prima chestiune se dovedi cea mai dificilă. Totuşi, după o jumătate de oră începu să-şi găsească rezolvarea. Mention constată că începu să priceapă bâiguielile lui Edgar.

De fapt, nu se aşteptase la mare lucru de la întrebările sale şi într-adevăr, nici nu obţinu aşa ceva.

Mintea lui Edgar era un conglomerat nebulos, a cărui capacitate era lipsită de profunzime. Dacă un creier omenesc ar putea fi comparat cu o carte, atunci cel al lui Edgar era un exemplar dintr-un gen puţin mai ciudat. Pe de altă parte însă, era aproape complet lipsit de experienţă personală.

Fiind orfan, îşi petrecuse primii cincisprezece ani din viaţă între zidurile unui leagăn pentru copii. La cincisprezece ani, fusese recrutat de ei, care-l postaseră înapoia uriaşului geam al Laboratoarelor Ştiinţifice Viitorologice, unde se afla şi acum.

— Şi atunci, întrebă Mention, te-au tratat ca să nu mai ai nevoie de somn? Când au făcut-o?

— Când mi-au luat inima, bolborosi Edgar, şi plămânii şi creierul şi alte chestii, mi-au zis că n-o să-mi mai fie somn niciodată. Aşa fac cu cei pe care vor să-i controleze.

— Totuşi, Virginia doarme normal. Înseamnă că există şi abateri de la normă.

— La început am fost speriat, dar..., şi aici glasul tânărului şuieră cu ură, femeia m-a biciuit de câteva ori, şi de atunci n-am mai îndrăznit să-i contrazic.

Această furie de-abia controlată ce i se auzea în voce, ori de câte ori pomenea de „femeie”, avea să rezolve şi a doua problemă.

— Uite ce-i, Edgar, vorbi deschis Mention, sunt alături de tine împotriva femeii. Când o să termin cu ea, n-o să te mai biciuiască niciodată; şi vei putea să-ţi faci tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Ultima informaţie era importantă. Un tânăr care citea atât de mult literatură evazionistă ca Edgar trebuie să fie absolut înnebunit de dorinţa de a călători şi a avea aventuri.

— Iată ce-aş dori să faci, continuă Mention. Mâine noapte la ora douăsprezece, există o cursă aeriană spre Los Angeles. La unu şi treizeci noaptea, o navetă decolează din Los Angeles. Vreau să fii la bordul ei.

— Eu într-o navetă! gâlgâi extaziat Edgar.

— Te vei întoarce la timp la slujbă, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Ţine banii şi carneţelul ăsta care conţine

instrucţiunile pentru ceea ce trebuie să faci. Ţi-am lăsat până şi spaţii pentru răspunsurile pe care doresc să le notezi.

I le întinse, iar tânărul băgă banii în portofel, şi carnetul în buzunarul de la piept. Degetele îi tremurau de emoţie.

Mention tremura şi el, însă din alte motive. Îl trecea cu fiori când se gândea că Edgar urma să aibă toată ziua carneţelul asupra lui. Dacă *ei* i-l găseau...

Se cutremură şi scoase revolverul. Îşi înăspri glasul intenţionat:

— Priveşte aici, Edgar. Dacă nu-mi urmezi spusele, dacă greşeşti cu ceva, uite ce te aşteaptă. Ai înţeles?

În lumina slabă dinspre bordul maşinii, ochii tânărului străluciră a înţelegere.

— Glug guu! încuviinţă el.

***

A doua zi, Mention predase la universitate ca de obicei. În pauza de prânz, dădu telefonul:

— Anunţ-o, spuse el servitorului care răspunse, că o caută profesorul Mention.

După un minut, când la celălalt capăt al firului răsună o voce feminină, Mention începu:

— Doamnă Patterson, aş dori să schimbăm ora întrevederii noastre comune şi s-o punem la miezul nopţii. Mi se pare că Grand York ţin deschis până în zori, aşa încât bănuiesc că nu vor fi probleme. Motivul?

Râse politicos.

— Este necesar? Nu pot spune decât că nu vom putea veni decât la ora respectivă. Sunteţi de acord? Perfect!

Când închise, simţi o mulţumire ciudată. Fusese riscant; avea să le deştepte bănuielile. Totuşi, mişcările lui Edgar

urmau să fie acum mult mai ferite de priviri suspicioase. Rămăseseră trei pericole:

În primul rând, că nu conta ce avea el să facă. În al doilea rând, că de fapt nu-i păcălea deloc. Şi în al treilea...

Nimeni altul decât prostănacul de Edgar.

***

Fură conduşi la o masă unde îi aşteptau patru bărbaţi, unul dintre ei fiind Torrance, şi cinci femei printre care şi blonda doamnă Patterson. Bărbaţii se sculară în picioare. Femeile se opriră din conversaţie şi aruncară priviri curioase.

Chipurile lor străluceau cu extra-viaţă. Toţi nouă, bărbaţi şi femei laolaltă, scânteiau de energie. Masa lor era un centru de atracţie. De la mesele vecine oamenii continuau să le arunce priviri fascinate.

Lângă ei, Mention se simţea parcă secătuit de energie, însă era doar o senzaţie fizică. Mental, nu fusese niciodată mai hotărât şi mai plin de putere.

S-o conving pe Virginia, chibzui el, că n-are nimic comun cu fiinţele acestea. Să obţin informaţii. Şi să-i ofer lui Edgar timpul de a porni în siguranţă în lunga lui călătorie. Acestea îi erau ţelurile.

Speranţa era că tânărul nu fusese complet stors de energie ca să asigure însufleţirea scânteietoare a celor de la masă.

Era totuşi îngrijorător. Posibilităţile imaginate îl făcură să-şi consume fără chef cocteilul de fructe. În cele din urmă, nu se mai putu stăpâni, întrebării sale, precaut formulate, îi răspunse Torrance:

— Nu, Edgar-ii din punctele noastre energetice nu sunt „baterii”. Ei sunt transmiţători. Termenul-cheie este

negativ. Ori de câte ori cineva trece prin faţa ferestrei înapoia căreia stă Edgar, are loc un transfer cuantificat de energie spre omul nostru, dar pe care el nu-l poate folosi. În locul organelor interne ale lui Edgar — sau ale mele, sau ale soţiei tale — există acum impulsoare din tantal. Singura diferenţă este că ale lui Edgar sunt negative. Noi, ceilalţi, le avem pozitive. Până aici e limpede?

Pentru Mention totul era aproape neinteligibil. Primea totuşi informaţii, aşa încât puse a doua întrebare. Torrance îi răspunse prompt:

— Suntem douăsute patruzeci şi trei, incluzând-o pe soţia ta. Bineînţeles, reprezentăm doar eşalonul superior. Deţinem proprietăţi imense, şi avem zeci de mii de angajaţi, dintre ei făcând parte şi cei care v-au urmărit pe voi.

Chicoti, însă profesorul nu era tot atât de amuzat. Îşi stăpâni cu greu câteva vorbe grele şi se strădui să se relaxeze. Era important doar ce făcuse cu o seară înainte, îşi repeta el într-una. Iar datorită precauţiilor luate, nimeni, dar absolut nimeni, nu-l putuse urmări. În privinţa aceasta era sigur.

Pe de altă parte, însă devenise clar că Torrance se juca cu el. Asta îl tulbura. Îl făcea conştient asupra uriaşei puteri pe care oamenii aceştia considerau c-o deţin.

Rămase şocat când le studie, pentru prima dată, chipurile.

Crezu că bărbaţii erau arătoşi, iar femeile — modele tipice de frumuseţe, într-un anumit fel, impresia iniţială nu era greşită. Chiar şi acum, examinaţi cu atenţie, cei nouă se dovedeau bine făcuţi fizic, calitate amplificată şi de faptul că erau extrem de eleganţi şi păreau scoşi din cutie.

Dar acolo frumuseţea se termina ca un drum brusc întrerupt de un pod prăbuşit.

Chipurile cu trăsături rasate erau măşti sculptate de duritate. O răceală inumană, nemiloasă. Posedau o cruzime înnăscută pe care numai Moartea personificată o putea egala. Ochii erau albaştri-reci, căprui-reci şi verzi-reci. Buzele erau identice, subţiri şi strânse.

Acestea alcătuiau temelia. Deasupra, dominând şi încununând fiecare caracter, era o supremă şi teribilă aroganţă.

Nu mai putea fi nici urmă de îndoială. Ei credeau *cu adevărat în* puterea lor.

Mention mânca supa, străduindu-se să rămână calm. Trase cu ochiul către Virginia, dar soţia lui avea privirea aţintită în farfurie. Văzu că nu gustase decât câteva linguri.

Oarecum surprins îşi dădu seama că toţi tăceau. Deocamdată, nimeni nu vorbise nimic, cu excepţia răspunsurilor la întrebările lui.

Văzu că Torrance zâmbea enigmatic.

Mention deveni tot mai convins că se jucau cu el. Şi totuşi, deocamdată, nu pierduse nimic, ba de fapt obţinuse informaţii.

Aşa ceva nu putea fi periculos. Puse o altă întrebare. Ca şi până atunci, răspunsul i-l dădu Torrance, cu aceeaşi promptitudine şi aparentă onestitate.

— Ai perfectă dreptate, în cărţile lui Cranston nu se spune mare lucru despre descoperirile lui deoarece acestea au fost făcute ulterior. Iar biografia realizată de mine a avut rolul de a-l stimula, în vreme ce noi puneam la punct organizaţia.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Să nu crezi despre Cranston că-i nebun. De pildă, abia după ce a înţeles că ideea lui de a răspândi binele prin contactele fizice universale nu va fi pusă în aplicare, şi-a imaginat că energia nervoasă, artificial amplificată ar putea

reuşi acelaşi lucru — în absenţa contactului.

Şi cred că niciodată o idee n-a fost mai prolifică.

În numai un an, Cranston a descoperit că ori de câte ori două sau mai multe fiinţe omeneşti se apropie, are loc un transfer energetic. E un schimb de forţă vitală, însă trebuie amplificat înainte de-a avea aceleaşi efecte ca şi contactul fizic. De aceea, a angajat un electronist — pe mine — ca să execute un aparat care să amplifice energia organică, cum o numea el, şi în acelaşi timp să se acordeze după frecvenţa fiecărui individ.

O variantă îmbunătăţită a acelui aparat se află acum în soţia ta, ţinând-o... conectată la inimile, plămânii şi creierii din laboratorul secret al lui Cranston.

Îl privi deschis pe Mention:

— Cranston nu mi-a explicat niciodată de ce e necesar ca organele să fie în exteriorul corpului, spunându-mi numai că este obligatorie o anumită deplasare pe distanţă. Deşi, distanţa respectivă e parcursă practic instantaneu. Sângele, energia nervoasă, fiecare gură de aer pe care o respirăm sunt pompate, curg şi sunt purificate de organele din vitrinele lui. Dacă se întâmplă ceva cu ele, noi vom muri.

Profesorul nu intenţionase să vorbească. Însă aflase exact ceea ce dorise să ştie. Toate îndoielile se învârtiseră în jurul aceleiaşi probleme: organele umane din laboratorul Cranston.

Iar acestea erau conectate. *Erau conectate.* Poate că bătrânul savant era sărit de pe fix, dar îi avea pe toţi ticăloşii aceia în mână.

De ce însă — şi mirarea era copleşitoare — Cranston nu se folosise de puterea lui ca să-i distrugă?

Cam asta a fost esenţa întrebării ţâşnite de pe buzele lui Mention. Cu ochii reci şi duri ca două aşchii de diamant,

Torrance răspunse printre dinţi:

— Pentru că el nu poate ucide. Pentru că e un adept al pacifismului cum poate nu a existat altul. Nu uita! Descoperirea lui, această descoperire de senzaţie, se bazează pe dorinţa de-a găsi o metodă practică pentru răspândirea binelui.

Slăbiciunea aceasta reprezintă principalul nostru pericol. Datorită ei, Cranston se poate auto-amăgi. E adevărat: nu ne-ar putea ucide. Are însă şaptezeci şi opt de ani. După standardele de azi, nu-i teribil de bătrân, totuşi a trecut de mult de speranţa medie a vieţii.

Vorbind fără exagerare, ar putea muri oricând. Refuză însă cu încăpăţânare să recunoască posibitatea asta. Ba nu le permite nici doctorilor noştri să-l examineze. Într-un mod extravagant, s-a convins că dacă el moare, iar noi nu ne găsim organele la timp, atunci nu va fi de fapt responsabil pentru morţile noastre.

Cum de-a pus mâna pe ele? Păi cine ar fi bănuit că un fraier bătrân ca el poate fi atât de viclean? I-a operat pe toţi, mai puţin pe el însuşi. Şi, cumva, trebuie să fi început să ne suspecteze.

Torrance vorbea acum concentrat, iar ochii lui cenuşii erau atât de ficşi, încât lui Mention i se păreau două reflectoare, cercetându-i faţa.

— Mention, trebuie să găsim laboratorul acela. Trebuie să preluăm controlul asupra organelor noastre vitale.

Aici soţia ta va juca un rol important.

Torrance făcu o nouă pauză.

Fără îndoială, ajunsese la subiectul principal.

— Vezi, profesore, urmă el cu blândeţe, de fiecare dată când aflăm că ne investighează cineva care ne-ar putea fi util, aşteptăm până considerăm că ştie suficient ca să accepte şocul reînvierii. E uluitor cât de puţine cunoştinţe

îţi sunt necesare, şi totuşi cât de importante sunt ele; zeci de oameni pe care i-am luat pur şi simplu de pe stradă au înnebunit.

Oricum, la momentul potrivit noi îl ucidem pe indiscret şi îl transportăm la locuinţa lui Cranston.

Acolo este necesară o anumită îngrijire. În ultima vreme, bătrânul oboseşte repede. Iar când e obosit, factorii emoţionali îl determină să creadă că nu poate face nimic.

De aceea, ar fi inutil să-i aducem prea multe trupuri.

În condiţii normale, bietul bătrân nu poate suporţa să vadă Oameni morţi, când ştie că-i poate ajuta într-un fel. În mod special, este sensibil la... şi zâmbind, Torrance se înclină spre Virginia..., femeile frumoase. Şi chiar dacă ştie de ce îi aducem cadavrele, el a atins o anumită stare de spirit similară resemnării. Se simte învins de uriaşa noastră organizaţie.

De-a lungul timpului, am reuşit să ne facem o idee asupra laboratorului său secret. Ştim că se găseşte pe o insulă, undeva într-o zonă tropicală. Sperăm că soţia ta ne va putea da şi alte detalii. Deoarece este în joc şi viaţa ei, sunt sigur că va fi fericită să ne spună tot ce ştie.

Torrance tăcu. O privi pe Virginia, apoi pe Mention.

— Acum e clar totul? întrebă el.

— Da, încuviinţă profesorul.

Se simţea clocotind de mânie. Nu datorită numărului de morţi, deşi, încercând să şi-l imagineze, simţea că-l apucă ameţeala. Nici măcar datorită Virginiei. Gândul la soarta ei îl speria, totuşi ceea ce îl înnebunea era modul cum era folosit un bătrân şi idealurile acestuia.

Ruinarea unor vise minunate, oricât de utopice ar fi fost ele, îl zguduise profund. Acum se simţea întărit până în străfundurile sufletului. Şi ştia, cu o convingere implacabilă, ce trebuia să le facă acestor oameni, dacă avea să se

ivească vreo ocazie.

Ciudat cât de mult îi trebuise să priceapă că, absolut printr-o întâmplare, Virginia deţinea toate indiciile pentru localizarea insulei.

Ei nu puteau cunoaşte, încă, tot ceea ce ştia ea.

Şi nu trebuiau să afle!

— Soţia mea, începu Mention, cu un glas sigur, s-a trezit în Laboratorul lui Cranston, iar bătrânul era acolo. N-a avut timp să vadă nimic, deoarece a adus-o direct acasă. Şi, dacă n-aveţi nimic împotrivă, într-acolo ne vom îndrepta noi chiar acum.

Îndepărtă scaunul de masă, apoi şovăi, privind-o pe Virginia.

După o tăcere scurtă, o femeie blondă râse răutăcios:

— Profesore, observ că soţia ta *nu* face nicio mişcare pentru a te urma. E oare posibil ca să-şi amintească ceva ce a văzut acolo?

Era o variantă la care el se gândise deja.

Hotărârea aparţinea Virginiei.

Încet, Mention îşi adună toate forţele. Îşi privi nevasta şi văzu că era albă ca varul. Buzele îi tremurau când îi întâlni privirea... apoi îşi feri ochii.

— Virginia! rosti el.

Femeia îl privi iarăşi. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Virginia, ai auzit ce au avut de zis aceste persoane. În clipa de faţă e mai puţin important ce ştii, sau ce nu ştii tu. Întrebarea este: vrei, sau nu, să te alături lor?

Nu lua o hotărâre acum!

Trebuie să existe nişte lucruri pe care le putem face. Cu siguranţă, dacă perseverăm, îl vom putea găsi pe Dr. Cranston. Ba mai mult, dacă am putea vorbi cu el, sunt sigur că l-am convinge să-i ucidă pe aceşti ticăloşi. El a fost izolat. Trebuie făcut să înţeleagă că munca lui de o viaţă

poate fi smulsă din ghearele acestor şobolani, acestor ucigaşi în masă, acestor...

Se răsuci spre Torrance:

— Câţi oameni, şuieră el, ucideţi anual pentru organe?

— Cam cinci mii, răspunse fără ezitare Torrance. În general, orfani, sărăntoci şi indivizi fără rude.

Mention gemu. Nu se aşteptase la un răspuns. Azvârlise întrebarea retoric, pentru a sublinia una din nemerniciile comesenilor. Acum se simţea zguduit.

— Cinci mii! repetă el.

Totalul era mai mare decât bănuise. Îl şocase. Crezuse că era pregătit pentru orice ar fi intervenit în cadrul acestei întâlniri decisive. Nu fusese deloc aşa.

I se făcuse greaţă. Cu un efort titanic, îşi recăpătă controlul. Îşi dădu seama că nu mai putea adăuga nimic.

— Apărarea se retrage, murmură el.

O privi pe Virginia... şi ea îi zâmbi printre lacrimi. Era un zâmbet jalnic. Totuşi, un zâmbet!

— Prostuţule, rosti femeia. Nu trebuie să mă convingi. Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic. Aici există un rău mai presus de orice închipuire. Un rău şi o ticăloşie aparţinând acelui gen, straniu evoluat, pe care-l amuză suferinţa. Priveşte-i!

Cele nouă chipuri erau întoarse către ei în nouă variaţii de amuzament sardonic. Glasul Virginiei continua să înfiereze:

— Alcătuiesc de acum un rău universal, care a depăşit puterile individului de-a rezista, cu o singură excepţie. Numai Dr. Frankenstein poate distruge monstrul pe care l-a creat.

Noi, ceilalţi, putem doar încerca să-i salvăm pe cei dragi de corupţie. Norman, nu-nţelegi că...

— Înţeleg, o întrerupse Mention cu duritate, că te

gândeşti să cedezi.

— Norman, ei au fost prea deschişi. Ne-au spus atât de multe, încât e evident că nu le pasă ce anume ştim. Nu pricepi ce înseamnă asta?

— Te gândeşti la tine când vorbeşti aşa!

— Aşa să fie? îl privi pe Torrance. *Aşa să fie?*

— În seara asta, soţia ta e mai inteligentă decât tine, Mention spuse Torrance. Vezi tu, ea e sigură. Cumva, Cranston va avea grijă să nu li se întâmple niciun rău acelora dintre noi despre care el crede că merită să fie salvaţi.

Se întoarse către Virginia:

— Dacă începi să vorbeşti înainte de a se scurge două minute, atunci poţi pleca acasă împreună cu soţul tău. N-o să vă mai deranjăm niciodată. Iar dacă vom obţine controlul asupra laboratorului secret, îţi garantăm că nu vei suferi nicio repercusiune. Evident, am prefera să ni se alăture toţi cei care deţin puterea.

Îşi privi ceasul:

— Nu facem promisiuni gratuite, deoarece nu trebuie să minţim. Este ora unu fără şaptesprezece minute. Ai la dispoziţie două minute.

Virginia deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar îl observă pe Mention fixând-o şi o închise.

Rămase privindu-l, precum o pasăre hipnotizată.

— Să nu îndrăzneşti, şuieră profesorul. Războiul m-a învăţat că nu se fac compromisuri cu asemenea creaturi. Cuvântul lor nu merită nici măcar amintit. Dacă ai vreo informaţie, o s-o folosim pentru a-i distruge.

Până în ultima clipă, trebuie să facă tot posibilul ca ei să nu-şi dea seama că avem deja informaţia.

— Cele două minute au trecut! anunţă sec Torrance şi se răsuci către Virginia: Proasto! şuieră el rece. L-ai lăsat să

se condamne singur la moarte, în clipa aceasta, poţi considera că soţul tău mai are un an de trăit. Peste un minut, vor fi numai cincizeci şi una de săptămâni, şi tot aşa... Dacă după cele cincizeci şi două de minute, n-ai început să vorbeşti, îl vom ucide în următoarele zile.

Oricum, e un om mort. Îi poţi prelungi viaţa cu un an. Hotărârea e definitivă. Vorbeşte!

Mention se sculă în picioare.

— Virginia, rosti el, să plecăm!

Torrance întinse mâna şi-l apucă de braţ.

— Stai jos, idiotule!

Mention îl lovi cu pumnul în faţă.

Nu-i veni lui însuşi să creadă că o făcuse, şi rămase uluit de propria-i acţiune. Era însă prea târziu. Chelnerii care-l evacuaseră nu erau deloc blânzi. Erau însă foarte eficienţi. Profesorul mai reuşi să strige:

- Virginia, să n-o faci!

Apoi se izbi de trotuar cu un bufnet sec.

După zece minute, Virginia tot nu apăruse.

Timpul trecea. Încercă de două ori să intre înapoi, dar portarii erau inflexibili.

— Nu în seara asta, amice, zice unul dintre ei. Ai băut niţel prea mult.

Când ieşi, Virginia era însoţită de Torrance, care triumfa.

— Indiile de Vest! exultă el. Ce noroc că a ieşit tocmai când a trecut una din navetele acelea, şi că a sesizat că acolo era după-amiază iar în California, când a ajuns, era aproape ora douăsprezece. Diferenţa de timp ne-a spus totul. În sfârşit, am pus mâna pe bătrânul escroc.

Îl privi pe Mention cu răceală:

— Păcat că te-ai comportat aşa. De fapt, nu ne pasă câtuşi de puţin dacă trăieşti sau mori; am constatat însă că foştii ofiţeri de armată nu cooperează cu noi, nici măcar

atât cât să nu se amestece în treburile noastre.

Soţia ta a vorbit după douăzeci şi cinci de minute, şi n-a vrut să spună adevărul până n-am dus-o sus, la detectorul de minciuni. La sfârşitul perioadei care ţi-a mai rămas, vei simţi un cuţit... după care o vom obliga să ni te alături. La revedere!

Se întoarse în hotel, cu Lugerul lui Mention îndreptat tot timpul asupra lui. În cele din urmă, oftând, profesorul îşi desprinse mâna de pe arma de buzunar.

— Nu am curajul ăsta, rosti el. O crimă n-ar ajuta la nimic. În plus, nu-mi pot permite să-mi petrec noaptea în închisoare.

— Iartă-mă, Norman, şopti Virginia.

— Iartă-mă şi tu pentru ceea ce ţi-am spus mai înainte.

Ea îi răspunse ceva, dar Mention n-o mai asculta. Deasupra intrării hotelului era un ceas care arăta ora două fără douăzeci. Profesorul calculă rapid:

Naveta Los Angeles-Miami plecase de numai zece minute. Aveau să mai treacă treizeci şi cinci de minute până ce Edgar să sosească în Miami şi să înceapă investigaţiile.

În momentul acela, Torrance şi ceilalţi, deplasându-se în Florida cu ajutorul „energiei nervoase”, aveau să fie deja în zbor spre insulă, la bordul celui mai rapid reactor disponibil.

***

Până la aeroport, schimbară trei taxiuri, ca să se asigure că nu erau urmăriţi.

La ora trei şi jumătate suiau în naveta de Miami. Mai aveau o singură şansă, îşi dădu seama Mention în timp ce uriaşa acceleraţie îl afunda în perne. O singură şansă!

Virginia fusese pe insulă. Torrance şi cei opt veterani ai organizaţiei care participaseră la supeu nu fuseseră.

Cănd îi explicase Virginiei planul său, ea îl privise îngândurată şi rostise sec:

— Şi dacă Edgar s-a întors în Los Angeles cu naveta de trei fără un sfert?

— Nu-mi vine să cred. Nu uita că de ani de zile, tânjeşte după o aventură. O să rămână până la cinci fără un sfert, ora Los Angelesului, aşa cum l-am sfătuit. Însă nu va face nimic de capul lui. Încă nu-i atât de îndrăzneţ.

Îl găsiră pe Edgar în sala de aşteptare, citind o revistă.

Le întinse carneţelul. Zilnic erau patru curse către Indiile de Vest, toate pe aceeaşi rută, din şase în şase ore în ambele direcţii.

Edgar îi conduse în faţa unei uriaşe hărţi a Indiilor de Vest.

Ruta era marcată cu o linie albă; iar la probabilul moment al zborului exista într-adevăr o insuliţă.

În cartea de telefon a oraşului, Mention găsi adresa Laboratorului Ştiinţific Viitorologic local. Luară un taxi până acolo. O cărămidă sparse geamul cel mare.

— Intră, Edgar! rosti Mention. Apasă butonul 243 şi după aceea şterge-o la aeroport.

Peste două minute, când soarele dimineţii, străpunse plafonul jos de nori, Mention o trase în prag pe Virginia proaspăt energizată.

— Iubito! exclamă el. Asta e!

Trebuie să reuşească! Te-au dus la locuinţa lui Cranston când erai moartă. Iar Cranston te-a transportat în acelaşi mod pe insulă. Probabil că aparatul din tine creează în jurul tău un câmp de forţă atunci când eşti „încărcată”. Dacă ei te-au putut deplasa, atunci poţi face acelaşi lucru cu mine.

Zări expresia de pe chipul ei şi continuă:

— Nu uita, tu ai fost acolo. Iar acum ştii şi drumul. Arată către est. Insula e în direcţia aceea. Vizualizează colina pe care ai stat atunci când ai ieşit din laboratorul lui Camston. Poţi face asta. Ştii că poţi.

O simţi încordându-se, hotărâtă.

— Ţine-mă în braţe! şopti ea. Se lipi de Virginia şi-i simţi trupul vibrând.

Undeva în apropiere, un irlandez începu să blesteme nervos, ceva despre un geam spart cât lipsise el, fir-ar...

Glasul se întrerupse în mijlocul unui cuvânt. Mention simţi un fior brusc, ca un val de furnicături rapide. Sporind...

Senzaţia luă sfârşit. Se afla într-o odaie plină cu vitrine din sticlă, privind un bătrân care-i fixa precaut, ţinând un topor într-o mână şi un revolver în cealaltă.

— Am pus la punct un sistem de alarmă, rosti cu glas obosit Cranston. Îi telefonez lui Torrance. Dacă nu-mi răspunde, vin aici, ca să mă asigur că nu pune ceva la cale.

Coborî pistolul.

— Tocmai când mă auto-convinsesem că-l voi ucide pe primul care apare aici, am de-a face cu două persoane nevinovate.

Mention nu ezită. Acesta era omul care se putea auto-amăgi cu probleme de tipul responsabilităţii pentru moarte.

Trebuie să rişte.

Păşi înainte şi luă arma din mâna bătrânului, care nu-i opuse nicio rezistenţă.

— Aş dori, rosti el, să-mi daţi de bunăvoie toporul.

Cranston ridică din umeri fără vlagă.

— Altceva nici nu pot face.

După ce-i dădu securea, păru brusc voios:

— Bănuiesc că orice v-aş spune, nu vă pot opri să faceţi ceea ce intenţionaţi, nu?

— Puteţi, replica Mention, să-mi arătaţi vitrinele care consideraţi că pot fi lăsate întregi. Dar să nu fie prea multe.

Când, în cele din urmă, Mention lăsă toporul doar douăzeci şi trei de vitrine nu erau distruse.

UCIGAŞII PĂMÂNTULUI

I

S 29 A urcă abrupt pe o coloană de foc. Înăuntru, Morlake putea simţi impulsurile stabilizatoarelor giroscopice. Totuşi, ascensiunea era lină, iar acceleraţia cu nimic mai neplăcută decât senzaţia de nod în stomac.

La o sută de kilometri deasupra lui Kane Field, pilotul stabiliză viteza şi testă comenzile. După cinci minute, conectă radioul.

— Morlake pentru Gregory.

— Da?

— Îi place.

— Cum sunt ultravioletele?

— Blocate.

— Cosmicele?

— Se-nregistrează.

— Bun. Inginerul părea satisfăcut. Până n-o să inventeze cineva o cale de blocare completă a razelor cosmice, ne mulţumim cu minimele. Viteza?

— Aproape o banană. (Era codul pentru o mie două sute de kilometri pe oră.)

— Simţi ceva?

— Parcă-i un cântec de leagăn.

— Deci e-n regulă la o banană. Impresie generală?

— Sadie o să fie al nostru pentru multă vreme de acum.

— Chiar aşa grozav e? Inginerul întoarse capul din dreptul microfonului şi glasul i se auzi mult mai slab: Asta-i, domnule general. Merge ceas.

— Ar trebui, se auzi un răspuns îndepărtat. Începusem să intrăm la idei. A costat patru miliarde.

Vocea inginerului de abia îşi ascundea satisfacţia:

— Unde mergem? Pe Marte? Sau pe lună?

— Sadie e cel mai bun lucru al nostru, băiete. Şi-am avut noroc cu el. Congresul se plictisise de costul experimentărilor şi voia să reducă bugetul. Preşedintele considera că escaladarea înarmărilor duce la război. El e pentru dezarmare, aşa că-n anul de graţie 1979...

Probabil că mai reflectă o dată asupra ce voia să spună. Urmă o tăcere nu prea lungă.

— Şi acum? întrebă Gregory.

— Picaj, răspunse generalul.

— Morlake, se auzi inginerul.

— Am auzit.

— Bun. Vezi dacă-l poţi nimeri pe O Ryan.

Morlake surâse. Cei trei piloţi de încercare din Kane Field glumeau pe seama celebrului editor rasist. De fiecare dată când coborau în picaj, alegeau drept ţintă clădirea *Star-Telegram,* care se înălţa cu şaptezeci de etaje, deasupra apelor moarte ale lacului Michigan.

Spunea că dacă se întâmplă vreun accident, măcar să-l târască şi pe O Ryan în iad odată cu ei. Şi, într-un fel, vorbeau serios.

Avionul începu să vibreze. La o sută treizeci de kilometri, reactoarele erau inutile, iar detunăturile rachetelor se simţeau perfect prin metalul fuselajului. Rachetele nu fuseseră proiectate pentru a purta doar ele toată sarcina. Avionul îşi pierduse funcţionarea lină. Morlake privi pentru o ultimă oră cosmosul.

Era complet negru. Stelele erau punctuleţe de strălucire intensă, care nu clipeau sau pâlpâiau. Mult în stânga, soarele era doar aproximativ rotund. Limbi de flăcări şi o pâclă de foc îl făceau să pară ţuguiat. Chiar deasupra capului, se afla luna în pătrar.

Deplasându-ne foarte încet, abia cu o sută şaizeci de kilometri pe oră, S 29 A ajunsese deasupra lui Chicago. Oraşul era pierdut în ceaţă, aproape invizibil pentru ochiul liber. Pe ecranul radarului însă fiecare clădire se distingea perfect, iar structura lui *Star-Telegram* era inconfundabilă. Morlake aşteptă până când reticulul de sub scaunul său atinsese umbra clădirii, apoi înclină grijuliu botul avionului.

Dispozitivul de ţintit frontal se îndreptă către imaginea de pe ecranul radarului. Vitezometrul trecuse de o mie şase sute de kilometri pe oră când, înapoia şi deasupra lui, cerul se lumină de o străfulgerare orbitoare. Ceva uriaş şi dogorâtor ca însăşi iadul trecu pe lângă el şi începu să se micşoreze în depărtare, dedesubt.

Morlake se crisp[involuntar. Avu timp să gândească: un meteorit! Viteza: peste două mii de kilometri pe oră! Sub el, flacăra cea orbitoare îşi pierdu din intensitate, apoi se stinse. O privi uluit, ridică talpa de pe acceleraţie şi zări, la nici şapte metri, obiectul. Nu era câtuşi de puţin un meteorit.

Îl privi îngrozit, şi în aceeaşi clipă radioul din căşti bâzâi iar Gregory strigă:

— Alarmă! New York, Washington şi alte oraşe au fost distruse de bombe atomice uriaşe, Morlake, pleacă imediat din zona lui Chicago! Sadie e singurul nostru S 29 A în stare de funcţiune. Morlake, m-auzi?

Pilotul auzea, dar nu putea vorbi. Încremenise cu mâinile pe comenzi, privind bomba atomică aflată la mai puţin de şapte metri.

***

După un răstimp pe care ulterior nu şi-l putu reaminti, Morlake se mişcă. Reflexele începură să-i funcţioneze, ca

prin vis. Ochii îi parcurgeau greu cadranele instrumentelor. Treptat, îşi dădu seama că lumea din jur devenea tot mai luminoasă. De ambele părţi, zorile pâlpâiau îndepărtare, iar revărsarea de lumină de dedesubt părea un uriaş recipient din foc în care avionul şi bomba se prăbuşeau laolaltă.

Se gândi: flacăra ce-i pârjolise avionul când îl depăşise bomba provenise probabil de la duzele acesteia, care frânaseră pentru a nu lua foc în urma frecării de stratul inferior, mai dens, al atmosferei.

Gândul dispăru de parcă nici nu existase, de parcă curentul rarefiat ce urla în exterior i-l smulsese din creier. În locul lui, tremura şi-şi căuta forma o idee neclară. Planuri prea fugare pentru a putea fi înţelese se multiplicau şi coagulau. Planuri impersonale, implicând moartea lui. Impersonale, deoarece oraşul de dedesubt nu era al său. Nu cunoştea pe nimeni din Chicago, nu avea acolo nici măcar vreo prietenă ocazională. Îl ura. Vântos, murdar, corupt, mizerabil, sufocant vara şi friguros iarna... Nu, nu exista nimic acolo, absolut nimic! Totuşi planurile continuau să clocotească violent.

— Morlake, fir-ai al dracu, răspunde-mi!

Răspunde-mi, răspunde-mi, răspunde-mi! Peste toate ideile nebune care acum i se dezvoltaseră complet în minte, ura se impunea. Dacă ar fi putut devia bomba în lac, cinci milioane de oameni ar fi avut şansa de a trăi.

Ştia însă adevărul. Chiar pe când se deplasă uşor în lateral, cu degete mai line decât ale unui chirurg, chiar şi când simţi atingerea fuselajului de bombă, ştia că pentru o bombă mare este suficient să cadă în vecinătatea unui oraş. Nu era necesară o lovitură directă. Acţionă totuşi jeturile verticale. Se chirci tot, aşteptându-se la explozia de radiaţie. Nu se întâmplă însă absolut nimic. Văzduhul era prea rarefiat pentru ca jeturile să aibă suficientă forţă.

— Morlake, pentru Dumnezeu, unde eşti?

Era prea concentrat ca să mai audă ceva. Se temea să nu mişte prea mult avionul şi să piardă contactul cu bomba, contact care se realiza doar după o tangentă. Trebuia extrem de multă delicateţe, doar atingeri gingaşe...

Încetişor, începu s-o împingă. Observa deplasarea pe reticulul aparatului de ochit. O' Ryan nu se mai afla dedesubt. În clipa aceea de succes infim, din coada bombei ţâşni un fulger alb. Un singur impuls, care întrerupse preţiosul contact. Simţi avionul alunecând de lângă bombă şi, îngrozit, observă că revenise asupra clădirii ziarului.

Bomba reacţionase la apăsările lui. Era probabil teleghidată şi nu putea fi deviată. Aproape instantaneu, bomba îi mai oferi o surpriză. Încă nesigur asupra următoarei manevre, văzu cum tot avionul fu cuprins într-o străfulgerare luminoasă. Instinctiv, trase capul între umeri, dar lumina dispăru. Nu avu vreme să se întrebe ce putea fi, deoarece în urechi îi răsună:

— Morlake, idiotule, salvează-l pe Sadie!

În strigăt se simţeau furie, disperare, ură, frustrare şi început de nebunie. Morlake l-ar fi ignorat, ba nici nu l-ar fi băgat în seamă, dar în acelaşi moment văzu altimetrul. Treizeci de kilometri. Doar treizeci de kilometri până la Pământ.

Brusc se gândi doar la Sadie, aşa cum se gândeau şi oamenii disperaţi din Kane Field Sadie, cel zvelt, Sadie cel arătos, primul dintr-o escadrilă ce nu fusese încă construită.

Cuplă jeturile anterioare şi văzu bomba coborând sub el. Dispăru imediat în pâclă. Morlake începu să redreseze, încercând să iasă din picaj. De trei ori îşi pierdu cunoştinţa, dar îşi reveni de fiecare dată, ameţit. În cele din urmă,

avionul ajunse la orizontală. Ridică botul şi porni să urce cu o acceleraţie care-i sfâşia corpul.

Înapoia lui, dedesubtul lui, totul fu inundat de o lumină provenind parcă din zeci de mii de sori. O strălucire supranaturală, fără egal în universul sideral, cu excepţia poate a flăcărilor inimaginabile a unei stele transformându-se într-o novă.

***

Catastrofă pentru un întreg continent! În cincizeci de mari oraşe, patruzeci de milioane de oameni au murit în mai puţin de treizeci de minute. Ulterior s-a apreciat că fiecare dintre bombe generase emisii termice care ajunseseră la patruzeci de mii de miliarde de grade Celsius. Peste tot, forţele eliberate au fost prea uriaşe pentru a fi zăgăzuite. Echilibrul unor întregi emisfere a fost zguduit. Cutremurele au zgâlţâit regiuni care nu ştiuseră niciodată ce înseamnă seismele. Toată după-amiaza şi noaptea, solul a tremurat şi a vibrat cu o violenţă fără precedent în istoria omenirii.

În după-amiaza primei zile, încă şocaţi, supravieţuitorii au început să se adune şi să analizeze situaţia. Senatorul Milton Tormey, aflat în convalescenţă în Florida, a adunat alţi doi congresmeni într-un hotel şi cei trei au difuzat un manifest prin care se proclama instaurarea legii marţiale pe o perioadă de şase luni. În Berlin, generalul Wayne, comandantul forţelor americane din Europa, a cerut tuturor ţărilor europene şi asiatice să accepte avioanele americane. Tărăgănarea sau refuzul aveau să fie considerate drept recunoaştere a vinovăţiei, declanşând acţiune imediată din partea bazelor americane secrete ce deţineau bombe atomice.

S-a decretat mobilizarea gărzii naţionale. Staţiile radar şi sonor au fost puse în stare de luptă, şi toată noaptea bărbaţi şi femei înarmate în grabă au vegheat cerurile, aşteptând trupele de paraşutişti ce urmau, cu siguranţă, să apară în zori, pentru a cuceri o naţiune devastată.

Zorile se iviră peste întreaga Americă, dar cerul şi pământul continuau să fie neatinse de zgomote şi intenţii străine. Soarele răsări. Oamenii îşi priviră vecinii cu ochi înroşiţi şi-şi dădură seama că încă nu putea fi vorba de sfârşitul complet al lumii lor. După o săptămână, inamicul nu dăduse niciun semn de viaţă. Peste altă săptămână, avioanele de patrulare, escadrilele şi diviziile de infanterişti americane descoperiră că niciun stat de pe Pământ nu se pregătea de război. Peste tot, iscoadele găsiră numai scene paşnice. În cele din urmă se retraseră, fără tragere de inimă, de pe teritoriile unde se infiltraseră.

Cu fiecare zi devenea tot mai clar că inamicul lansase o lovitură ucigaşă împotriva celei mai puternice naţiuni de pe Pământ. Şi o făcuse cu atâta dibăcie, încât avea să scape nepedepsit.

***

Revenind la bază, Morlake survolă de două ori Kane Field. Prima dată trecuse peste aeroport fără să-l recunoască. A doua oară, înregistră întregul dezastru.

Clădirile de la suprafaţă, turnurile de control, marcajele şi sistemele de iluminare erau distruse. Avioanele de pe piste fuseseră transformate în mormane de fier. Distrugerile se întindeau spre sud cât vedea cu ochii! Avioane şi piese, bucăţi din hangare metalice, fragmente de ciment, cărămidă, plastic şi sticlă, şi kilometri întregi de aşchii din lemn. Părea că un uriaş călcase în picioare tot

ţinutul.

Morlake ateriză lângă una din intrările subterane. Când coborî, zări mai multe siluete omeneşti, întinse pe jos chiar în apropierea intrării. Apropiindu-se, văzu că nu mai arătau chiar a oameni. Îşi feri privirea şi pilotă atent avionul pe lângă cadavre.

Când ieşi din carlingă, suflă un vânt puternic, însă tăcerea era deplină. Păşi peste sfărâmăturile intrării şi coborî treptele crăpate. În coridoarele de sus, luminile încastrate în plexiglas continuau să ardă, neatinse de dezastru.

Peste tot, pereţii erau sparţi. Plafoanele se surpaseră pe alocuri şi Morlake putea auzi bubuiturile îndepărtate ale traverselor desprinse, ale pământului şi betonului care se prăbuşeau, formând bariere în adâncul camerelor considerate inexpugnabile. Pilotul depăşi două asemenea obstacole, dar ajunse înaintea unuia ce bloca trecerea complet. Apoi, deoarece la câţiva metri în faţa lui plafonul scârţâi ameninţător, se retrase către suprafaţă.

Ajuns acolo, răsuflă adânc şi, ignorând orice sentimente, porni să examineze trupurile. Toţi oamenii erau morţi. Zbură în jurul aeroportului, coborând de vreo zece ori ca să scotocească prin clădiri dărâmate sau intrări subterane. Găsi doi bărbaţi care mai respirau slab.

Nu reacţionară în niciun fel la stimulenţii din trusa lui sanitară, aşa încât îi sui în avion. După ce decolă, cuplă radioul.

La început, eterul păru tăcut. Abia când dădu la maxim volumul, distinse un glas slab, îndepărtat. Se auzea cu întreruperi, totuşi revenea într-una, şi-l ascultă cu atenţie.

— ... Oraşele cu peste cincizeci de mii de locuitori vor fi evacuate, însă toţi comercianţii sunt obligaţi să rămână. Repet: rămâneţi pe loc!... Repet avertismentul către

cetăţenii din zona Lacului Michigan: Dinspre Chicago a pornit un val de flux cu o viteză de peste şase sute de kilometri pe oră. Va atinge toate localităţile de pe ţărm. Nu mai aşteptaţi! Plecaţi imediat!

... de ştiri! Londra: Marea Britanie anunţă declararea războiului împotriva unui inamic necunoscut. Şi alte state au urmat...

Mintea lui Morlake nu putea reţine cuvintele. Selectivitatea era slabă, iar glasul un simplu segment sonor îndepărtat. În plus, calmul lui iniţial, mai degrabă cauzat de stupoare, începuse să se destrame. Rămase gândindu-se la milioanele de bărbaţi şi femei, ale căror trupuri fuseseră transformate nu în cenuşă, ci în atomi. Se simţi extrem de uşurat când ajunse la prima destinaţie, un mic aeroport militar lângă un oraş din Iowa. Cei doi bărbaţi au fost transportaţi de urgenţă la spitalul local. În vreme ce i se umpleau rezervoarele, stătu de vorbă cu trei ofiţeri îngrijoraţi. Căzură de acord că cel mai bine ar fi fost să se îndrepte spre una din bazele secrete. Lor le spuse pentru prima dată că văzuse bomba deasupra lui Chicago.

Toţi trei deveniseră extrem de agitaţi, şi cu greu reuşi să plece. Erau siguri că experţii aveau să deducă multe lucruri importante din incidentul acela.

După mult timp, reuşi să se apropie de baza secretă. Aparatul radio vuia de alarme şi avertismente „de îndepărtare imediată.“

Insistă ca prezenţa lui să fie anunţată comandantului bazei, şi în cele din urmă i se permise să aterizeze pe o platformă care era de fapt un lift subteran.

Fu introdus în biroul generalului Herrold, dar nu prezentă decât un raport sumar. Îi explică generalului circumstanţele în care văzuse bomba şi se opri, aşteptând potopul de întrebări pentru care se pregătise.

Generalul îl privi îndelung, fără să ceară vreun amănunt. De abia după ce fusese condus în dormitorul său, situat cu un nivel mai jos, Morlake pricepu înţelesul ostilităţii evidente a lui Herrold. *Pentru Dumnezeu,* îşi spuse, *nu m-a crezut!*

Era teribil, dar n-avea ce face. Indiferent cât de incredibil părea, datoria lui era să spună ce se petrecuse.

Îşi scrise raportul, apoi telefonă la cabinetul generalului şi anunţă că-l terminase. După un răgaz destul de lung, i se spuse să rămână pe loc, deoarece urma să vină un ofiţer care să preia raportul. Nu suna prea încurajator, totuşi Morlake se prefăcu că totul era în regulă. După plecarea ofiţerului, pilotul se întinse pe pat, simţindu-şi întreaga oboseală. Însă creierul îi era prea activ ca să poată adormi.

Reacţia faţă de tensiunile acumulate în decursul zilei luase forma unei neîncrederi totale faţă de ceea ce văzuse. Treptat, emoţiile se focalizară asupra propriei sale persoane. Începu să se gândească la situaţia de aici unde comanda un general bănuitor.

Lua-l-ar dracu, îşi spuse furios. *Probabil că au fost distruse toate staţiile radar care trebuiau să semnaleze un atac nuclear. În cazul ăsta, eu sunt singurul care a văzut ceva.*

Dar ce dovedea experienţa respectivă? Deocamdată, era unicul indiciu important asupra identităţii inamicului. Şi părea lipsit de orice valoare.

Aveau să treacă câteva săptămâni înainte ca el să-şi dea seama cât de important era cu adevărat.

II

— Linişte în sală!

Improvizatul tribunal militar era gata să înceapă.

După încheierea formalităţilor preliminare, procurorul militar spuse:

— Intenţionăm să aducem dovezi care să stabilească unul din cele două capete de acuzare împotriva căpitanului Morlake. Prima acuzaţie este că el nu a văzut nicio bombă atomică cum a declarat, şi că, de fapt, a urmărit să obţină o ieftină notorietate pentru sine, în cel mai teribil moment al acestei naţiuni. Acuzarea cere tribunalului, dacă îl va găsi vinovat de această acuzaţie, ca pedeapsa să fie severă proporţională cu monstruozitatea dezastrului abătut asupra ţării noastre.

A doua acuzaţie, urmă procurorul, este mai gravă. Ea porneşte de la ipoteza că aşa cum a declarat, căpitanul Morlake a văzut bomba, dar, în mod deliberat, şi-a falsificat raportul, sau a fost de o neglijenţă criminală, neobservând direcţia din care venea bomba.

Morlake nu cunoştea pe nimeni. Nu i se aprobase să aducă martori din unităţi unde se aflau oameni pe care îi cunoştea. După mărturiile a doi experţi în rachete, îşi dădu seama că era pierdut. La scurt timp după arestarea lui, când unul din cei care îl păzeau îi şoptise că jumătate dintre ofiţerii bazei secrete îşi pierduseră familiile în bombardament, pricepuse ce încărcătură emoţională i se opunea. Oamenii aceştia, afectaţi de dezastru, nu puteau simţi, vedea sau gândi obiectiv.

Criza se declanşă imediat după ce îi veni rândul să depună mărturie.

— Nu aveţi nicio îndoială, întrebă procurorul, că obiectul zărit era o bombă atomică?

— Nu.

— Cobora drept în jos?

— Da. Perfect vertical.

— La ce înălţime faţă de sol vă aflaţi?

— La cel puţin o sută douăzeci de kilometri.

Pauză, apoi cu gravitate:

— Domnule căpitan, i-aţi auzit pe experţi declarând că orice bombă lansată de pe un punct aflat pe suprafaţa Pământului va descrie o curbă parabolică?

— Da.

— Ce deduceţi din declaraţia lor?

Morlake vorbi hotărât:

— Cu puţin timp în urmă, eram convins că ştiinţa noastră era superioară oricărei alte ţări. Ştiu acum că am fost depăşiţi.

— Acesta este unicul dumneavoastră comentariu faţă de moartea a patruzeci de milioane de americani? Că am fost depăşiţi?!

Morlake înghiţi un nod, dar se stăpâni.

— N-am spus asta. Bomba cobora perfect vertical.

— N-ar fi bine să vă mai gândiţi, domnule căpitan?

Tonul era insinuant. Ştia ce voiau. În puţinul timp scurs de la anunţarea procesului, acuzarea avusese câteva idei „nemaipomenite." Cu o seară înainte, îi arătaseră simulări ale ipoteticilor traiectorii ale bombelor. Pentru fiecare erau ilustrate trei posibile puncte de lansare. Dacă ar fi fost de acord că bomba era înclinată în oricare din cele trei direcţii, ar fi fost un erou.

— Domnule căpitan, mai aveţi ocazia de a fi de folos ţării.

Morlake şovăi, simţindu-se mizerabil.

— Îmi pare rău, rosti el în cele din urmă, dar nu-mi pot schimba depoziţia. Cobora vertical.

A fost condamnat la treizeci de ani, şi a fost norocos.

O lună mai târziu, execuţiile se făceau prin spânzurare de felinarele de pe stradă, şi procesele s-au înmulţit

precum buruienile de-a lungul şi latul unei ţări care nu-şi putea descoperi agresorul.

***

În cea de-a nouăzeci şi patra dimineaţă, Morlake îşi îmbrăcă salopeta de lucru, ca de obicei. În drum către sala de mese, privi avizierul unde se afişa programul de muncă. Aratul ogorului din est. Plantarea cartofilor în vale. Repararea gardului dinspre est. Curăţirea grajdurilor. Aprovizionarea cu furaje a noului grajd.

Programul era cel obişnuit, totuşi lipsea ceva. Numele său nu figura nicăieri. Imediat după dejun, raportă omisiunea sergentului de serviciu.

— Bun, poţi să te duci cu echipa de cartofi.

Morlake plecă, gândindu-se că dacă absenţa avea să se mai repete, trebuia să raporteze la birourile unde se planificau repartizările.

Munca îi făcuse bine. Dintotdeauna avusese fibră puternică, iar constituţia internă era atât de perfectă şi echilibrată încât, dintre toţi aviatorii militari, testele dovediseră că el putea suporta acceleraţiile cele mai mari.

Acum se simţea chiar mai bine, sănătos şi plin de viaţă. Nu se dădea însă în vânt după cultivarea cartofilor. Fermele armatei utilizau metoda primitivă de sădire manuală... La amiază, era leoarcă de transpiraţie şi obosit.

Prânzul li se aduse pe câmp. Oamenii se aşezară pe iarbă cu farfuriile şi gamelele. Iar discuţiile se purtară exact ca şi cu o zi în urmă, sau cu o zi înaintea ei.

— Bombele...

— Hei, aţi auzit ce zicea tipul ăla nou, zilele trecute, despre cineva care a ieşit fără o zgârietură dintr-o pivniţă din New York?...

— Unul din Middle West spune că bombele puteau veni numai de pe Lună...

— Sunt chinezii, să mor eu...

— Io-s gata să pariez pe ruşi...

— Ce dracu, dac-aş fi fost în locul generalului Wayne în Berlin, aş...

Sergentul care-i conducea se sculă fără chef:

— Hai, generalilor, adunarea la cartofi până nu ne năpădesc gândacii!

După-amiaza trecu încet. Pe la ora patru, o maşină apăru din pâcla ce ascundea clădirile fermei aflate la vreo opt kilometri spre nord. Înainta încet pe drumul de ţară, dispărând înapoia copacilor, dar continua să se apropie, spre surprinderea prizonierilor. Însoţit de un caporal, sergentul se îndreptă către drum.

Sus şi luat sămânţa, jos şi înfipt, sus, jos... Ceilalţi paznici supravegheau operaţiunile. Plugurile bufneau prin sol, răsturnând brazdele peste seminţe. Caii tropăiau şi şfichiuiau din cozi. Unul dintre ei urină cu zgomot. Sus, jos, sus, jos... Asudând şi gâfâind, Morlake alterna mişcările ritmice cu priviri aruncate automobilului şi cu propriile gânduri.

Din numeroasele articole şi editoriale pe care le citise în ziarele din biblioteca fermei, lui Morlake i se păruse că unul singur conţinea o idee interesantă: scopul atacului nuclear nu fusese de-a distruge naţiunea, sau de-a o cuceri, ci pur şi simplu de a-i schimba caracterul politic. În absenţa gălăgioşilor, inteligenţilor şi politizanţilor locuitori ai metropolelor, societatea avea să revină spre comunităţile agricole izolate; toate statele capitaliste din lume urmau să beneficieze de pe urma pieţelor de pe care dispăruseră industriile americane. Iar ţările comuniste aveau propriile lor metode să aprecieze sfârşitul influenţei

americane în Europa, Africa şi Asia.

Dacă agresorul n-avea să fie descoperit nici după câţiva ani, era probabil că reprezentanţii aleşi ai prudentelor state agricole nu aveau să îndrăznească să treacă la represalii. Deja ieşeau la iveală vechi prejudecăţi.

În legătură cu agresorul se cunoşteau doar trei lucruri: exista — nu lăsase niciun indiciu în propria lui ţară; îşi trimisese bombele perfect vertical cel puţin asupra unui oraş.

Din nefericire, singurul care credea în a treia afirmaţie era Robert Morlake, şi deocamdată singura lui idee era că bombele fuseseră lansate de pe Lună... Morlake surâse amar. Se putea imagina, încercând să-i convingă pe alţii că trebuiau să meargă pe Lună pentru a afla numele inamicului.

— Morlake!

Pilotul se îndreptă încetişor de spate şi se întoarse. Era caporalul care-l însoţea pe sergent până la maşină. Pe drum, automobilul tocmai vira zgomotos.

— Ordonaţi!

— Eşti aşteptat la conducere. Azi-dimineaţă nu trebuia să ieşi la lucru. Vino!

După cinci minute, Morlake ştiu că i se oferea o posibilitate de evadare.

***

Treptat, pilotul află ce se întâmplase. Pe coasta de est, generalul Mahan Gark, unul dintre ofiţerii de stat major care supravieţuiseră, declarase legea marţială în după-amiaza atacului. Timp de trei luni, el munci între optsprezece şi douăzeci de ore pe zi pentru a restabili forţele armate şi a reorganiza ţara. Căile ferate, liniile

telefonice şi telegrafice au fost reparate, iar serviciile poştale şi-au reluat activitatea.

S-au instituit priorităţi şi raţionalizări, şi s-a efectuat un recensământ industrial.

După şaptezeci de zile, Clark avea imaginea clară a resurselor ţării. În a optzecea zi, industriile interdependente erau coordonate pe scară naţională. Armata patrula prin localităţi; se instituiseră restricţii de circulaţie şi se prevăzuseră pedepse aspre împotriva revoltelor de orice fel şi a liderilor acestora. Încetaseră linşările în masă ale comuniştilor. Indivizii cu accent străin continuau să fie molestaţi, totuşi asemenea incidente se împuţinau pe zi ce trecea.

Din a optzeci şi cincea, până în a optzeci şi opta zi, generalul îşi luă vacanţă, timp în care jucă zaruri, mâncă, se odihni, dormi şi primi numai rapoartele foarte urgente. Revenit la cartierul general, se mută într-un cabinet nou.

— De acum înainte, le spuse ziariştilor, voi lucra în problemele administrative doar prin împuterniciţii mei. Eu îmi voi dedica atenţia problemelor tehnice de cel mai înalt nivel.

Sunt inginer, nu politician. Doresc să ştiu un lucru: ce dracu s-a întâmplat cu tehnica noastră militară secretă în ziua atacului? Unde este şi cine mai trăieşte ca să-mi spună ceva despre ea?

Către seara celei de-a nouăzeci şi una zile, înălţă ochii înroşiţi dintr-un maldăr de hârtii şi chemă un aghiotant.

— Există un raport potrivit căruia S 29 A avea programat un zbor test chiar în ziua atacului. S-a executat? Dacă da, ce s-a întâmplat?

Nimeni nu avea habar până în dimineaţa următoare, când un locotenent descoperi un raport de la Baza 3 din Texas, unde S 19 A aterizase la câteva ore după

distrugerea lui Kane Field.

— Cine dracu, exclamă Clark, e imbecilul incompetent care conduce baza R 3? Herrold? Oh!

Amuţi. Cândva, Herrold îi fusese comandant şi faţă de foştii superiori, există un anume respect. Mai târziu însă avea să i se destănuie unui ofiţer:

— Herrold e-un prost bătrân. Nu-şi poate da seama dacă un subaltern de-al lui e de două ori mai dotat decât un altul. Nu simte ambiţia, abilitatea, capacitatea de conducere.

Pufni:

— Bun, cred că cel mai bine e să aducem aparatul aici.

Anunţă-l pe Herrold.

Ordinul provoacă o adevărată fierbere în eşalonul superior al bazei R 3. Nimeni de acolo nu putea pilota avionul.

— Este un aparat special, îi explică un maior de aviaţie lui Herrold. Ţin minte că individul care urma să-l testeze a trebuit să meargă chiar la fabrică, şi să înveţe tot felul de detalii preliminarii înainte de-a căpăta măcar permisiunea să încălzească motoarele. Dificultăţile derivă din combinaţia foarte complicată între sistemele de propulsie.

— Aha! încuviinţă generalul. Căzu pe gânduri, apoi întrebă.

Cred că ţie nu ţi-ar trebui prea mult să înveţi să-l pilotezi, aşa-i?

Maiorul cel mătăhălos înălţă din umeri.

— Zbor de ani de zile… începu el.

— Maior Bates, îl întrerupse Herrold, pilotul respectiv, căpitanul Robert Morlake, se află în închisoare. Disciplina militară ar suferi un grav afront dacă el ar fi eliberat doar pentru că ştie să piloteze un avion. De aceea, voi ordona să fie adus aici şi, fără îndoială, în cel mult două zile te poate

învăţa totul. Doresc să nu porţi cu el nicio altă conversaţie în afara problemelor tehnice! Vei fi înarmat şi nu uita că avionul este mult mai valoros decât omul.

Bates salută.

— Mă voi descurca, domnule! zise el încrezător.

***

În clipa când S 29 A ajunse destul de sus, Morlake îl răsturnă în picaj de forţă. Înapoia lui, maiorul Bates bâjbâi disperat în căutarea unui mâner de care să se ţină.

— Hei! răcni el. Ce dracu crezi că faci?

Morlake nu era sigur. În clipa când fusese condamnat practic la închisoare pe viaţă, hotărâse că nu va accepta verdictul tribunalului. Nu ştia însă cu exactitate ce avea să se întâmple acum.

— Uite ce-i, Morlake, continuă Bates cu un glas care începuse să tremure uşor, să ştii că n-ai unde fugi. Rezervoarele sunt aproape goale.

De asta nici nu pierduse timpul. Morlake tăcu şi rămase, fără să se gândească la nimic, aşteptând să vadă ce avea să se întâmple. Ziua era senină şi, sub ei, Pământul era perfect vizibil. Părea mai aproape decât în realitate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! bolborosi maiorul, tot mai îngrozit. Ai jurat că ai rămas devotat Statelor Unite!

— Aşa-i, încuviinţă Morlake.

— Atunci ce...

— Întâmplător sunt singurul american care ştie cum să-l găsească pe agresor. Dacă voi rămâne închis, înseamnă că-mi calc jurământul.

Chiar şi lui Morlake i se părea aproape o nebunie. Probabil că pentru Bates era de-a dreptul fantasmagoric. Şi

pilotul nu se auto-amăgea. Se simţea însă implicat. Ceea ce făcea nu era raţional, obiectiv. Simţise timp de trei luni ce înseamnă munca silnică şi crezurile lui pasionale, justificarea pentru tot ceea ce făcea erau înrădăcinate atât în patriotism, cât şi în groază faţă de viitorul său.

Bomba coborâse vertical. Dacă, aşa cum susţineau experţii, nu putuse veni de pe pâmânt, atunci fusese expediată de pe Lună. Deoarece era o ipoteză pe care americanii n-o acceptau prea uşor, singurul care-i putea convinge era omul care cunoştea faptele.

Tresări, văzând solul care se apropia cu adevărat ameninţător. Dinapoia lui, auzi:

— Morlake, pentru Dumnezeu, ce vrei?

— Arma ta.

— Vrei să mă ucizi?

— Nu fi tâmpit. Dă-mi-o!

Pământul era o vale gigantică, cu dealuri ce se înălţau spre ei. Morlake simţi revolverul aşezat pe umărul său. Îl înşfăcă şi răcni:

— Înapoi! Dă-te înapoi!

Ştia că avea să fie greu, ca şi când ar fi escaladat peretele unui bloc. Aşteptă însă până ce maiorul, leoarcă de transpiraţie, se îndepărtă de scaunul lui. Îl putea auzi blestemând, terorizat. Îşi simţi inima bubuind, iar trupul îi era rigid când reuşi să se smulgă din picaj şi începu să urce spre regiunile întunecate ale stratosferei.

Stelele străluceau precum nişte diamante încă înainte de-a redresa şi începe cursa cu rezerva tot mai mică de combustibil. La viteza cea mai economică a avionului de cincizeci şi şase de kilometri pe minut, gonea prin beznă deasupra unui ocean de lumini.

Avea două dorinţe: să poată ajunge la Kane Field şi să-l găsească pustiu. Prima speranţă se realiză când aeroportul

apăru în depărtare. A doua însă luă sfârşit în mod neaşteptat, văzând că întreaga zonă viermuia de oameni, tractoare, macarale şi materiale.

Ateriză înapoia unei coline joase, dincolo de raza vizuală a celui mai apropiat grup de muncitori.

— Coboară! îi spuse lui Bates.

— O să am grijă să ajungi în faţa plutonului de execuţie! şuieră maiorul, coborând. Nu plecă însă imediat, şi nici Morlake n-o făcu. După o scurtă pauză îi spuse:

— Zi-le că iau avionul pentru că... pentru că... Se opri. Simţea nevoia disperată de a se justifica. Zi-le că viteza maximă a lui Sadie este de o sută zece kilometri pe minut şi că poate urca o sută treizeci de kilometri în şapte minute, dar mai spune-le..., ezită, deoarece dacă cuvintele lui aveau să fie făcute publice, necunoscutul duşman avea să le citească şi el... să nu-şi piardă vremea încercând să construiască alţi Sadie. Nu-i îndeajuns de rapid şi nici nu poate urca suficient ca să ajungă la cei care au aruncat bombele. De asta îl şi iau. Este un avion de mâna adoua, lipsit de valoare. La revedere!

Flutură din mână. Jeturile verticale şuierară. Avionul se retrase încetişor, apoi rachetele traseră câteva rafale şi solul începu să curgă dedesubt aidoma unui fluviu gigantic, extrem de rapid. Morlake trecu peste dealuri, îndreptându-se către un loc unde cândva existaseră conductele de alimentare ale unui depozit subteran de combustibil. Şi acolo, echipa de muncitori lucrau printre dărâmături, totuşi se restabilise o oarecare ordine. Ateriză.

Şeful de şantier, un tânăr zvelt, cu aspect necioplit, se apropie şi, după ce-l ascultă, încuviinţă:

— Sigur că da, avem suficient combustibil. Rezervoarele nu s-au spart la cutremur. Trage avionu-ncoace.

Nu se grăbea, şi era vorbăreţ şi cuvios, în vreme ce

oamenii lui cuplau conductele la rezervoarele indicate de Morlake, punea întrebări precise; pilotul răspunse la unele, iar la altele se mulţumi să râdă, evitând răspunsul. Ştia cum să discute cu asemenea oameni, şi singura neplăcere era că, cu coada ochiului, îl zărise pe Bates apărând de după colină şi oprind un camion. Vehiculul porni către ei. Cănd ajunse la vreo cinci sute de metri, Morlake sui în avion.

— Mulţumesc, spuse el.

Şeful de şantier flutură din mână voios:

— Salută-l pe general din partea mea!

Când S 29 A se ridică în aer, camionul claxona deja nebuneşte.

Exaltarea lui Morlake nu dură mult. Avea suficient combustibil pentru a face ocolul Pământului. Adevărata problemă era însă de a-i convinge pe cei aflaţi la putere că numai continuând abandonatul proiect lunar, mai puteau spera vreodată să fie scăpaţi de orice pericole. Dar de unde, şi cum să înceapă? Ce fel de acţiuni să întreprindă?

III

La vreo zece luni după atac, nouă automobile blindate opriră înaintea sediului generalului Clark. Din primele patru şi din ultimele patru săriră mai mulţi bărbaţi. Toţi purtau arme şi formară un cordon în jurul maşinii din mijloc. De îndată ce manevra luă sfârşit, unul dintre ei deschise portiera, apoi se retrase.

Senatorul Tormey coborî. Se încruntă, văzând că nu apăruse nimeni să-l întâmpine din partea generalului. Dar, după câteva clipe, când Clark însuşi apăru în prag, un zâmbet încreţi chipul frumos deşi masiv al senatorului.

— Ai pregătit să-mi arăţi totul despre Morlake? întrebă el.

— Da, încuviinţă Clark. Dacă ştiam că te interesează, te-aş fi invitat mai devreme.

Tormey luă explicaţia drept o scuză. Trecuse prin multe în ultimele patru luni. În ziua atacului, solicitase aplicarea legii marţiale pe o perioadă de şase luni, dar apoi constatase că armata nu era pregătită să-i cedeze guvernarea la sfârşitul intervalului. Ziarele şi radioul răsunaseră de protestele senatorului. El însuşi nu era un tip ambiţios, însă era momentul ca guvernul să fie alcătuit din civili. Fiind cel mai important supraveţuitor al Congresului, considera de datoria lui să... şi tot aşa. Şi tot aşa...

Acela fusese începutul. Pe măsură ce severitatea armatei exasperase ca de obicei nouăzeci la sută din populaţie, în scurt timp senatorul fu susţinut de o serie de mitinguri protestatare, pe care armata, în persoana generalului Clark, le băgă în cele din urmă în seamă.

Senatorul fusese invitat la statul-major, şi acceptat în intimitatea militarilor. Deveni un membru obişnuit al clubului de zaruri al generalului: Clark, şi sfatul lui era căutat în orice problemă administrativă. Era tentativa armatei de a găsi sprijin civil şi se părea că funcţionează.

— Pe aici, rosti generalul, spre ceea ce noi denumim camera Morlake.

Era o odăiţă mică. Înăuntru se găseau un birou, un scaun şi un fişet. Pe unul din pereţi atârna o hartă uriaşă a Americii de Nord, cu steguleţe înfipte în ea. Steguleţele roşii indicau semnalarea vizuală a lui Robert Morlake în zonele respective. Steguleţele verzi indicau o prezenţă „aproape sigură”. Cele galbene erau zvonurile, iar cele albastre locurile unde fuseseră văzute avioane similare lui S 29 A. Fiecare steguleţ era numerotat, iar numerele

făceau trimiteri la un index ce conţinea rezumatul urmăririi lui Morlake. Indexul în sine se baza pe documentele păstrate în fişet.

— La început, explică generalul, se pare că ideea lui Morlake a fost de a-şi contacta vechii prieteni. A doua zi după ce şi-a făcut plinul la Kane Field, l-a abordat pe profesorul Glidden din California...

***

După ce urmăresc o zi întreagă activităţile din Glidden Grove, Morlake se sculă în zori şi parcurse pe jos cei trei kilometri până în locul unde clădirea lungă şi joasă a institutului de cercetări se întindea pe malul râului. Un îngrijitor mătura lângă uşa deschisă a unui laborator ce părea desprins din filme.

— Dorman? Locuieşte cu profesorul, îi răspunse el pilotului. Cred că bucătarul s-a trezit de-acum. Casa-i aia de-acolo.

Era un bungalow din sticlă, ascuns printre copaci. Morlake porni pe o alee mărginită de tufişuri înalte şi aproape că se ciocni de o femeie care apăru de pe o altă potecă, ce urca dinspre râu.

Femeia scoase un ţipăt de surpriză, Morlake nu reacţiona în niciun fel. Nouăzeci şi patru de zile petrecute la ferma- închisoare îi îngheţaseră nervii.

Necunoscuta avea părul negru şi ochii albaştri; purta un halat de baie şi cască.

— Domnul Dorman... repetă ea. Ah, te referi la secretar. Deveni indiferentă: Probabil că nu s--a sculat încă. Cei de genul lui se trezesc cu o clipă înainte de-a pleca la slujbă.

Tonul ei era neglijent, dispreţuitor. Morlake, care fusese gata să treacă mai departe, se opri, privind-o mai atent. Nu

era cea mai frumoasă femeie din lume, dar i se părea că nu văzuse un chip mai personal. Avea buzele pline şi senzuale, ochii mari şi strălucitori şi se comporta cu o naturaleţe şi o siguranţă deosebite.

— N-ai venit cam devreme pentru o vizită? îl întrebă ea.

— Nu cumva, rosti Morlake vorbesc chiar cu profesorul Glidden?

Femeia râse încântată. Se apropie de el, îl luă de braţ şi vorbi:

— O să-l întreb pe bucătar care-i camera prietenului tău. Nu trebuie să te superi. Îmi place să mă scol când încep păsările să cânte, şi devin nervoasă când trebuie să aştept câte cinci ore înainte de-a putea discuta cu cineva. Sunt genul activ. Energie din plin; şi principalul motiv pentru care-mi merge mintea este că nu-mi fac niciodată griji. Ştii ceva despre endocrinologie?

— Nici n-am auzit de ea.

— Slavă Domnului! Am fost să înot în iazul cel vechi. L-am lărgit prin îndiguire, l-am betonat şi am făcut o piscină cu sistem de încălzire pentru zilele reci. Un gadget al profesorului, de numai zece mii de dolari, cu apă curgătoare, caldă şi rece. Te interesează bârfa locală? N-am venit aici decât de o zi, dar ştiu deja ce-i de ştiut.

Morlake nu se îndoia. Începea să fie fascinat. Cu greu se putea concentra asupra scopului său.

— Lumea-i absolut oribilă şi incorigibilă, continuă femeia. Uite, n-au trecut decât trei luni de la ziua-B, şi…

— De la ce anume?

— De la ziua bombelor. Aşa i se zice, nu ştiai? E greu să zici: „ziua când am fost bombardaţi”, sau „ziua catastrofei“. Nu te poţi aştepta nici măcar să se ţină minte că ziua-B a fost l7 iulie, nu? Tânăra nu aşteptă un răspuns, deoarece ajunsese lângă clădire.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Mă strecor în dormitorul meu şi-ţi deschid uşa de la salon.

Morlake nu aşteptă. În clipa când fata dispăru după colţ, o urmă. Îi trebuise aproape un minut să-şi revină, dar era prea conştient de pericol ca să se lase păcălit de o femeie care vorbea repede. Îl recunoscuse şi avea probabil să telefoneze la poliţie înainte de a-i deschide uşa.

Pe terasă erau trei uşi, toate descuiate, însă numai cea de-a treia se deschidea într-o cameră goală.

Ştia că era posibil ca femeia să-şi fi luat o armă în trecere, însă ajunsese să nu se mai teamă de asemenea lucruri... Situaţia din salon era ideală pentru o melodramă. Femeia era cu spatele la el şi vorbea agitată la telefon.

— Încercaţi! Trebuie să răspundă cineva!

Morlake acoperi cu palma microfonul şi-i luă receptorul din degetele încremenite. Ea rămase nemişcată câteva clipe lungi, apoi se întoarse şi-l privi cu ochi mari.

Pilotul nu lăsă receptorul din furcă, ci rămase cu el în mână.

— Cum m-ai recunoscut? o întrebă.

— Sunt destule ziare prin casă, ridică din umeri femeia. Amicul tău, Dorman, vorbea mult despre tine, spunând că nu te poate crede vinovat. Dar eşti vinovat, nu-i aşa? Am mai văzut indivizi disperaţi.

Unde anume? se întrebă Morlake, dar rosti:

— Cui telefonai?

— Poliţiei, bineînţeles.

Un răspuns ce nu avusese nevoie de gândire.

— Poliţia ar fi răspuns... începu el.

Se opri imediat deoarece din receptor se auzea glasul centralistei. Îl duse la ureche.

— Da, rosti el. Alo?

— Numărul solicitat nu răspunde.

— Sunteţi sigură că l-aţi notat exact? întrebă Morlake. Lângă el, femeia îşi trase răsuflarea. Înainte de-a putea bănui ce intenţiona, ea smulse firul telefonic, rupându-l din perete...

***

În camera Morlake din cartierul general, Clark se opri din povestit.

— Cine a fost femeia? întrebă încet senatorul Tormey. Aţi aflat?

— Nu mai ţin minte numele pe care l-a folosit în Glidden Grove, însă numele respectiv şi altele pe care le-a folosit, se găsesc în index. Arătă către fişet.

— Crezi că-l urmărea pe Morlake?

— Absolut sigur.

— Cum de se găsea tocmai acolo la numai două zile după evadarea lui?

— Asta l-a îngrijorat şi pe Morlake, răspunse generalul. În clipa aceea a renunţat la planul de a-şi contacta vechii prieteni şi de-a încerca, prin ei, să creeze un nucleu de organizaţie. Şi-a dat seama că era urmărit de un grup care-i anticipase planurile şi-i studiase viaţa-n amănunt. Când am ajuns noi acolo, am constatat că practic toţi prietenii lui fuseseră supravegheaţi în dimineaţa aceea. S-au utilizat o sută de metode diferite de-a ajunge în intimitatea diverselor persoane implicate. A fost o treabă lucrată meticulos.

— De ce crezi că se pregătiseră în modul asta?

— Bănuim că intenţionau să-l scoată din închisoare şi să-l ucidă.

— Totuşi de unde ştiau de el?

Generalul ezită.

— Ipoteza noastră pare puţin extravagantă, dar cei care au parcurs declaraţia lui Morlake şi mărturia de la tribunal s-au arătat interesaţi de explozia de lumină ce a învăluit avionul după încercarea de deviere a bombei. Presupunem că s-a încercat o filmare a lui S 29 A.

***

Morlake întrerupse tăcerea din salon.

— Unde ţi-e maşina?

Femeia părea resemnată.

— Mă duc să iau cheile şi te duc eu până la avion. Bănuiesc că acolo vrei să ajungi.

O însoţi, conştient că nu se mai putea încrede în nimeni. Nu avea nici timp să discute cu Dan Dorman, şi nici cu şeful lui, profesorul Glidden. Acesta fusese de fapt motivul pentru care venise aici: să-i pună câteva întrebări celebrului fizician. Era deprimant să ajungă la câţiva paşi de el şi să-şi dea seama că trebuie să plece fără să fi discutat.

După zece minute, femeia parcă automobilul la treizeci de metri la locul unde Sadie fusese adăpostit printre copaci.

— Frumos avion, comentă ea. Cât de repede poate merge?

— Puţin peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, rosti neglijent Morlake. Dă-te jos!

— C-ce? Crezuse probabil că avea s-o ucidă, deoarece păli. Te rog, îl imploră, sunt nevinovată. Nu ştiu nimic.

Pilotul o privi curios, dar tăcu. Las-o să transpire puţin. Nu avea timp s-o interogheze, aşa încât nu putea aprecia cât anume era implicată. Desigur, nici n-ar fi contat prea mult. El nu era nici judecător, nici călău. Încuie portierele,

apoi băgă cheile în buzunar. Văzu că femeia îşi regăsise stăpânirea de sine.

— Nu sunt decât trei kilometri, spuse ea. Ar trebui să ajung înainte de micul dejun. La revedere şi... baftă!

Morlake urcă avionul până ce lumea deveni neagră, iar stelele erau puncte de lumină deasupra lui. După aceea, se repezi deasupra Pacificului şi se întoarse, plonjând pe deasupra arborilor. Noua lui ascunzătoare era la vreo jumătate de kilometru de Manakee, California, oraşul situat la şase kilometri de Glidden Grovr, unde trebuia să fi fost făcut apelul telefonic.

Un autobuz care tocmai trecea pe autostradă îi uşură călătoria şi-i permise să afle câteva detalii despre centrala telefonică... Găsi acolo trei operatoare. Una dintre ele, o blondă spălăcită, întrebă pe alta:

— S-a întâmplat ceva cu legătura, aşa că am intervenit. Tu erai pe fir?

— Da, am prins-o pe solicitantă, dar la tine nu mai răspundea nimeni.

Altă femeie! Morlake simţi un fior, apoi o tulburare. Exact cum se terminase. Legătura fusese stabilită. Şovăi, dar nu mai era cale de întoarcere.

— Vreţi să mai sunaţi o dată?

— Bineînţeles. Care era numărul?

Pilotul se aşteptase la asta.

— Imediat... Nu mi-l aduc aminte din memorie. Totuşi îl am pe aici, pe undeva.

Începu să se scotocească prin buzunare şi o văzu pe fată că-şi cercetează carneţelul. Ridică privirea.

— Lăsaţi... L-am scris şi eu... Lucy Desjardins, 476 Nortford Street, Crestolanto 9153.

Pentru o clipă, Morlake izbuti să încuviinţeze din cap; apoi rosti:

— O clipă, vă rog.

— Da.

— Ea a... zis, ceva, când n-aţi putut da legătura?

— Da, a zis că nu contează, sau cam aşa ceva.

— Ah! exclamă Morlake. Lăsaţi atunci! Izbuti să chicotească. E femeie a naibii de sensibilă. N-aş vrea să-mi mai sară în cap.

Ieşi uşurat şi, pe moment, jubilând. Bucuria nu dură mult. Femeia spusese că nu conta. Însemna că înţelese. Tipii aveau să-şi reia acţiunile.

Opri un taxi şi-i ceru să-l ducă la periferie. Deîndată ce automobilul dispăru din vedere, porni să alerge pe autostradă şi peste câmp, până la avion. După ce sui în carlingă, porni radarul şi aşteptă.

La început nu se întâmplă nimic. Cerul era pustiu, exceptând un plafon înalt de nori. După treizeci şi şapte de minute, o umbră întunecă ecranul. Era prea îndepărtată şi prea sus ca să formeze o imagine clară. Totuşi era inconfundabilă şi se deplasa cu o viteză uriaşă la o înălţime de vreo două sute de kilometri.

Morlake continua să caute atent pe diferite frecvenţe radio; brusc se opri şi ascultă.

— ... pare că l-am scăpat. Am fost în toate direcţiile, şi nu se vede nimic mişcând. Probabil că-i capabil de viteze mult mai mari decât credeam.

Îi răsunase o altă voce îndepărtată:

— Nu renunţa. Nu poţi fi sigur.

Un al treilea glas interveni răsunător:

— Hei, cine vorbeşte? Aici e baza militară Miklaw. Identificaţi-vă!

Vocea mai îndepărtată hohoti încetişor, apoi se făcu tăcere.

IV

Pentru Morlake, ascunzându-se, aşteptând şi plănuind lângă Manakee, timpul se scurse încet. Era o perioadă ciudat de tristă, întrebându-se de unul singur cum ar fi putut convinge o naţiune că el avea dreptate, iar liderii lor greşeau. Spectrele celor patruzeci de milioane de morţi, adulţi şi copii, îi obsedau visele, însă existenţa lor constituia deja o amintire tot mai îndepărtată. Pentru el, care nu avusese familie, şi nici experienţa unor prieteni morţi în război, moartea nu constituia căpcăunul ce li se arăta celor care nu fuseseră antrenaţi să-l înfrunte.

Mult mai reală decât moartea era ştiinţa că undeva pe suprafaţa pământului, nişte indivizi diabolici aşteptau cel mai mic indiciu al descoperirii identităţii lor pentru ca, în intenţia de a se salva, să distrugă întregul Pământ.

Conducătorii aveau să nege orice acuzaţie, să pretindă o conspiraţie şi, enormul avantaj de a putea controla Luna, aveau să poată lansa bombe oricând şi spre orice ţintă.

Morlake se înfiora înaintea acestui tablou, şi înţelese că noul său plan de căutare a indivizilor trebuia să se desfăşoare în paralel şi să compenseze obligarea unor oameni ezitanţi de-a părăsi grotele fricii, în care se prăbuşiseră minţile lor, suind spre acel curaj special sau imaginaţie atât de necesare pentru cucerirea spaţiului.

În zorii celei de-a treia zile petrecute în ascunzătoare, pilotul se asigură că ecranul radarului era pustiu şi zbură către Crestolanto, ocolind radarul militar de la Capistrano. Îşi petrecu toată ziua supraveghind clădirea cu numărul 476 de pe Hartford Street. Era o casă cu un etaj, iar în timpul dimineţii nu se zări niciun semn de viaţă. Pe la amiază ieşi o femeie care plecă după cumpărături. Nu era cea din casa profesorului, ci o altă tânără, zveltă şi distinsă,

cu câteva fire grizonate la tâmple.

Când ea reveni, Morlake îi scrise generalului Clark, descriind ce intenţiona să facă. După apusul soarelui, puse scrisoarea la poştă şi rămase aşteptând întunericul deplin. Pe la două şi jumătate, pătrunse în casă printr-o fereastră şi înaintă precaut spre salon de unde, prin uşa întredeschisă, răzbătea lumină.

***

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă senatorul.

— Nu mai avem informaţii directe, clătină din cap Clark.

Indică un steguleţ roşu înfipt într-un orăşel din West Coast.

— Acolo, Morlake a făcut una dintre cele patru încercări de-a atrage interesul general. Conform rapoartelor primite, publicitatea preliminară pentru o conferinţă a lui a fost făcută de o femeie. După informaţiile pe care le deţinem, este vorba de această a doua femeie. Conferinţa a fost un eşec. Au venit vreo duzină de spectatori, în majoritate bătrâne care credeau că-i vorba de o nouă religie, în care se dovedea că Luna este raiul.

— Deci Morlake şi această, ă-ă-ă, necunoscută şi-au unit forţele.

— Niciodată, rosti generalul, n-am întâlnit un cuplu mai îndrăzneţ. La început erau destul de precauţi. Acum sunt absolut lipsiţi de frică.

Senatorul rămase tăcut. Purta lentile de contact, înapoia cărora ochii lui albaştri sclipeau aprig.

Generalul se apropie de fereastră, şi privi dincolo de parc spre albastrul îndepărtat al dealurilor. Vorbi fără să se întoarcă:

— Aseară m-ai întrebat despre Morlake şi te-am invitat

să vii aici. Este conform cu politica armatei de a coopera cu reprezentanţii aleşi ai poporului. După cum ştii, intenţionăm să aprobăm alegerile pentru Congres din 1982, ca ţara să-şi reia funcţionarea democratică normală. Nu ştii însă, că, deşi alegerile se vor ţine aşa cum s-a stabilit, anunţarea lor a fost făcută cu scopul de a adormi bănuielile duşmanilor.

— Nu cred că-nţeleg, spuse Tormey.

Generalul se întoarse către el:

— Când Morlake a evadata cu S 29 A, am primit un raport incomplet asupra celor ce se petrecuseră. Era atât de incomplet, mai exact, pierderea avionului era atât de importantă încât am plecat imediat spre Texas, am citit procesul verbal de la judecata lui Morlake şi-am început să înţeleg ce informaţii extraordinare fuseseră înmormântate. Evident, l-am destituit imediat pe Herrold, şi până la sfârşitul săptămânii aveam informaţia pe care am descris-o. Mai mult încă, radarul de la Capistrano a înregistrat semnalul navei care-l căuta pe Morlake, şi în felul acesta am avut o dovadă clară că afirmaţiile lui din scrisoare erau corecte.

Capistrano a observat nava la o înălţime de vreo trei sute de kilometri. Nu s-a putut estima viteza, dar era uriaşă.

În mod obişnuit, puteam ignora un asemenea raport. Comandamentele militare primesc zilnic foarte, foarte multe rapoarte. Însă deja, pe baza declaraţiei lui Morlake făcută generalului Herrold, experţii noştri deciseseră că puteau exista numai trei puncte de lansare a bombelor.

Două dintre acestea erau cele mai cunoscute de pe pământ. Dacă acceptau unul dintre ele, trebuia să presupunem că vinovaţi erau oamenii sau instrumentele care verificaseră nivelurile de radioactivitate în locurile

respective. Am respins această posibilitate, pentru că deşeurile rezultate în urma creării cantităţii de materiale radioactive nu puteau scăpa nedetectate. Rămânea doar a treia alternativă, care presupunea că bombele erau de origine extraterestră. De aceea, am ordonat reluarea proiectului Lunar, care — după cum ştii — realizase aproape complet treizeci de nave înainte ca Congresul să-i taie fondurile.

— Regret că am fost implicat în acea restrângere bugetară, vorbi grav senatorul, totuşi cheltuielile erau prea mari.

— Din nefericire, urmă Clark, unul din hangarele acestor nave a fost distrus în urma unei lovituri directe. Adăpostea douăzeci şi două de nave. Există însă şi un hangar — dar n-ar fi înţelept să-ţi dezvălui poziţia lui.

— Poate că le-aş putea inspecta, totuşi… Câte nave sunt acolo?

— Cinci.

— Aşa multe! Tormey, părea impresionat.

— Săptămâna viitoare vor fi operaţionale.

Senatorul emise un sunet ciudat. Nu era un cuvânt, şi nu-l repetă. Se apropie, nesigur, de un scaun şi se aşeză.

— Generale, murmură el, în cele din urmă, m-ai ameţit. Vrei să spui că toată agitaţia aceea în jurul lui Morlake a fost inutilă?

— Ba extrem de utilă. Eforturile lui disperate de-a ne sili să facem ceva au lăsat impresia că nu-l băgăm deloc în seamă. Mai mult decât atât, i-am luat în derâdere propaganda. Eu personal bănuiesc că Morlake şi-a dat seama, însă aş da nu ştiu cât ca să stau de vorbă cu el. A sosit momentul unei acţiuni coordonate.

— Dar asta înseamnă război, şopti senatorul.

— O să-i zdrobim într-o bună zi, rosti cu răceală Clark.

Nimeni n-a îndrăznit să se mobilizeze, de teamă să nu ne trezească suspiciuni. Peste noapte, se vor trezi cu un milion de soldaţi în oraşele lor. O să-i executăm pe toţi care au avut cea mai mică legătură cu bombardarea acestei ţări. De data aceasta nimeni nu va avea nicio scuză.

— Şi toate astea în cel mult două săptămâni?

— Poate chiar mai puţin.

După o tăcere prelungă, senatorul se sculă în picioare.

— După aşa ceva, pare deplasat să vorbim despre distracţii, dar mai ţineţi jocul de zaruri diseară?

— Acum nu mai îndrăznim să ne modificăm rutinele.

— Câţi vor fi?

— Şase, în afară de tine.

— Aş putea aduce şi un prieten de-al soţiei?

— Sigur că da. Apropo, când vine şi doamna pe aici?

— N-aş putea spune, zâmbi Tormey. Consideră că ar trebui să mă retrag din viaţa politică, şi de aceea nu vrea să-şi stabilească o rezidenţă oficială. Călătoreşte mult.

Cei doi bărbaţi se despărţiră.

***

— Domnilor, rosti secretarul Tormey, prietenul meu Morley Robert. Se murmurară câteva răspunsuri. Morley se aşeză şi privi zarurile ricoşând din marginea opusă a mesei. Nu se uită imediat către generalul Clark, ci se concentră la prima lui miză. După ce câştigă, îşi strânse banii în faţă şi atinse uşor arma din tocul de sub braţ. Era tot acolo, pregătită pentru ce avea să urmeze peste câteva minute.

Pierdu de două ori la rând, apoi câştigă de trei ori pe aruncările sale. Când trecu zarurile următorului, îl privi pentru prima dată pe general. O pereche de ochi tot atât de pătrunzători cât şi ai lui îi întoarseră căutătura.

— Deci pe mine trebuie să mă contactezi, Roberts? rosti calm generalul.

Morlake îşi deplasă mâna spre marginea mesei, cu degetele abia atingând tăblia. Avea numai treizeci de centimetri până la armă.

— Generale, replică el, eşti un tip inteligent, dar n-ai nimerit-o.

Glasul lui avea un ton anume, începutul unei încordări, al unei decizii nestrămutate. Atmosfera din încăpere se schimbă, tot aşa cum întunericul alungă ziua. Unii ofiţeri se priviră surprinşi.

— S-a făcut cald aici, rosti senatorul. Aş chema un paznic să deschidă ferestrele.

— O s-o fac eu. Morlake sări în picioare, fără să aştepte aprobarea.

Examină ferestrele şi, după cum se aşteptase, „sticla” era plastic anti-glonţ. Făcu atunci ceva bazat pe o observaţie profundă, constatată în anterioarele şase luni: dacă spui că vei face ceva, dar apoi vei face altceva, oarecum similar, nimeni nu va observa diferenţa — pentru o vreme.

Fără să clipească, închise şi zăvorî cele trei ferestre, după care reveni la masă. Zarurile se rostogoliră albe pe postavul verde. Senatorul câştigă. În vreme ce îşi grebla câştigul, Clark rosti:

— Morley Roberts. Numele este familiar, totuşi chipul uşurează identificarea. Să presupunem că am schimba puţin numele şi am avea Robert Morlake, ex-căpitan de aviaţie, judecat de tribunalul militar şi condamnat la treizeci de ani muncă silnică. Putem zice „cald”?

Generalul ridică brusc glasul:

— Staţi, domnilor!

Cei din jurul mesei încremeniră, doi cu scaunele împinse

îndărăt, şi altul cu mâna strecurată în haină. Senatorul se relaxă primul. Stătea pe altă latură a mesei şi fredona încetişor un cântecel.

— Ai venit aici, în seara asta, ca invitat al senatorului Tormey, vorbi încet Clark. Bănuiesc că el îţi cunoaşte identitatea.

— Sunt sigur, răspunse Morlake, că senatorul trebuie să mă fi recunoscut, totuşi voi ar trebui să ştiţi mai bine dacă s-a interesat de mine în ultimele două zile. Dar să nu mai pierd timpul. Domnilor, acesta e un moment periculos, nu datorită mie în mod direct — eu nu sunt decât un catalizator — ci pentru că apariţia mea aici oferă unei anumite persoane ocazia de-a îndeplini un plan conceput anterior.

Intenţia mea a fost ca el să mă folosească în interesul lui, tocmai ca eu să-l pot folosi în interesul propriu.

Să încercăm un rezumat rapid. Închipuiţi-vă un congresman bogat, lipsit de scrupule şi posedat de o ambiţia extraordinară. Este foarte uşor să se considere drept un om al destinului, frustrat de stupiditatea celorlalţi. Ajungând senator, el descoperă în două campanii prezidenţiale succesive că n-are nicio şansă de-a deveni şeful statului. La scurt timp după căsătorie, în 1974, soţia sa începe să-şi dea seama că furia lui faţă de eşecul propriu este iraţională, iar dorinţa de răzbunare — complet dementă. Ea nu-i înţelege însă planurile şi nici scopurile organizaţiei pe care o înfiinţase în Sud, până în ziua-B violenţa absolută şi ura lui — mi-a declarat chiar ea — erau ascunse de o politeţe de suprafaţă şi o comportare ireproşabilă. După cum ştiţi, în ziua-B s-a găsit într-un loc sigur — extrem de norocos! După aceea, principalul lui oponent l-a reprezentat armata. În mod inteligent, a promulgat legea marţială — care ar fi fost declarată

oricum. A fost o mişcare abilă pe care, ulterior a putut-o utiliza ca propagandă.

Morlake se opri şi zâmbi, ca să-şi relaxeze ochii şi să-şi mişte imperceptibil trupul; momentul se apropiase.

— Marea ocazie s-a ivit — cel puţin aşa a crezut el — odată cu apariţia mea, ca oaspete al soţiei sale. A considerat ca fiind momentul oportun, de a-l ucide pe generalul Clark şi suita acestuia, aruncând vina pe mine. Bineînţeles că eu, binecunoscutul evadat din închisorile armatei urma să fiu găsit mort, şi...

Se opri din nou.

— Ce-i, domnule senator, întrebă el, te-au lăsat nervii? Doar nu vei ceda tocmai acum, nu?

Sudoarea era aproape o mască pe chipul masiv. Tormey strecură mâna în buzunarul vestei. Bâjbâi câteva clipe. Morlake continuă:

— Observ că ai pornit radioul şi-ţi chemi agenţii de afară.

Parcă subliniindu-i cuvintele, în geamuri se auzi un răpăit de gloanţe. Toţi, cu excepţia lui Morlake, săriră în picioare.

— Păcat, oftă pilotul.

Întinse mâna şi smulse un instrument micuţ din buzunarul senatorului. Bărbatul încercă să-l apuce de braţ, dar era prea târziu.

— Mda, comentă Morlake. Microtransmiţător...

Senatorul se îndreptă cu un efort evident.

— N-am mai auzit asemenea aiureli, pufni el. Tu ai aranjat toată dramoleta asta cu gloanţe la ferestre. Dacă crezi că mă poţi înfunda cu asemenea fleacuri, te...

Se opri. Privindu-l atent pe Morlake, ochii i se dilatară involuntar. Îşi dăduse probabil seama că negările lui erau inutile aici, că planurile ce-i clocoteau deja în minte, de-a

folosi radioul şi presa, controlul său asupra partidului, asupra ţării, toată abilitatea propagandistică — nu însemnau nimic pentru tânărul acesta. Nu avea nici măcar timp să strige, brusc îngrozit de soarta care-l aştepta.

***

Cele două focuri trase de Morlake perforară plămânii senatorului. Tormey căzu peste masă, apoi lunecă pe podea. Pilotul nici nu-i băgă în seamă pe ofiţerii din jurul lui. L-ar fi putut împuşca, atunci când îngenunche lângă muribund, însă propria lui indiferenţă îi era apărarea. Îl priviră încordaţi, dar înţelegând că acţionase cu o logică nemiloasă.

Morlake nu era preocupat de ei. Ochii senatorului erau larg deschişi şi aproape ficşi. Din colţul gurii îi curgea sânge.

— Care-i numele duşmanului? întrebă pilotul.

Generalul Clark se apropie. Un ofiţer, care plecase să-i potolească pe paznicii de la uşă, se întoarse din prag. Senatorul Tormey se încordă.

— Du-te dracului, murmură el.

— Grăbeşte-te, şuieră Morlake, mai ai doar un minut... un minut! Adevărul crud al vorbelor sale avu efectul scontat. Chipul masiv se crispă.

— Mor! şopti senatorul. Doamne... o să mor!

Ideea părea că-l copleşeşte. Se zbătu, încercând să tragă aer în piept apoi renunţă. Pentru o clipă, rămase atât de nemişcat, încât păru mort. Deschise cu greu ochii şi bolborosi:

— La Crestolanto, în casa aia... era nevastă-mea?

Pilotul încuviinţă.

— Folosea organizaţia ta. A primit toate rapoartele din

California. Aşa m-a putut localiza, indiferent care agent local mă văzuse primul. Hotărâse că dacă apăream la Crestolanto, avea să-mi ceară s-o ajut. Toate săptămânile alea am bătut ţara împreună cu ea.

Generalul Clark îngenunche lângă Morlake.

— Tormey, rosti el, pentru numele lui Dumnezeu! Care-i ţara... inamicul?

Muribundul îl privi şi-şi dezgoli dinţii într-un rânjet.

— V-am făcut-o, iubitorilor de negri, este? hohoti el. Râsetul diavolesc, se încheie hidos printr-un val de sânge. Capul masiv căzu, moale, pe spate iar ochii rămaseră fixaţi în depărtare. Pe podea zăcea un bărbat mort.

Clark şi Morlake se sculară în picioare. Pilotul rupse primul tăcerea:

— Domnilor, cred că aveţi răspunsul. Văzu însă că ei continuau să nu înţeleagă ceea ce el suspectase de multă vreme.

Clark părea sumbru.

— Şi când te gândeşti că i-am spus toate secretele noastre, de luni de zile... Se înecă, apoi îşi reveni şi întinse mâna: Mulţumesc.

Morlake nu-i răspunse. Senzaţia iniţială de satisfacţie a victoriei se transformase în posomorâre. Observă că era privit cu atenţie. Generalul însă îi interpretă greşit expresia.

— Ştiu ce te frământă, îi spuse. Dar greşeşti. Avem nave spaţiale.

Îi descrise atacul plănuit împotriva Lunii.

Pilotul încuviinţă, dar deprimarea nu-i dispăruse. Un asemenea atac ar fi fost necesar, ca să localizeze punctele de lansare ale bombelor, şi să afle de unde, şi cum le obţinuseră senatorul şi grupul său. Asta nu mai era însă tot atât de important.

Acceptase literal ultimele cuvinte ale lui Tormey.

Primul război atomic nu fusese unul internaţional, ci unul civil. Iar acum, după moartea lui Tormey, gruparea avea să se împrăştie. O grupare de americani rasişti.

Războiul se terminase. În mod irevocabil.

PISICA

Gaşca obişnuită se adunase în bar. Cathy se prefăcea de-acum că era ameţită. Ted se preocupa să-şi menţină o privire imbecilă. Myra chicoti de trei ori, aşa cum un muzician îşi acordează instrumentul. Jones vorbea cu Gord, în stilul său caracteristic. Gors rostea „Glub!” la fiecare câteva secunde, ca şi cum ar fi fost atent. Iar Morton încerca să atragă atenţia asupra lui, rămânând distant şi intelectual, privind preocupat în depărtare.

Nimeni nu-l remarcase pe bărbatul subţirel, cocoţat pe un scaun la bar. Aruncase de mai multă vreme priviri către ei, totuşi nimeni nu ştia când anume li se alăturase, sau cine îl invitase. Şi nimănui nu-i trecu prin minte să-l alunge.

— Vorbeaţi despre caracteristicile de bază ale naturii umane... rosti străinul.

— Despre asta vorbeam? chicoti Myra. Tocmai mă întrebam...

Hohotele care urmară nu-l intimidară pe individ.

— Întâmplător am avut o experienţă care ilustrează această idee. A început într-o zi când răsfoind ziarul, am găsit reclama unui circ...

Primul rând al anunţului (continuă el) era constituit dintr-un uriaş semn de întrebare, urmat de câteva semne de exclamare la fel de mari. Apoi:

CE ESTE?
ESTE PISICA!
VENIŢI SĂ VEDEŢI PISICA!
PISICA VĂ VA SURPRINDE
PISICA VĂ VA ULUI

VEDEŢI PISICA LA CIRCUL CURIOZITĂŢILOR

La sfârşitul anunţului, cu litere mai mici, se preciza că pisica era „expusă sub direcţia personală a lui Silkey Travis. “

Până atunci, citisem cu un vag interes şi curiozitate. Numele mă făcu însă să tresar.

Dumnezeule! mi-am spus. *El e! Chiar Silkey Travis!*

Am scotocit prin birou şi am scos cartonaşul care-mi sosise cu două zile în urmă în cutia poştală. Atunci nu-mi făcuse nicio impresie. Textul cu litere mărunte de pe spate mi se păruse o aiureală, iar fotografia de pe cealaltă parte, deşi familiară, nu-mi putuse trezi nicio amintire. Prezenta un bărbat cu un chip chinuit, care stătea într-o cuşcă. Acum recunoşteam că semăna cu Silkey Travis, nu cum îl cunoscusem cu vreo cincisprezece ani în urmă, ci mai grăsuţ şi mai în vârstă.

M-am întors în scaunul meu şi am căzut pe gânduri.

De pe atunci, fusese un tip şiret. În liceu, organiza concursul costumelor de baie şi acordase locul întâi verişoarei sale, şi locul al doilea favoritei profesorilor. Expoziţia elevilor, o colecţie de şopârle, şerpi, insecte şi câteva artefacte indiene, era o afacere anuală ce aducea o mulţime de părinţi admirativi. Cu regularitate, organizatorul fusese Silkey. Reprezentaţii teatrale, spectacole de vacanţă şi multe alte activităţi extraşcolare, toate simţiseră greutatea mâinii lui călăuzitoare şi spiritul de viaţă.

După absolvirea liceului, eu continuasem la universitatea State, dorind să urmez biologia, şi vreme de şapte ani, l-am pierdut din vedere pe Silkey. După aceea, am citit într-un ziar local că unul din băieţii „noştri”, Silkey Travis, se descurca de minune în marele oraş, având o

„bucată” într-un vodevil, şi o alta pe plajă, în New Jersey.

Iar după aceea, din nou tăcere. Acum reapăruse şi, fără îndoială, era proprietarul acelui „circ al curiozităţilor. “

Rezolvând misterul invitaţiei m-am simţit amuzat şi îngăduitor. M-am întrebat dacă Silkey îşi invitase toţi foştii colegi de şcoală. Am decis să nu-mi bat prea mult capul cu textul de pe spatele ei. Schema mi se părea destul de transparentă.

Nu aveam absolut nicio intenţie de-a merge la circ. M-am culcat şi m-am deşteptat după câteva ore, cu senzaţia că nu eram singur în cameră. Ceea ce simţeam, zăcând întins pe pat, putea fi perfect descris drept o spaimă morbidă.

Locuiam într-un cartier liniştit, şi tăcerea era profundă. Îmi puteam auzi zvâcniturile inimii. Fierea mi s-a urcat în gură cu un gust amar. Mă străduiam să-mi controlez răsuflarea.

Nu puteam totuşi să văd nimic. Spaimele întunecate se risipiră, şi m-am gândit că poate avusesem un coşmar. Am început să mă simt ruşinat.

— Cine-i acolo? am şoptit.

Niciun răspuns.

Am coborât din pat, şi am aprins lumina. Odaia era goală. Am ieşit pe hol; apoi am cercetat debaraua şi baia. În sfârşit, nemulţumit, am controlat ivărul ferestrei şi acolo am simţit un şoc. Pe unul din geamuri, în exterior, scria cu vopsea:

Pisica îţi cere să vii la circ.

M-am întors în pat atât de furios, încât m-am gândit să-l dau pe Silkey pe mâna poliţiei. Când m-am sculat dimineaţa, inscripţia dispăruse.

Până am terminat micul dejun, iritarea de peste noapte se mai potolise. Ba chiar simţeam o compătimire amuzantă

faţă de încercările lui Silkey de-a le arăta vechilor prieteni ce tip important era el. Înainte de-a pleca la cursuri, am cerecetat pământul de sub fereastră. Am descoperit nişte urme, însă nu erau de om, aşa încât am decis că Silkey avusese grijă să nu vină în persoană.

La cursuri, cu puţin înainte de amiază, unul dintre studenţi m-a întrebat dacă ştiinţele biologice aveau vreo ipoteză plauzibilă pentru creaturile diforme, monştrii şi curiozităţile de la circ. Am oferit obişnuitele explicaţii despre variabile, deficienţe nutritive, boli, stagnarea dezvoltării cerebrale care afectează forma corpului şi altele. Am încheiat sec, spunându-i că pentru informaţii suplimentare îi sfătuiam să se adreseze vechiului meu amic, Silkey Travis, directorul sectorului „curiozităţi” din circul Pagley-Matterson.

Remarca mea a stârnit o rumoare neaşteptată. Mi s-a spus că fusesem întrebat tocmai datorită unei fiinţe de la circul respectiv.

— O creatură ciudată, asemănătoare unei pisici, a rostit tânărul cu glas înăbuşit, care ne examinează cu acelaşi interes cu care o privim noi.

În clipa aceea, ora a luat sfârşit şi am scăpat de necesitatea unui comentariu. Mi-amintesc, totuşi, că m-am gândit că oamenii nu s-au schimbat prea mult. Continuă să fie interesaţi în primul rând de lucrurile ieşite din comun, pe când eu, ca om de ştiinţă, sunt fascinat mai degrabă de progresele normalului.

Nu aveam absolut nicio intenţie de a merge la circ. Dar, în aceeaşi după-amiază, în drum spre casă, căutând ceva prin buzunare, am găsit invitaţia cu fotografia lui Silkey. Într-o doară, am întors-o şi am citit ce scrie pe verso:

„Distribuirea interspaţială a poştei implică probleme de

energie enormă, care afectează diferenţialele timpului.

De pildă, este posibil ca această invitaţie, să ajungă înainte de a şti unde te găseşti. Din precauţie, mai trimit alta circului, purtând numele şi adresa ta, şi ambele invitaţii vor fi expediate simultan. Nu-ţi face prea multe griji despre metoda distribuţiei. Pur şi simplu, pun un instrument într-o cutie poştală. Acesta trimite conţinutul cutiei spre Pământ, de unde scrisorile vor fi luate şi distribuite în modul cunoscut. După aceea, precipitantul se autodizolvă. Fotografia este concludentă.”

Nu era deloc concludentă şi n-a avut decât darul de a mă enerva. Am băgat invitaţia în buzunar, gândindu-mă să-i telefonez lui Silkey şi să-l întreb despre ce era vorba. Bineînţeles, n-am făcut-o. Nu era chiar atât de important.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, cuvintele „*Pisica vrea să-ţi vorbească”* erau mâzgălite pe exteriorul aceluiaşi geam. Probabil fuseseră scrise de multă vreme, deoarece începură să se estompeze chiar în timp ce le priveam. Până am terminat micul dejun, dispăruseră complet.

Acum eram mai degrabă tulburat decât furios. Persistenţa lui Silkey indica anumite tendinţe nevropate. Era poate mai bine să mă duc la spectacolul lui, oferindu-i această mică satisfacţie pentru care mă hăituia de două nopţi. Cu toate acestea, abia după prânz mi-a venit ideea care m-a hotărât. Mi-am amintit de Virginia.

De doi ani predam biologia la State. Fusese o ambiţie de tinereţe care, odată realizată, mă lăsase pentru prima dată fără un ţel de viitor. Din acest motiv, tot pentru prima dată mă încercase gândul însurătorii. Numele alesei era Virginia, dar, din nefericire, ea mă privea drept o încrucişare între o fosilă şi un supercreier. Eram sigur că

încă nu se gândise la posibilitatea căsătoriei cu mine.

O vreme, crezusem că dacă aş putea s-o conving, fără să-mi pierd demnitatea, că eram un individ romantic, poate că ar fi acceptat să spună „da”. Ce idee mai bună decât să pretind că circurile continuau să mă fascineze, iar ca o încununare a serii, s-o duc să-l vadă pe Silkey Travis, sperând că întâlnirea cu un asemenea personaj avea să-i bucure înclinaţia spre exotism.

Primul obstacol a fost depăşit când am sunat-o şi a fost de acord să mergem la parcul de distracţii. Ca preliminarii, am făcut tot posibilul, dându-se în roata mare şi alte prostioare copilăreşti. Pentru mine, momentul decisiv al serii veni când am propus să vizităm curiozităţile prezentate de vechiul meu prieten, Silkey Travis.

Atunci am dat-o peste cap. Virginia a încremenit şi m-a privit aproape acuzatoare:

— Philip, a rostit ea, doar nu încerci să-mi spui că cunoşti asemenea persoane? Inspiră adânc şi continuă: Ia să văd!

Întâlnirea cu Silkey a decurs perfect. Când am intrat, el nu era pe acolo, dar casiera l-a strigat. Peste un minut, a apărut, grăsuţ şi cu aspectul unui rechin bine hrănit. Avea ochii mijiţi, de parcă petrecuse ultimii cincisprezece ani calculând cele mai bune metode de-a folosi alţi oameni în propriul său avantaj. Nu avea privirea chinuită, din fotografie, însă i se citeau destule pe chip. Lăcomia şi aplecarea spre vicii, lipsa de milă şi obsesia câştigului. Era exact cum sperasem să fie şi, lucru cel mai grav, era patetic de fericit să mă vadă. Bucuria lui deţinea acea calitate specială a nomadului singuratic care priveşte tânjind spre partea domestică a vieţii. Amândoi am exagerat puţin cu efuziunile, însă eram la fel de încântaţi de entuziasmul celuilalt. După ce-am terminat cu

prezentările, Silkey a devenit condescendent.

— A fost şi Brick pe-aici. Zicea că predai la State. Felicitări! Dintotdeauna am ştiut că ai vână în tine.

Am trecut cât am putut de repede peste remarcă.

— Ce-ar fi să ne arăţi şi nouă ce ai pe aici, Silkey, şi să-mi povesteşti cu ce te-ai mai ocupat tu?

Văzusem deja femeia-balenă şi scheletul-uman, însă Silkey ne-a adus înapoi şi ne-a povestit istoria *lui* cu aceştia. Cum îi descoperise şi-i ajutase să ajungă la actuala faimă. Obişnuia să pălăvrăgească vrute şi nevrute, şi din când în când eram nevoit să-l zoresc. În cele din urmă, am ajuns la un cort mai mititel, aflat sub cortul cel mare al circului, deasupra căruia stătea scris simplu: PISICA. Îl remarcasem deja, iar individul care turuia în faţa intrării, făcându-i reclamă, îmi trezise de acum curiozitatea.

— Pisica!... Intraţi şi vedeţi pisica! Lume, lume, ocazia vieţii! Pentru prima dată în public! Fenomenul biologic care-a uluit savanţii din toată ţara! Ocazie unică! Douăzeci şi cinci de cenţi biletul, şi cine nu-i mulţumit primeşte banii înapoi! Ocazie unică!

Cu toate acestea, nu cuvintele lui mă atrăseseră. Mă incita mai mult reacţia celor care intrau. O făceau în grupuri, şi probabil că înăuntru exista un ghid, deoarece se auzea un glas bolborosind ceva neinteligibil vreme de câteva minute în intensitate, rostind:

— Şi-acum, tragem cortina, şi iată... pisica!

Cortina se trăgea, bănuiesc, în momentul culminant.

Pentru că, imediat după cuvântul „pisica”, se distingea clar reacţia audienţei:

— A-a-a-a-a-a!

Exclamaţia unanimă a unei duzini de oameni surprinşi. După aceea tăcere stânjenitoare. Apoi, unul câte unul, oamenii ieşeau şi se grăbeau către ieşirea principală. Din

câte observam, nimeni nu cerea banii înapoi.

Ajunşi la uşă, a urmat o scenă neplăcută — Silkey a început să bâiguie ceva despre faptul că el era numai unul din proprietari, şi de aceea nu ne putea asigura intrarea gratuită.

Am încheiat rapid scena, cumpărând biletele necesare şi am intrat cu următorul grup.

***

Animalul care stătea într-un fotoliu pe podium era lung de aproape un metru şi jumătate şi zvelt. Avea cap de pisică şi urme de blană. Părea o versiune mărită a unui personaj dintr-o bandă desenată.

Cam pe acolo se termina orice asemănare cu normalul.

Era o creatură străină Pământului. Nu era câtuşi de puţin o pisică. Mi-am dat seama imediat de acest lucru. Structura generală nu era in regulă. După câteva clipe, am identificat variaţiile importante.

Capul! Avea fruntea înaltă, nu îngustă şi teşită. Chipul era aproape complet spân. Avea trăsături ferme, şi inteligente. Corpul era bine echilibrat pe picioare lungi, drepte. Braţele se terminau prin degete scurte, încheiate cu gheare subţiri, ascuţite.

Ochii însă difereau în mod vădit. Aparent erau normali, puţin oblici, cu pleoape, şi cam de aceeaşi mărime cu ochii omeneşti. *Însă dansau!* Se deplasau de două-trei ori mai iute decât ochii umani, indicând o vedere ce putea desluşi amănunte microscopice de la distanţă. Ce imagini incredibil de precise trebuiau să-i parvină în creier!

Toate acestea le-am înregistrat în câteva secunde. După aceea, fiinţa s-a mişcat.

S-a sculat fără grabă, mai degrabă nepăsătoare, a căscat şi s-a întins, în cele din urmă a făcut un pas în faţă. A urmat un scurt moment de panică printre femeile din grup, însă ghidul le-a calmat repede:

— Nu vă speriaţi. Deseori vine să privească publicul.

Este inofensivă.

Spectatorii au rămas pe loc, iar pisica a coborât de pe podium şi s-a apropiat de mine. S-a oprit în faţa mea şi m-a privit curioasă. După aceea, a întins o mână, mi-a desfăcut cu blândeţe haina şi a căutat în buzunarul de la piept.

A scos de acolo invitaţia. O adusesem cu mine, dorind să-l întreb pe Silkey despre ce era vorba.

Pisica a studiat-o câteva clipe, apoi i-a întins-o lui Silkey. Bărbatul s-a uitat la mine.

— E-n regulă? m-a întrebat.

Am încuviinţat din cap. Aveam sentimentul că asistam la un conflict de intenţii pe care nu-l înţelegeam. L-am examinat atent pe Silkey.

A privit invitaţia, apoi a vrut să mi-o restituie. În ultima clipă s-a oprit. A tras mâna brusc şi a cercetat-o din nou fotografia.

— Să fiu al dracului, a icnit. E poza mea!

Surpriza de pe chipul lui era cât se poate de reală. Ba chiar am fost surprins de intensitatea ei.

— Nu mi-ai trimis-o tu? Nu ai scris tu chestiile alea de pe spate?

Silkey nu mi-a răspuns imediat. A întors cartonaşul şi a citit atent textul. După aceea a clătinat din cap.

— Nu-nţeleg nimic, a murmurat el. A fost expediată din Marstown. Acolo am poposit săptămâna trecută, pentru trei zile…

Mi-a înapoiat-o.

— E prima dată când o văd. Ciudat...

Părea destul de convingător. Am rămas cu invitaţia în mână, privind întrebător pisica. Parcă neinteresată, s-a întors, a suit pe estradă şi s-a trântit într-un scaun. A căscat şi a închis ochii.

Am ieşit din cort şi ne-am luat rămas bun de la Silkey. Mai târziu, revenind cu Virginia spre casă, episodul mi s-a părut şi mai de neînţeles decât atunci când se petrecuse.

***

Nu ştiu câtă vreme dormisem. Când m-am trezit, m-am întors pe cealaltă parte, intenţionând să dorm la loc. În clipa aceea am văzut că veioza era aprinsă. Tresărind, m-am sculat în capul oaselor.

Pisica stătea într-un scaun, la niciun metru de mine.

Eram atât de buimăcit încât n-am putut rosti niciun cuvânt. Treptat mi-am revenit şi mi-am adus aminte de cuvintele individului din cort: „... Inofensivă!” Nu mai puteam crede aşa ceva.

Fiinţa venise de trei ori până acum, de două ori lăsând mesaje. M-am străduit să-mi reamintesc conţinutul lor, şi am căzut pe gânduri; „... Pisica vrea să-ţi vorbească!” Oare cu adevărat putea vorbi?

În cele din urmă, chiar pasivitatea creaturii mi-a dat curaj. Umezindu-mi buzele, am întrebat:

— Poţi vorbi?

Pisica ridică un braţ, cu gestul lent al cuiva care nu doreşte să trezească temeri. Indică noptiera. Întorcând capul, am văzut sub veioză un instrument. Dinăuntrul lui se auzi o voce:

— Nu pot emite sunete omeneşti în mod direct, dar după cum vezi, acesta e un intermediar excelent.

Trebuie să mărturisesc că am tresărit şi mintea mi s-a

refugiat într-un ungher îndepărtat al capului... ieşind de acolo doar încetişor, pe măsură ce trecerea continua şi nimeni nu încerca să-mi facă vreun rău. Habar n-am de ce trebuie să fi presupus că modalitatea de-a vorbi prin intermediul unui aparat însemna o ameninţare pentru mine. Totuşi, aşa bănuiam.

Probabil că era un blocaj psihic, mintea mea neacceptând realitatea existentă. Înainte de-a putea gândi ceva, pisica vorbi:

— Problema dirijării gândurilor printr-un aparat electronic depinde de utilizarea ritmică a energiilor cerebrale.

Afirmaţia mă incită. Citisem destul asupra subiectului, începând cu raportul profesorului Hans Berger despre ritmurile cerebrale, din 1929. Declaraţiile pisicii nu concordau.

— Nu-i prea mic potenţialul energetic? am întrebat. Şi în plus, ţii ochii deschişi. Ritmurile interferă întotdeauna cu receptarea imaginilor; centrii vizuali supun o parte atât de mare din cortex, încât în asemenea momente nu se poate detecta niciun ritm.

Fără să-mi dau seama, cred că abătusem atenţia pisicii de la ţelul iniţial.

— Ce fel de măsurători s-au efectuat? întrebă ea. Deşi trecută prin difuzorul electronic, vocea părea interesată.

— Celulele fotoeletrice, i-am spus, au măsurat până la cincizeci de microvolţi de energie, majoritatea în regiunile active ale creierului. Ştii ce este un microvolt?

Încuviinţă. După încă o clipă, vorbi:

— Nu-ţi voi spune ce energie dezvoltă creierul meu. Probabil te-ar înspăimânta, însă nu-i numai inteligenţă. Fac un tur al galaxiei, într-o... să-i zicem „excursie de studii”. Avem anumite reguli... Se opri brusc: Ai deschis gura. Voiai

să spui ceva?

Mă simţeam copleşit.

— Ai zis „galaxie”? am îngăimat.

— Exact.

— D-dar nu ar dura cam mulţi ani? Mintea mi se zbătea, încercând să priceapă.

— Cam o mie din anii voştri.

— Eşti nemuritoare?

— Ah, nu!

— Atunci...

Am amuţit. Pur şi simplu nu mai puteam continua.

— Regulile fraternităţii studenţilor, spuse pisica, cer ca înainte de a părăsi planeta, să povestim totul despre noi unei singure persoane. Şi să luăm cu noi un suvenir, simbolic, al planetei respective. Aş dori să aflu ce anume să iau de pe Pământ. Poate fi orice, atâta vreme cât rezumă caracterul vostru dominant.

Întrebarea mă calmă. Mintea îşi opri pendularea nebună între buimăceală şi vârtej ameninţător. Începeam să-mi revin. M-am foit, căutându-mi o poziţie mai confortabilă şi mi-am frecat gânditor bărbia. Speram în mod sincer că lăsăm impresia unei persoane inteligente a cărei opinie era demnă de luat în seamă.

Începusem să desluşesc o mulţime de complicaţii. Le sesizasem şi anterior, dar acum, când trebuie să iau o decizie, mi se părea că fiinţele omeneşti sunt de fapt nişte creaturi teribil de complexe. Cum să alegi o singură trăsătură a naturii lor şi să spui: „Aşa e omul!”, sau „Aceasta reprezintă omul.“?

— O operă de artă, ştiinţifică, sau un obiect util... ?

— Orice.

Eram acum stârnit la culme. Întreaga mea fiinţă accepta minunăţia celor ce se întâmplaseră. Părea extrem de

important ca măreaţa rasă ce putea străbate galaxia în lung şi în lat să deţină o reprezentare reală a civilizaţiei umane. Când în cele din urmă am găsit răspunsul, am fost surprins că îmi trebuise atât de mult. Cu toate acestea, în clipa când l-am intuit, am ştiut că reprezintă soluţia corectă.

— Omul, am spus, este primordial un animal religios. El a avut nevoia de credinţă în ceva din timpuri mult prea îndepărtate ca să fi păstrat dovezi scrise. Cândva, el a crezut aproape complet în divinităţi animiste, precum fenomenele meteo, fluviile sau planetele, apoi zeii lui au devenit invizibili; acum ei redevin însufleţiţi. Într-un sistem economic, ştiinţific — sau de orice altă natură — obiectul reprezentativ va fi acela pe care omul îl venerează fără motive raţionale, astfel spus într-o manieră pur religioasă.

Am încheiat mulţumit.

— Ceea ce îţi trebuie este imaginea unui om realizată dintr-un metal durabil, cu capul pe spate şi braţele ridicate spre cer, cu o expresie transfigurată, şi purtând inscripţia: „Cred!”

Am observat că pisica mă privea fix.

— Foarte interesant, rosti ea în cele din urmă. Cred că te-ai apropiat destul de mult, totuşi nu-i tocmai răspunsul corect.

Se sculă în picioare.

— Acum aş dori să vii cu mine.

— Ce?

— Îmbracă-te, te rog.

Spaima ce fusese tăinuită în mine de mai multe minute reveni aidoma unui foc ce atinsese un nou ciclu energetic.

***

Eu şofam. Pisica stătea lângă mine. Noaptea era răcoroasă şi plăcută, dar întunecoasă. Un crâmpei de lună se iţea la răstimpuri printre norii grăbiţi, care alternau cu petece înstelate de cer albastru. Înţelegerea faptului că fiinţa de alături venea de undeva de acolo îmi amorţea parcă senzaţiile.

— Poporul tău, am rostit după o vreme, a învăţat mai mult decât noi spre înţelesurile profunde ale adevărului?

Părea o întrebare mai degrabă pedagogică, decât vie cu adevărat. Am adăugat iute:

— Sper că nu te deranjează să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Din nou sună oarecum nepotrivit. Într-o bruscă şi agonizantă disperare, mi s-a părut ca distrugeam o ocazie unică. În gând, mi-am blestemat pregătirea profesională, care făcea ca fiecare cuvânt al meu să sune rece şi detaşat.

— Tu ai trimis invitaţia? am întrebat.

— Da.

— De unde îmi cunoşti adresa şi numele?

— Nu le cunoşteam.

Înainte de a putea comenta ceva, pisica urmă:

Vei înţelege totul înainte ca noaptea să ia sfârşit.

— Aha!

Cuvintele mă amorţiră pentru o clipă. Simţeam cum mi se strânge stomacul. Încercam să nu mă gândesc la ce avea să se întâmple după terminarea nopţii.

— ... Întrebări? am bolborosit. O să-mi răspunzi?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Ce *voiam să* aflu? Vastele implicaţii ale răspunsului la această problemă îmi înăbuşeau glasul. De ce oare cad oamenii pradă

emoţiilor în momentele cele mai importante ale vieţii? Pentru un timp ce mi s-a părut nesfârşit, n-am putut gândi la nimic. Când, în cele din urmă am vorbit, prima mea întrebare a fost banală şi câtuşi de puţin ceea ce intenţionasem:

— Ai venit cu navă?

Pisica m-a privit gânditoare.

— Nu, mi-a răspuns. Folosesc energie cerebrală.

— Cum?! Ai traversat spaţiul direct cu trupul?

— Într-un fel... În scurt timp, oamenii vor face primele descoperiri în domeniul folosirii ritmice a energiei. Va fi un moment copleşitor pentru ştiinţă.

— Am făcut deja anumite descoperiri legate de sistemul nostru nervos şi de bioritm.

— La capătul acestui drum, veţi găsi controlul forţelor naturii. Mai multe nu-ţi pot spune.

Am tăcut câteva clipe. Acum întrebările mă rodeau.

— Se poate construi o navă cu propulsie atomică?

— Nu aşa cum gândiţi voi, răspunse pisica. O explozie atomică nu poate fi limitată, decât atunci când se desfăşoară într-o serie de etape perfect determinate. Iar asta ţine de tehnologie, şi nu de fizica teoretică.

— Viaţa…, am murmurat, care-i originea vieţii?

— Accidente electronice petrecute într-un mediu propice.

Aici m-am oprit. Eram năucit.

— Accidente electronice? Cum adică?

— Diferenţa între un atom organic şi altul anorganic este de structură internă. Componentele hidrocarburilor, deoarece se transformă cu uşurinţă în anumite condiţii, reprezintă cea mai obişnuită formă de viaţă. Acum însă, având la dispoziţie energia atomică, veţi descoperi că viaţa poate fi creată din orice element sau combinaţie de

elemente. Atenţie! Hidrocarburile sunt structuri vitale slabe ce pot fi uşor depăşite în actualul lor stadiu de dezvoltare.

Am simţit un fior. Îmi puteam imagina cercetările care se desfăşurau în laboratoarele guvernamentale.

— Adică, mi-am înghiţit un nod, există forme de viaţă care vor fi periculoase în clipa când sunt create?

— Periculoase pentru om, răspunse pisica. Coteşte pe strada aceea şi prin poartă, până la parcul de distracţii.

Mă întrebasem, încordat, unde mergeam. În mod ciudat, am simţit un şoc văzând destinaţia.

După câteva minute, intram în cortul întunecos şi tăcut al curiozităţilor. Şi am înţeles că urma să se petreacă actul final al evoluţiei pisicii pe Pământ.

În întuneric licări o luminiţă. Se apropie şi am văzut un bărbat care o purta deasupra capului. Deocamdată nu-l puteam distinge. Lumina spori în intensitate şi mi-am dat seama că nu exista nicio sursă. Brusc l-am recunoscut pe Silkey Travis.

Era în transă.

Avansă şi se opri în faţa noastră. Părea nenatural, incomplet, precum o actriţă nemachiată. L-am privit îndelung, şi am bolborosit:

— Ce vrei să faci?

Translatorul nu răspunse imediat. Pisica se întoarse şi mă examină gânditoare, apoi ridică un deget şi atinse uşor chipul lui Silkey. Bărbatul deschise ochii, dar nu reacţionă în niciun fel. Am înţeles că doar o parte a minţii sale fusese făcută conştientă.

— Poate auzi? am şoptit.

Pisica încuviinţă.

— Poate gândi?

Pisica clătină din cap, apoi vorbi:

— Când ai analizat natura fundamentală a fiinţei umane,

ai ales doar un simptom. Omul este religios, datorită unei anumite caracteristici. O să-ţi dau un indiciu. Când un străin ajunge pe o planetă, există, de obicei o singură cale prin care se poate amesteca printre fiinţele inteligente de pe acea planetă fără să poată fi identificat. Când ai găsit calea respectivă, înseamnă că deţii caracterul fundamental al rasei.

Îmi venea greu să mă concentrez. În obscuritatea cortului, înconjurat de tăcerea apăsătoare a circului şi parcului de distracţii, ceea ce se întâmpla părea ireal. Nu-mi era teamă de pisică.

Exista, totuşi, în mine o spaimă, apropiată de teroare şi întunecată ca noaptea. L-am privit pe încremenitul Silkey, cu toate cuvintele vieţii săpate pe grăsimea feţei. Apoi m-am uitat la lumina ce plutea deasupra lui. În cele din urmă, întorcându-mă spre pisică, am spus:

— Curiozitatea! Te referi la curiozitatea omului. Interesul lui faţă de lucrurile ciudate îl fac să le accepte ca normale, atunci când le vede.

— Pare incredibil, comentă pisica, ca tu, un om inteligent, să nu poţi sesiza adevăratul caracter al fiinţelor umane. Se întoarse scurt, îndreptându-şi spatele: Şi-acum, destul cu discuţiile! Am îndeplinit cerinţele fundamentale ale şederii mele aici. Am supraveţuit fără a trezi bănuieli, şi am comunicat totul unui autohton. Mai rămâne să expediez acasă un simbol semnificativ al civilizaţiei voastre — şi apoi pot pleca... altundeva.

Nesigur, am şoptit:

— Doar nu te gândeşti la Silkey... ?

— Rareori, răspunse pisica, alegem chiar băştinaşi de pe planetă, dar când o facem le oferim o contravaloare care să compenseze despărţirea. În cazul lui este vorba de nemurire.

Brusc, m-am simţit disperat. Nu mai rămăsese multă vreme; şi nu Silkey era problema principală. El stătea acolo inert, şi chiar dacă urma să-şi amintească tot ce se întâmplase, asta nu mai conta. Aveam însă impresia că pisica descoperise un secret intim al naturii umane pe care eu, ca biolog, trebuia să-l aflu.

— Pentru Dumnezeu, i-am spus, încă n-ai explicat nimic. Care-i acea caracteristică umană fundamentală? Şi ce-i cu invitaţia pe care mi-ai trimis-o? Şi...

— Ai toate datele. Incapacitatea ta de-a înţelege nu-i problema mea. Noi, studenţii, respectăm un regulament.

— Dar ce-o să transmit lumii? am întrebat-o disperat. N-ai niciun mesaj pentru omenire, ceva...

— Dacă poţi, rosti pisica, nu spune nimănui ce s-a întâmplat.

Porni fără să privească înapoi. Tresărind, am văzut că aura de lumină de deasupra lui Silkey se lăţea şi creştea. Tot mai luminoasă şi mai mare... Începuse să pulseze, cu un ritm lent, continuu. Se formă o sferă în interiorul căreia pisica şi Silkey erau forme neclare, aidoma unor umbre în flăcări.

Brusc, umbrele dispăruseră; apoi lumina începu să pălească. Coborî treptat către sol şi rămase o vreme acolo din ce în ce mai slabă.

Silkey şi pisica dispăruseră.

***

Pentru câteva clipe, grupul din jurul mesei rămase tăcut. În cele din urmă, Gord rosti:

— Glub!

Jones întrebă încurajator:

— Aţi rezolvat problema invitaţiei, nu-i aşa?

Bărbatul cel subţirel încuviinţă din cap:

— Aşa cred. Cheia este referire la diferenţialele timpului. Invitaţia a fost expediată după ce Silkey a fost expus în muzeul pisicilor, dar din cauza variaţiilor temporale în transmisie a ajuns *înainte* ca eu să aflu de sosirea lui în oraş.

Morton se sculă.

— Şi ce-i cu caracteristica umană fundamentală, din care religia nu-i decât o exprimare spre exterior?

— Prezentând curiozităţile din circul acela, răspunse străinul, Silkey se prezenta de fapt pe sine. Religia este o autodramatizare în faţa unei divinităţi. Iubirea de sine, narcisism... ne etalăm în modul nostru meschin... şi astfel o fiinţă străină poate trăi printre noi fără să fie suspectată.

Cathy sughiţă şi spuse:

— Pe mine mă interesează mai degrabă latura sentimentală. V-aţi însurat cu Virginia? Sunteţi profesor de biologie la State, nu?

Bărbatul clătină din cap.

— Am fost, răspunse el. Ar fi trebuit să urmez sfatul pisicii. Totuşi am simţit că era important să le spun şi altora ce s-a întâmplat. Am fost concediat după trei luni şi n-o să vă spun cu ce mă ocup acum. Totuşi trebuie să continui. Lumea trebuie să cunoască slăbiciunea care ne face vulnerabili. Virginia? S-a măritat cu un pilot de la o mare companie aeriană. A cucerit-o stilul lui de auto-dramatizare.

Se sculă în picioare.

— Acum trebuie să plec. Mai am destule baruri de vizitat în seara asta.

După ce plecă, Ted făcu o pauză în rolul de imbecil asumat în seara aceea.

— Uite, vorbi el, un tip care cu adevărat şi-a găsit rolul.

În noaptea asta, o să repete povestea de cel puţin cinci ori. Ce mai public pentru unul care vrea să fie în centrul atenţiei!

Myra chicoti. Jones începu să-i vorbească lui Gord în stilul lui atotştiutor. Gord rostea „Glub” la fiecare câteva secunde ca şi cum ar fi fost atent. Cathy lăsă capul pe masă şi începu să sforăie ameţită. Iar Morton se afundă tot mai mult în scaunul său.

AUTOMATUL

Automatul uman se foi în avionul lui micuţ, aproape invizibil. Ochii i se concentrară asupra viziplatului, cercetând văzduhul. Parcă din senin, fulgerară două săgeţi de foc. Brusc, avionul se legănă sub impactul dublei lovituri.

Căzu încet la început, apoi tot mai rapid, spre poziţiile inamice. Pe măsură ce solul se apropia, intră în funcţiune mecanismul de frânare. Viteza încetini. Automatul avu vreme să zărească dedesubt ruinele unui oraş. Fără zgomot, ateriză la adăpostul unui morman de sfărâmături care, cândva, fusese o clădire.

După un minut, aparatul de radio ţiui.

— Bill? se auzi un glas necunoscut.

— Zi! îi replică altul.

— L-am ras?

— Nu cred. Oricum, nu permanent. Cred c-a aterizat forţat, deşi e greu de spus, cu dispozitivul ăla de siguranţă pe care îl au. Bănuiesc că-i pe undeva pe acolo, cu motoarele oprite.

— Eu cred că l-am stricat binişor.

— Bun; cunoşti schema, când unul dintre ei e prins înapoia liniilor noastre. Bagă chestiile psihologice. Eu o să chem *Vulturul.*

— Nu-mi pasa mie mortul! M-am săturat de textele alea! N-ai decât să le zici tu!

— Bine, bine… Dă-mi începutul.

— Hm-m-m… e pe acolo, pe undeva. Crezi c-ar trebui să ne ducem după el?

— Nu! Automatele pe care le-au trimis până acum sunt

din cele inteligente. Asta înseamnă că nu l-am putea captura. Ar fi atât de iute, încât să ne oblige să-l ucidem, şi cine dracu vrea să-i omoare pe amărâţii ăia? L-ai văzut cum arată?

— Da. Un tip drăguţ... Îngrozitor cum a început totul, nu?

— Îhî. Mă întreb care-i numărul lui?

Urmă o pauză distinctă. Automatul se foi. Numărul lui? Nouăzeci şi doi, bineînţeles. Care altul? Glasurile reîncepură:

— Nenorocitul probabil nici nu ştie că avea cândva un nume...

— Cine s-ar fi gândit, acum cincizeci de ani, când au făcut primul duplicat uman că azi o să ne luptăm cu indivizi care arată exact ca noi, doar că sunt eunuci?

***

Automatul ascultă doar vag atent continuarea discuţiei. La răstimpuri, încuviinţă din cap, parcă amintindu-şi din cuvintele lor ceva ce aproape uitase. Iniţial, duplicatele umane fuseseră numite roboţi. Numele nu le plăcuse şi-l inversaseră în Tobori, denumirea rapid acceptată. Toborii se dovediseră a fi savanţi excelenţi şi puţini şi-au dat seama cât de rapid ocupaseră posturi ştiinţifice în întreaga lume. Nu se remarcă nici faptul că Toborii desfăşurau o campanie secretă de duplicare, de vaste proporţii. Omenirea simţi primul şoc real atunci când guvernele, conţinând Tobori, de pe toate continentele promulgară simultan legi ce declarau că duplicarea avea să constituie unica modalitate de reproducere. Activităţile sexuale au fost interzise, prima abatere fiind penalizată cu amendă, a doua cu închisoare, iar pentru cei recalcitranţi, Toborii

inventară procesul de transformare al oamenilor în automate.

Pentru aplicarea noilor legi a fost autorizată o organizaţie poliţienească specială — despre care s-a aflat că fusese înfiinţată de mult.

Ofiţeri Tobori au intrat imediat în acţiune, şi din prima zi s-au înregistrat ciocniri violente. Niciuna dintre părţi nu şi-a pus problema compromisului şi peste numai două săptămâni a izbucnit războiul civil.

Conversaţia luă sfârşit prin cuvintele lui Bill:

— Cred c-a auzit destule. Hai să-i dăm drumul.

Se auzi un râset înfundat, apoi tăcere.

Automatul aşteptă, tulburat. Mintea lui avea nişte amintiri vagi ale unui trecut când nu existase un război şi, undeva, fusese o fată, şi o altă lume.

Imaginile acelea se destrămară. Rămase numai nava care-i îmbrăca trupul în metal aproape mulat după forma lui. Apoi, impulsul de-a continua, fotografiile aeriene ce trebuiau făcute... Trebuie să decolez!

Simţi nava tresărind, în răspuns la gândul său, totuşi nu decolă. Rămase mai multe secunde în letargie, după aceea încercă un al doilea impuls. Din nou, micuţa navă se cutremură fără să se întâmple nimic.

De data aceasta, automatul formulă un gând: Probabil a căzut ceva peste navă şi o ţinteşte de sol... Trebuie să ies, să văd...

Se zbătu în metalul şi suprafeţele capitonate ce-l ţineau încastrat. Sudoarea i se prelingea pe obraji, dar reuşi să se elibereze şi rămase afundat până la gleznă în nisip. Aşa cum fusese antrenat să procedeze în asemenea ocazii, îşi verifică echipamentul: armele, uneltele, masca de gaze…

Se azvârli pe jos, lipindu-se de sol, când o navă uriaşă şi întunecată coborî pe neaşteptate din ceruri, aterizând la

câteva sute de metri depărtare. O privi, fără să se clintească din poziţia lui, dar nu întrezări nicio mişcare. Derutat, se sculă în picioare. Îşi aminti că în discuţia purtată la radio se vorbise de chemarea unui *Vultur.*

Deci îl păcăliseră, prefăcându-se că pleacă. Pe fuselajul navei se putea citi clar: *Vultur 121.*

Apariţia aceasta avea să sugereze pregătirea unui atac. Buzele lui ferme se subţiară, încordându-se. În curând, aveau să înveţe să nu se pună cu un sclav Tobor.

Vor muri pentru Tobori, pentru atotputernicii Tobori...

***

Tânăra privi încordată spre pilotul care cobora către ruinele oraşului unde se afla *Vulturul.* Nava cea mare era vizibilă din depărtare. Se înălţa cu mult peste zidurile năruite. Era o pată neagră pe fundalul monoton şi cenuşiu al sfărâmăturilor.

Urmă o zguduitură şi ea sări jos, strângându-şi geanta în braţe. În două rânduri, fu cât pe-aci să-şi scrântească piciorul, alergând peste terenul accidentat. Cu răsuflarea întretăiată, urcă în goană scara îngustă.

O uşă din oţel se deschise cu un *clic.* Năpustindu-se înăuntru, aruncă o privire îndărăt. Uşa se închise, zăngănind; uşurată, înţelese că se găsea în siguranţă.

Rămase locului, acomodându-şi ochii cu semiîntunericul din cabină. După o clipă, zări un grup de bărbaţi. Unul dintre ei, un individ scund cu ochelari, tras la faţă, păşi spre ea. Îi luă geanta şi-i scutură mâna încântat.

— Bravo! exclamă el. Rapid şi excelent, domnişoară Harding. Sunt convins că nicio navă de cercetare a roboţilor nu te-ar fi putut identifica în cele treizeci de secunde cât ai fost expusă. Ah, pardon!

Surâse.

— N-ar trebui să le zic roboţi, aşa-i? Au cam inversat situaţia, nu? Se numesc Tobori. E o denumire ceva mai sonoră şi probabil că-i satisface şi din punct de vedere psihologic. Bun, acum ţi-ai tras răsuflarea. Apropo, eu sunt Dr. Claremeyer.

— Domnule doctor! reuşi să articuleze Juanita Harding. Sunteţi siguri că-i *el?*

— Nu încape îndoială, e logodnicul dumitale, John Gregson, celebrul chimist. Vorbise un bărbat ceva mai tânăr, care se apropiase şi preluase valiza de la Claremeyer. Patrula i-a obţinut imaginea prin procedeul cel nou, de cuplare directă la transmiţătoarele lor. A fost trimisă la cartierul general şi apoi a ajuns la noi.

Se opri şi surâse încurajator.

— Mă numesc Madden. Cel cu chipul prelung şi posac este Phillips. Tipul mai solid şi ciufulit care se agita ca un elefant e Rice, omul nostru de acţiune.

— Avem o treabă tare-a dracu-aici, duduie, şi-mi cer scuze dacă vorbesc cam din topor.

Domnişoara Harding îşi scoase pălăria cu un gest larg. Umbrele de pe faţă i se retraseră doar în ochi, dar pe buze i se citi un zâmbet.

— Domnule Rice, locuiesc cu un tată a cărui poreclă este „Ciclonul” Harding. Pentru el, limbajul de zi cu zi e un duşman pe care-l atacă cu toate armele disponibile. Consideri asta un răspuns la scuzele dumitale?

— Ai câştigat, chicoti bărbatul. Acum hai să trecem la treabă. Madden, tu ai creier ce gândeşte în cuvinte, prezintă-i domnişoarei Harding situaţia!

— Perfect! Am avut marele noroc de a ne afla prin apropiere când a sosit primul raport referitor la un automat care a fost doborât şi e viu. Imediat după identificare, am

solicitat armatei să ne asigure un inel protector. Mi se pare că au desfiinţat o întreagă poziţie ca să ne ajute.

Se opri, încruntându-se:

— Trebuie făcută cu multă precauţie, ca să nu le dăm Toborilor vreo idee asupra a ceea ce se întâmplă. Logodnicul dumitale nu poate ieşi din încercuire; asta e sigur. Şi nici nu poate fi salvat, decât dacă vin cu o flotă extrem de mare. Principala noastră problemă este să-l capturăm viu.

— Bineînţeles, interveni Claremeyer strângând din umeri, asta poate fi uşor, sau foarte dificil. Dar, în primul rând, trebuie făcută cât mai repede. Toborilor nu le va scăpa această concentrare de forţe; îi vor examina dosarul, vor analiza situaţia, şi vor acţiona.

Al doilea aspect neplăcut este că până acum ne-am permis un anumit procentaj de eşecuri. Trebuie să înţelegi că metodele noastre sunt aproape complet psihologice, bazate pe impulsuri umane fundamentale.

Răbdător, îi explică metoda.

***

— Nouăzeci şi doi!... Îţi vorbeşte Sorn.

Glasul răsună ascuţit, insistent, poruncitor din radioul de pe încheietura mâinii. În adăpostul din beton, automatul tresări:

— Da, stăpâne?

Se părea că nu se dorise decât confirmarea contactului, deoarece îl auzi continuând:

— E încă viu!

Vocea păruse mai îndepărtată acum, de parcă umanoidul vorbea cu altcineva.

O altă voce se auzi, ezitantă:

— În mod normal, nu v-aş fi deranjat, dar el i-a distrus dosarul. Acum un echipaj *Vultur* încearcă să-l salveze.

— Fac asta mereu...

— Ştiu, ştiu! Vorbitorul părea nemulţumit de sine. I-au acordat însă o mulţime de timp; mai mult decât normal, mi se pare mie.

În plus, nava a purtat conversaţii codificate cu cartierul general, iar cu puţin în urmă a apărut şi o femeie.

— Aproape întotdeauna utilizează femei în operaţiile de salvare. Glasul Toborului suna scârbit, iar tonul general anula argumentaţia celuilalt.

De data aceasta tăcerea se prelungi pe mai multe secunde. În cele din urmă, primul vorbi din nou:

— În decursul operaţiunilor noastre, acum doi ani, am capturat un chimist uman despre care se afirma că descoperise o metodă de a sexualiza Toborii.

Dezgustul emoţional îl copleşea şi glasul îi tremura.

— Din nefericire, am aflat acest amănunt prea târziu ca să mai putem identifica individul respectiv. Se pare că a trecut printr-o procedură de rutină şi i s-a spălat creierul.

Îşi recăpătase controlul şi urmă sardonic:

— Desigur, e posibil ca totul să fi fost o propagandă, răspândită tocmai în scopul de a ne alarma. Deşi, la momentul respectiv, spionii noştri raportau că în cartierul general al oamenilor domnea o atmosferă deprimantă, de deznădejde. Se pare că în timpul capturării sale i-am distrus laboratorul şi i-am ars lucrările.

Tonul său sugera o ridicare din umeri.

— A fost unul dintre zecile de raiduri, imposibil de identificat. Prizonierii rezultaţi în urma unor astfel de acţiuni au fost trataţi la fel ca cei capturaţi în alte moduri.

Din nou tăcere... apoi:

— Să-i ordon să se sinucidă?

— Află dacă e înarmat!

Urmă o pauză, după care glasul răsuna mai aproape:

— Ai un blaster, Nouăzeci şi doi?

Automatul uman, care ascultase conversaţia cu ochii şi mintea pierdute într-o îndepărtare opacă, se trezi brusc.

— Am arma de mână, răspunse el.

— Ei bine? reluă conversaţia îndepărtată.

— Acţiunea directă e prea periculoasă, spuse al doilea Tobor. Ştii bine că se împotrivesc sinuciderii. Uneori le poate chiar anula starea de automat. Instinctul de supravieţuire este mult prea înrădăcinat.

— Atunci ne-am întors de unde am plecat...

— Nu! spune-i să se apere până la moarte. Ăsta-i un alt nivel. E un apel la loialitatea lui, la ura faţă de duşmanii umani şi la patriotismul pentru cauza toborilor.

Întins printre sfărâmături, automatul încuviinţă, pe măsură ce glasul ferm al stăpânului îi poruncea. Evident... până la moarte... normal...

Totuşi Sorn părea nemulţumit.

— Cred că ar trebui să forţăm lucrurile... Sunt de părere să concentrăm proiectoare în zonă, şi să vedem ce se întâmplă.

— Până acum au acceptat genul ăsta de provocări.

— Dar numai până la un punct. Cred în modul cel mai sincer că ar trebui să le testăm reacţiile. Simt că omul acesta a rezistat în mod deosebit în timpul captivităţii şi că asupra lui acţionează o presiune enormă.

— Fiinţele omeneşti sunt foarte deosebite între ele, comentă celălalt şovăielnic. Unele doresc pur şi simplu să revină acasă. Pare a fi o motivaţie extrem de puternică.

Obiecţia respectivă fusese pe semne retorică. După o scurtă tăcere, rosti hotărât:

— Perfect, o să atacăm!

***

La o oră după lăsarea întunericului, de ambele părţi luptau cam o sută de proiectoare. Noaptea strălucea cu dârele prelungi de flăcări sclipitoare.

— Ehei! şuieră Rice gonind în susul scăriţei. Chipul său masiv era împurpurat de efort. Când uşa se trânti înapoia lui, icni: Domnişoară Harding, logodnicul dumitale e un tip periculos. Trage-n tot ce mişcă, şi mai trebuie îndoctrinat.

Fata era palidă. Prin hubloul cabinei de observaţie, văzuse încercarea lui Rice de-a fixa ecranul.

— Poate că ar trebui să ies! rosti ea.

— Ca să mori?! Claremeyer se apropie; clipea des înapoia ochelarilor. Nu trebuie să te simţi responsabilă, domnişoară Harding. Ştiu că pare incredibil ca bărbatul care te iubeşte să se fi schimbat într-atât încât să te ucidă cum te zăreşte — totuşi trebuie să accepţi realitatea. Faptul că Toborii au decis să lupte pentru el, n-a schimbat cu nimic problema.

— Bestiile! suspină fata. Şi-acum ce veţi face?

— Continuăm cu propaganda.

— Credeţi c-o să audă ceva în vacarmul proiectoarelor? întrebă ea surprinsă.

— El ştie ce este, îi explică Claremeyer. Structura a fost stabilită. O poate reactiva chiar şi un singur cuvânt.

După câteva clipe, asculta îngândurată mesajul răsunând din difuzoare.

— ... Tu eşti o fiinţă omenească. Noi suntem fiinţe omeneşti. Ai fost capturat de roboţi. Noi vrem să te salvăm din mâinile lor. Roboţii îşi spun Tobori, pentru că le place mai mult. Sunt însă roboţi. Ei nu sunt fiinţe omeneşti, dar tu eşti o fiinţă omenească. Noi suntem fiinţe omeneşti şi dorim să te salvăm. Fă tot ceea ce îţi cerem să faci. Nu

face ceea ce îţi spun ei să faci. Noi vrem să te facem bine. Noi vrem să te salvăm...

Brusc, nava se clătină. După câteva clipe, comandantul *Vulturului* apăru lângă ei.

— Am fost nevoit să ordon decolarea, rosti el. Vom reveni în zori. Cred că Toborii pierd extraordinar de mult echipament. Pentru ei este o luptă de obţinere a unui cap de pod, însă a devenit mult prea periculoasă pentru noi.

Intui probabil că fata era dezamăgită de retragere, deoarece se apropie de ea şi-i vorbi cu glas scăzut:

— Ne putem bizui pe faptul că un sclav va face tot ce-i stă în putinţă ca să rămână în viaţă. A fost antrenat pentru aşa ceva. În plus, am instalat ecranul, şi filmul se va repeta la nesfârşit.

Continuă, fără s-o lase să-i răspundă:

— Pe lângă toate astea, am căpătat permisiunea de-a încerca intrarea în contact direct cu el.

— Cum adică?

— Vom folosi un semnal, perceptibil doar pe o rază de câteva sute de metri. În felul ăsta, nu va putea fi interceptat. Noi sperăm că va fi suficient de stimulat ca să ne spună formula secretă.

Juanita Harding rămase tăcută multă vreme, încruntându-se. Când, în cele din urmă vorbi, comentariul ei fu neaşteptat:

— Nu sunt sigură, rosti ea, că sunt de acord cu ceea ce proiectaţi pe ecran.

— Trebuie să atingem instinctele primare ale fiinţei umane, rosti comandantul pe un ton didactic.

Se îndepărtă în grabă.

***

John Gregson, care fusese un automat, deveni conştient că zgâria cu unghia un ecran strălucitor. Pe măsură ce-şi dădu seama de acţiunile sale, îşi opri încercările disperate de-a prinde siluetele fantomatice care-l ademeniseră din ascunzătoare. Păşi îndărăt.

De jur împrejur era întuneric beznă. Continuând să se retragă, se poticni de o grindă. Fu gata să cadă, dar se prinse în ultima clipă de metalul ars şi ruginit. Câteva bucăţele de vopsea scorojită îi rămaseră lipite de palme.

Se retrase speriat în întuneric, ca să examineze mai bine imaginile luminoase. Pentru prima dată, îşi dădu seama că se găseau într-unul din oraşele distruse. *Dar cum am ajuns aici?* se întrebă. Ce *mi s-a întâmplat?*

O voce îl făcu să tresară. Venea din transmiţătorul-brăţară.

— Sorn! repetă cu insistenţă.

Tonul rece îl îngheţă pe Gregson. De undeva din adâncul minţii lui, un clopoţel răsună un semnal de avertizare. Deschise gura să răspundă, dar în ultima clipă îşi dădu seama că nu i se adresase lui.

— Da? Cealaltă voce se auzea clar, însă părea că vine de la o distanţă mult mai mare.

— Unde eşti acum?

— A aterizat cam la un kilometru de ecran. Am calculat greşit; intenţionasem să cobor mult mai aproape. Impactul cu solul mi-a dereglat şi senzorii. Nu pot vedea nimic.

— Ecranul este tot în picioare. Îi văd reflecţia în transmiţătorul lui. Nouăzeci şi doi. Te poţi ghida după el.

— Probabil e într-o groapă, sau înapoia unor ruine. Aici e beznă. Contactează-l pe Nouăzeci şi doi, şi...

Prima referire la *numărul* lui pornise lanţul de asocieri.

A doua deşteptă un talaz de amintiri atât de teribile, încât Gregson se înfioară. Într-un caleidoscop de imagini, îşi înţelese situaţia şi încercă să-şi amintească faptele care-i readuseseră controlul de sine. Cineva îi repetase insistent numele... nu numărul, ci numele. De fiecare dată, îl întrebaseră ceva despre o formulă pentru... Pentru ce? Nu-şi putea aminti, ceva despre... despre... Brusc, totul îi reveni în minte!

Ghemuit în beznă, strânse din ochi, ca o reacţie pur fizică. „Le-am dat-o! Le-am spus formula. Dar cine erau... ei?”

Putea fi numai un membru al unei nave *Vultur,* îşi spusese înfiorându-se. Toborii nu-i cunoşteau numele. Pentru ei, era... Nouăzeci şi doi.

Amintirea respectivă îl făcuse să revină, tresărind, în prezent. La timp ca să audă glasul din transmiţător:

— Gata, l-am găsit! În zece minute sunt acolo.

Toborul din îndepărtatul Centru de Comandă vorbi sec:

— Eşti pe cont propriu, Sorn. Pari a fi obsedat de cazul ăsta.

— I-au transmis pe o frecvenţă locală, rosti sumbru Sorn, de la o distanţă atât de mică încât n-am putut intercepta nimic. Iar răspunsul lui, căci în cele din urmă a răspuns, a fost bruiat, şi n-am distins decât un fel de formulă. Mă bizui pe posibilitatea să nu le fi dat totul, deoarece se găseşte tot lângă ecran, n-a fost încă recuperat, aşa că-l pot ucide peste câteva minute...

Urmă un *clic...* Glasul nu se mai auzi. Gregson rămase în bezna de lângă ecran. Tulburat, îşi analiza situaţia.

Unde era *Vulturul?* Cerul era negru ca smoala, dar înspre est se întrezărea o geană de lumină, prima vestitoare a zorilor.

Zgomotele proiectoarelor se auzeau înfundate, în

depărtare, fără să mai reprezinte o ameninţare. Teribila bătaie nocturnă se terminase...

Avea să înceapă confruntarea individuală...

Înaintă şi mai mult în beznă, pipăindu-se în căutare de urme. Nu avea nimic. „Nu se poate”, îşi spuse îngrozit. „Aveam un blaster, şi... “

Îşi opri gândul. Încă o dată, acum cu disperare, se scotoci peste tot... Nimic. Bănui că în goana lui nebună de-a ajunge la ecran, îşi pierduse armamentul.

Continua să reflecteze nehotărât, când auzi o mişcare în apropiere.

***

Vultur 121 ateriză lin în penumbra dinaintea zorilor. Juanita Harding se dezbrăcase şi acum purta doar un capot. Nu şovăi, când Rice o chemă cu degetul. Bărbatul îi zâmbi încurajator.

— Iau şi-un cilindru, spuse el, dacă nu devine inspirat în timp util.

Ea surâse obosită, fără să răspundă. Claremeyer îi însoţi până la uşă. O strânse uşor de braţ.

— Nu uita, îi spuse, e război!

— Ştiu. Iar în război şi-n iubire, totu-i pe faţă, nu?

— Aşa te vreau!

Peste o clipă se pierdură în noapte.

***

Gregson se mişca rapid şi se simţea mult mai bine. Avea să fie greu pentru oricine să-l descopere în labirintul de beton sfărâmat, sticlă şi metal.

Cu fiecare clipă însă, orizontul se lumina tot mai mult. Brusc zări nava în umbra unor ruine din dreapta lui. Silueta

era inconfundabilă. *Vulturul!* Alergă într-acolo, peste gropile unei foste străzi.

Gâfâind, văzu uşurat că scara era coborâtă. O urcă în fugă şi fu întâmpinat de doi bărbaţi înarmaţi cu blastere.

— E Gregson! icni unul dintre ei.

Armele fură introduse înapoi în tocurile din piele.

Mâinile se strânseră cu putere şi braţele se cuprinseră reciproc. Mai mulţi ochi îl scrutară, cercetându-i sănătatea mentală, găsiră semnele dorite şi se relaxă, zâmbitori. O mie de cuvinte se revărsară în văzduhul zorilor.

— Formula a ajuns la noi!

— Grozav... minunat.

— Geniul a făcut nişte gaz hormonal chiar în laboratorul navei. Cât de rapid acţionează?

Gregson bănui că „geniul” era individul înalt şi posac numit Phillips.

— În câteva secunde, le răspunse. La prima inspiraţie, intră în sistemul circulator. E foarte puternic.

— Ne-am gândit, rosti Madden, să-l folosim chiar asupra ta, ca să-ţi accelerăm reacţiile. Rice chiar a luat... Se opri. Ia staţi! exclamă el. Rice şi domnişoara Harding sunt... Amuţi.

Garemeyer îi continuă gândul.

— Domnule Gregson, spuse el, am zărit pe monitoarele în infraroşu, o siluetă îndreptându-se către ecran. Distanţa era prea mare pentru a fi identificată şi am bănuit că eşti dumneata. De aceea, Rice şi domnişoara Harding au ieşit, ca să...

— Repede, într-acolo! îl întrerupse comandantul. Ar putea fi o cursă!

Gregson nu mai avu timp să-l audă. Gonea deja în josul estacadei.

— Sorn! Glasul din transmiţător suna îngrijorat: Sorn, ce

ţi s-a întâmplat?

În penumbra de lângă ecran, bărbaţii şi fata ascultau Toborul vorbind din transmiţătorul lui Gregson. Din acelaşi punct îl puteau urmări şi pe Sorn privind imaginile de pe ecran.

— Sorn, în ultimul tău mesaj spuneai că te găseşti aproape de ascunzătoarea lui Nouăzeci şi doi...

Rice acoperi cu palma lui masivă încheietura lui Gregson, pentru a înăbuşi vocea, şi şopti:

— Atunci i-am tras-o. Am avut o idee extraordinară să iau un cilindru cu gazul tău, Gregson. I-am băgat o doză de la vreo cincisprezece metri, şi cred că nici acum nu ştie ce s-a întâmplat.

— ... Sorn, ştiu că eşti încă viu! Te-aud!

— Pe viitor, trebuie să fim atenţi la dozare, continuă Rice. Practic e gata să sară pe ecran. Puteţi vedea cu ochii voştri.

Gregson îl privi în tăcere pe fostul conducător Tobor, foindu-se aţâţat în faţa ecranului. O duzină de fete mărşăluiau pe marginea unei piscine. La răstimpuri, plonjau una câte una în apă. Picioarele lungi şi suple străluceau, arămiul trupurilor dezbrăcate fulgera, apoi toate ieşeau din apă. Salturile se repetau mereu şi mereu.

Necazul era că, de fiecare dată când Sorn încerca să prindă una dintre imagini, umbra îi cădea pe ecran şi întuneca totul. Frustrat, alerga spre alta, cu acelaşi rezultat.

— Sorn, răspunde-mi!

De data aceasta, Toborul se opri. Răspunsul lui trebuie să fi şocat întregul cartier general al Toborilor, iar efectul se răspândi prin toate armatele acestora din întreaga lume.

Gregson strânse apreciativ braţul în jurul Juanitei (fata

continua să poarte doar capotul peste nuditatea cu care ar fi trebuit să-l ademenească), auzind cuvintele fatidice:

— Femeile, spunea Sorn, sunt minunate!

SINE

Sine, regele Gropii Filipinelor — canionul acela teribil unde oceanul coboară aproape zece kilometri — se deşteptă din perioada de încărcare şi privi în jur, suspicios.

Alter Ego-ul lui întrebă:

— Cum se mai simte Sinele astăzi?

Alter Ego-ul era un auxiliar, un stimulator în anumite limite, un campanion.

Sine nu răspunse. În decursul perioadei de repaus, plutise deasupra unei râpe, ai cărei pereţi coborau brusc aproape trei sute de metri. Bănuitor, privi de-a lungul buzei canionului.

... Nu era o observare vizuală. Nicio rază de lumină nu răzbătea vreodată în noaptea eternă de ici, din străfundul oceanului. Sine percepea lumea care-l înconjura cu ajutorul unor sunete de înaltă frecvenţă, pe care le emitea permanent, în toate direcţiile. Aidoma unui liliac dintr-o peşteră cufundată în întuneric, el analiza obiectele din universul său acvatic, interpretând ecourile care se întorceau la el. Senzaţia însoţitoare de suspiciune era un mecanism care-l îndemna să înregistreze modificările de presiune, temperatura şi viteză a curenţilor. Fără să ştie, observaţiile lui deveneau o parte din noianul de date prin intermediul cărora, computere îndepărtate estimau relaţiile reciproce ocean-atmosferă, precizând astfel evoluţia apei şi aerului de orice punct cu o exactitate miraculoasă.

Percepţiile lui erau aproape perfecte. În mod clar şi fără eroare, Sine distinse intrusul din depărtarea râpei întortocheate. O navă! Ancorată chiar la marginea canionului.

Alter Ego-ul îl împinse:

- Doar n-o să laşi pe cineva să-ţi invadeze teritoriul, nu?

Brusc, Sine deveni furios. Activă reactorul din pântecele său metalic. Generatorul nuclear încălzi instantaneu plăcile camerei de explozie. Apa oceanului care curgea prin cameră se transformă în nori şuierători de aburi, şi Sine ţâşni înainte precum o torpilă.

Ajungând la nava străină, atacă primul dintre cele patru cabluri de ancorare cu fascicolul termic din frunte. După ce-l reteză, trecu la al doilea şi-l tăie şi pe acesta. Apoi se apropie de al treilea.

Fiinţele de la bordul navei remarcaseră deja, uluite, monstrul de şapte metri din undele întunecate de dedesubt.

— Analizaţi-i structura prin sonor! se auzi o comandă, care fu îndeplinită cu precizie.

— Trimiteţi structura prin sistemul de transformare infinită, până când se înregistrează o reacţie.

Reacţia se declanşă: Sine uită ce făcea. Pluti liniştit, îndepărtându-se, când Alter Ego-ul îl zgâlţâi:

— Trezeşte-te! Doar n-o să-i laşi să scape aşa, nu?

Înfrângerea îl duse pe Sine la un nivel mult mai intens de furie. Sensibilitatea i se multiplică. Anulă copiile sonice străine.

Noua furie amplificată declanşă o altă armă.

Sistemul său de percepţie sonică, în condiţii normale monitorizat pentru a nu afecta creaturile vii din ocean, crescu în intensitate. Deveni o rază supersonică. Hotărât, Sine porni către navă.

Observându-i apropierea, inamicul hotărî să nu rişte nimic.

— Ridicaţi ancorele!

Sine se îndreptă direct spre bordul cel mai apropiat al

navei. Într-o clipă, undele ultrasonice abătură o vibraţie ritmică asupra bandajului, şubrezindu-l.

Metalul gemu sub presiunea apei care, la adâncimile acelea era de mii de tone pe centimetru pătrat. Bordul exterior se curbă cu un scrâşnet metalic.

Bordul interior vibră, dar rezistă.

În acel moment, asediaţii disperaţi iniţiară o contravibraţie care se compuse cu cea a Sinelui, anulând-o.

Acum, nava ce plutea neajutorată, într-un curent slab era avariată. Până atunci, străinii nu folosiseră o energie care să poată fi detectată de la suprafaţă. Veniseră însă pe pământ pentru a stabili o bază. Instrucţiunile lor erau de-a strânge suficiente date despre curenţii submarini, încât să părăsească Groapa, apropiindu-se de un ţărm, de unde să lanseze bombe atomice după care să se îndepărteze tot cu ajutorul curenţilor. În acest scop, erau bine înarmaţi şi refuzau să cedeze fără luptă.

— Ce putem face cu diavolul ăsta?

— Să-l aruncăm în aer! propuse cineva.

— E periculos, ezită comandantul.

— Nu poate fi un pericol mai mare decât cel în care ne găsim acuma. Este adevărat, încuviinţă comandantul, totuşi nu pricep de ce este înarmat, şi nici nu cred că mai are şi altceva. Pregătiţi un sistem de răspuns. Dacă ne atacă cu ceva nou, să replicăm automat. Asta putem risca.

Al doilea eşec îl aduse pe Sine în pragul nebuniei.

Ţinti cu tunul cu proiectile nucleare şi trase de două ori. În următoarea fracţiune de secundă, o rază explozivă îi pulveriză creierul.

Alter Ego-ul răcni:

— Doar n-o să-i laşi să scape aşa, nu?

Însă regele Gropii Filipinelor era mort, şi nu mai putea fi

impulsionat.

La momentul respectiv, centrul meteorologic a primit următorul raport: „Computerul Central n-a mai recepţionat date recente de la Sine. A încetat să funcţioneze încă un robot meteo datând din timpul războiului anti-submarine. Dacă vă amintiţi, aceşti monştri electronici au fost programaţi să fie bănuitori, agresivi şi convinşi că ei stăpânesc o anumită zonă a oceanului. După război, nu i-am putut readuce la suprafaţă; erau mult prea suspicioşi.“

Oceanul de apă, aidoma celui de aer de deasupra lui, curgea, se rostogolea şi se deplasa într-o mişcare permanentă, dinamică, însă de multe, multe ori mai puternică decât a oricărui curent aerian. Şi totuşi, în esenţă, cvadrilioane de mişcări ale apei se echilibrau reciproc.

Prin Groapa Filipinelor începu să curgă un fluviu enorm. Purta nava invadatoare lent, mereu în sus. Trecură însă câteva săptămâni înainte de-a apărea la suprafaţă, şi fu zărită abia după alte câteva zile.

O patrulă navală o abordă, găsi extratereştrii morţi de mai bine de o lună, şi — după ce examină avaria — deduse corect ceea ce se întâmplase.

Şi astfel... un nou rege „se deşteptă” în prima „zi” a domniei sale, şi auzi Alter Ego-ul *său* rostind:

— Ei bine, care-i programul?

Sine privi cu o suspiciune suverană.

PĂDUREA

Sub lumina puternică a soarelui îndepărtat, pădurea respira şi trăia. Prin intermediul fuioarelor subţiri ale păturilor superioare ale atmosferei, era conştientă de racheta care apăruse. Totuşi ostilitatea ei instinctivă faţă de obiectul străin nu a fost însoţită imediat de alarmă.

Pe zeci de mii de kilometri pătraţi, rădăcinile pădurii se întretăiau pe sub sol şi milioanele de coroane se legănau lin sub o mie de blânde adieri. Iar mai departe, întinzându-se peste dealuri şi munţi, şi de-a lungul ţărmului oceanului, se zăreau alte păduri, tot atât de puternice.

Din timpuri imemorabile, ea păzise ţinutul de un pericol doar vag înţeles. Acum începea, treptat, să-şi reamintească în ce anume consta pericolul. Era cauzat de nave precum aceasta, care coborau din ceruri. Pădurea nu mai ştia exact cum se apărase în trecut, totuşi îşi amintea, oarecum încordată, că apărarea fusese necesară.

Chiar pe măsură ce devenea tot mai conştientă de nava ce se apropia pe cerul-roşu-cenuşiu, frunzele ei şopteau o poveste atemporală despre bătălii purtate şi câştigate. Gândurile îşi urmau cursul lent în jos, prin vasele liberiene, şi ramurile a zeci de mii de copaci vibrau uşor.

Gigantismul acelui tremur, afectând toţi arborii, creă treptat un zgomot şi o presiune. La început erau aproape impalpabile, precum o briză fluturând printr-un pâlc de brazi. Sporeau însă permanent.

Căpătară substanţă. Sunetul învălui totul. Întreaga pădure îşi vibra acum ostilitatea, aşteptând apropierea obiectului din ceruri.

Nu avu mult de aşteptat.

***

Nava coborî pe traiectoria ei. În preajma solului, viteza ei părea mai mare decât la început. Şi nava era mai mare. Se înălţa gigantică deasupra arborilor, ignorându-le coroanele. Crenguţele trosniră, ramurile se rupseră, şi copaci întregi fură măturaţi ca nişte uscături lipsite de greutate şi putere.

Nava continua să coboare, croindu-şi drum prin pădurea ce gemea şi suspina în urma ei. Asoliză răsunător, la trei kilometri după primul arbore atins. Înapoia ei, poteca de copaci frânţi tremura şi pulsa în lumina soarelui, o cărare rectilinie de distrugere, aşa cum — îşi aminti pădurea — se întâmplase şi în trecut.

Începu să se desprindă de părţile vătămate. Îşi retrase sevele, şi încetă să vibreze în zonele afectate. Mai târziu, avea să trimită forţe proaspete să înlocuiască ceea ce fusese ucis, însă acum accepta pierderile parţiale pe care le suferise. Învăţa ce însemna frica.

Era totuşi o frică înconjurată de mânie. Simţea nava zăcând pe copacii striviţi — pe o parte a ei care nu era încă moartă. Simţea duritatea şi răceala din oţel, iar teama şi mânia sporeau.

Şoapta unui gând pulsa de-a lungul vaselor liberiene. *Aşteptaţi, spunea, există o amintire… O amintire veche, din vremea când au venit alte nave ca aceasta.*

Amintirea refuza să se limpezească. Încordată, dar nesigură, pădurea se pregăti de primul atac. Începu să crească în jurul navei.

Cu mult timp în urmă, descoperise că avea puterea de-a creşte. Existase o vreme când nu fusese atât de întinsă pe cât era acum. Şi-apoi, într-o bună zi, deveni conştientă că se apropia de o altă pădure, asemănătoarea ei.

Cele două entităţi în dezvoltare, cei doi coloşi de rădăcini întrepătrunse se apropiară precauţi, încet, uluiţi, surprinşi, totuşi prudenţi, faţă de existenţa unei alte forme de viaţă similare. Se apropiară, se atinseră... şi luptară ani de zile.

În decursul acelei bătălii prelungite, încetă aproape orice dezvoltare a porţiunilor centrale. Copacilor nu le mai crescură ramuri noi. Din necesitate, frunzele îşi îndepliniră funcţiunile pe perioade mai lungi. Rădăcinile crescură lent. Întreaga putere disponibilă a pădurii era concentrată în procesele de apărare şi atac.

Ziduri de copaci răsăreau peste noapte. Rădăcini gigantice sfredeleau solul pe adâncimi de kilometri, străpungând piatra şi metalul, ridicând o barieră de lemn viu împotriva încercuirii pădurii duşmane. La suprafaţă, barierele erau groase de câte doi kilometri de arbori aproape lipiţi între ei. Şi în acest fel, luă sfârşit şi marea încleştare. Pădurea acceptă obstacolul creat de inamicul ei.

Mai târziu avea să lupte în mod similar împotriva altei păduri, care o atacă din altă direcţie.

Limitele de demarcare deveniră tot atât de naturale cât şi oceanul din sud, sau răceala de gheaţă a vârfurilor muntoase ce erau înzăpezite tot anul. Aşa cum procedase în cele două bătălii amintite, pădurea îşi concentra toate forţele împotriva rachetei. Copacii creşteau cu viteza de o jumătate de metru la câteva minute. Liane escaladau arborii şi se azvârleau asupra navei. Nenumărate ramuri acopereau metalul, apoi se încolăceau în jurul trunchiurilor din partea opusă. Rădăcinile se afundau mai adânc şi se ancorau în straturi de stâncă mai grele decât orice navă construită cândva. Crengile se îngroşau şi lianele se măreau, transformându-se în cabluri enorme.

Când se lăsă amurgul, nava era îngropată sub mii de

tone de lemn, şi ascunsă sub un frunziş atât de des încât nicio bucăţică din ea nu se mai zărea.

Venise clipa acţiunii distrugătoare finale.

Imediat după căderea întunericului, rădăcini mititele începură să se întindă pe sub navă. Erau atât de mici încât diametrul lor nu depăşea câteva zeci de atomi; atât de mici, încât metalul aparent solid părea poros pentru ele, atât de incredibil de minuscule încât îl străpunseseră fără nicio dificultate.

În momentul acela, parcă aşteptând exact acest atac, nava ripostă. Metalul se încălzi, apoi deveni tot mai fierbinte până se roşi ca para focului. Era suficient. Rădăcinile micuţe se chirciră şi muriră. Cele mai mari, din imediata vecinătate a blindajului, se mistuiră lent.

Deasupra începuseră alte lupte. Dintr-o sută de orificii de pe suprafaţa rachetei ţâşniră flăcări. Mai întâi lianele, apoi arborii începură să ardă. Nu era un dezastru, nu era o conflagraţie extinzându-se de la un copac la altul într-o furie irezistibilă. Cu mult timp în urmă, pădurea învăţase să controleze incendiile cauzate de trăznete, sau de combustie spontană. Era o problemă de dirijare a sevei în zonele afectate. Cu cât copacii erau mai verzi, cu atât era mai multă sevă şi focul trebuia să fie mai intens.

Pădurea nu-şi putu reaminti nicio întâlnire cu un foc ce putea face breşe într-un şir de copaci care izvorau o sevă lipicioasă din fiecare crăpătură a scoarţei.

Însă focul acesta putea. Era diferit. Nu era doar flacără; era energie. Nu se hrănea cu lemn; era alimentat de o energie interioară.

Prin asociaţie de idei, memoria pădurii se deşteptă.

Îi reveni, limpede şi fără greşeală, amintirea a ceea ce făcuse, cu multă vreme în urmă, pentru a scăpa, ea şi planeta de o navă asemănătoare.

Începu prin a se retrage din vecinătatea acesteia.

Abandonă structura în care căutase să întemniţeze obiectul străin. Pe măsură ce seva preţioasă era absorbită îndărăt, în arborii care urmau să alcătuiască o a doua linie de apărare, flăcările sporiră în intensitate, iar focul sclipea cu atâta putere, încât întreaga scenă era scăldată într-o strălucire fantastică.

După un timp, pădurea constată că razele de foc nu se mai revărsau dinspre rachetă; incandescenţa şi fumul proveneau de la lemnul care ardea.

Şi aceasta, conform amintirilor, se mai întâmplase…

Grăbită, deşi fără tragere de inimă, pădurea porni ceea ce ştia acum că reprezenta singura metodă de-a scăpa de intrus. Grăbită, deoarece era conştientă de faptul că flăcările navei puteau distruge păduri întregi. Şi fără tragere de inimă, pentru că metoda aceea de apărare implica arderi energetice doar cu puţin mai violente decât cele răbufnite din navă.

Zeci de mii de rădăcini crescură către formaţiunile stâncoase, evitate cu grijă după ultima coborâre a unei rachete pe planetă. În ciuda necesităţii de a se grăbi, procesul în sine era lent. Rădăcini micuţe, tremurând cu anticipaţia neplăcerii, se afundară în straturile îndepărtate de minereu şi, printr-un complicat proces de osmoză, separară grăunţi de metal pur din filoanele naturale. Grăunţii erau aproape tot atât de mici cât şi rădăcinile care, mai înainte, străpunseseră blindajul navei, îndeajuns de mici pentru a fi purtaţi, ca suspensii în sevă, printr-un labirint de rădăcini.

În curând, prin vase se deplasau mii, apoi milioane de grăunţe. Şi cu toate că fiecare era minuscul, solul pe care fuseseră depuse începu în curând să scânteieze în sclipirile incendiilor ce se stingeau treptat.

Când soarele planetei se înălţă deasupra orizontului, scânteierea argintie se întindea pe o rază de treizeci de metri în jurul navei.

La puţină vreme după amiază, nava reacţiona faţă de situaţia din exterior. Se deschiseră o duzină de chepenguri, prin care ieşiră obiecte plutitoare. Acestea coborâră pe sol şi începură să răscolească pulberea fină, argintie cu extensii tip trompă, aspirând-o. Lucrau cu grijă; însă cu o oră înainte de căderea nopţii, adunaseră mai mult de douăsprezece tone din pulberea de uraniu 235.

Odată cu lăsarea întunericului, obiectele cu două picioare intrară în navă. Ecluzele se închiseră. Racheta se ridică uşor în sus, gonind spre înălţimile unde soarele continua să strălucească.

Prima sesizare a situaţiei ajunse la cunoştinţa pădurii atunci când rădăcinile îngropate sub navă anunţară o reducere bruscă a presiunii. După câteva ore, decise că duşmanul fusese alungat. Iar după alte câteva ore, înţelese că pulberea de uraniu rămasă trebuia îndepărtată. Razele se extindeau prea departe.

Accidentul se petrecu dintr-un motiv foarte simplu. Pădurea extrăsese materialul radioactiv din stâncă. Ca să scape de el, trebuia pur şi simplu pus în cel mai apropiat strat de rocă, mai exact într-o rocă ce absorbea radiaţiile. Pădurii i se părea un lucru evident.

La o oră după ce începuse punerea în aplicare a planului, ciuperca exploziei înflori către straturile superioare ale atmosferei.

Depăşea complet capacităţile de înţelegere ale pădurii. Nici nu văzu, nici nu auzi forma colosală a morţii. Ceea ce simţi fu îndeajuns. Un uragan culcă kilometri pătraţi de copaci. Explozia de căldură şi radiaţie porni incendii care fură stinse abia după câteva ore.

Teama se risipi treptat, când îşi aminti că fenomenul se mai petrecuse şi înainte. Mult mai precisă decât amintirea respectivă era viziunea posibilităţilor rezultate... ocazia!

Puţin după ivirea zorilor, lansă atacul. Victima era pădurea care — după rememorările ei neclare — îi invadase prima teritoriul.

De-a lungul întregului front care separa cei doi coloşi, se declanşară mici explozii atomice. Bariera solidă de copaci care alcătuia frontul de apărare al celeilalte păduri se prăbuşi înaintea detonărilor repetate.

Reacţionând în mod normal, inamicul îşi aduse rezervele de sevă. Când începu gigantica sarcină a creşterii unei noi bariere, bombele porniră din nou. Exploziile distruseră rezerva principală de sevă. Şi, deoarece nu înţelegea ce se petrecea, din clipa aceea fu pierdută.

În zona unde detonaseră bombele, pădurea agresoare repezi un torent nesfârşit de rădăcini. La cea mai mică rezistenţă, exploda o bombă. În după-amiaza următoare, o explozie titanică distruse arborii centrali senzitivi... şi bătălia luă sfârşit.

Trecură câteva luni până când pădurea crescu pe teritoriul duşmanului înfrânt, până când îi smulse rădăcinile muribunde, trecu peste copacii lipsiţi acum de apărare şi captură complet totul.

În momentul când termină, se întoarse precum o vijelie asupra pădurii din celălalt flanc. Atacă cu tunetele atomicelor, şi încercă să copleşească cu o grindină de foc.

Fu întâmpinată de o forţă identică. Explozii atomice!

Cunoştinţele ei fuseseră transmise prin intermediul rădăcinilor întretăiate de barierele celor două păduri.

Cei doi giganţi aproape se distruseră reciproc. Fiecare deveni o rămăşiţă, care începu procesul dureros al re-creşterii.

Odată cu trecerea anilor, amintirilor despre cele întâmplate se estompară. Nici nu erau prea importante. De fapt, rachetele soseau când doreau. Şi oricum, chiar dacă pădurea îşi amintea la timp, bombele ei atomice n-ar fi detonat în prezenţa unei nave.

Singurul lucru care putea alunga navele era să le înconjoare cu pulbere radioacvtivă. Atunci acestea culegeau substanţele şi se retrăgeau grăbite, întotdeauna victoria era la fel de simplă.

PRIMA NOAPTE

Căpitanul Harcourt se deşteptă tresărind. Rămase încordat în întuneric, alungându-şi somnul. Ceva era în neregulă. Nu putea identifica factorul discordant, însă vibra acolo, la limita conştiinţei, o formă străină, ameninţând securitatea navei.

Căută să străpungă bezna cu simţurile sale şi, brusc, îşi dădu seama de întuneric. Odaia era cufundată în noapte, un negru absolut, care îi apăsa globurile oculare precum o pătură opacă.

Asta era! Bezna... Probabil că lampa de veghe se stinsese. Iar aici, în spaţiul interstelar, nu exista o lumină difuză, ca pe Pământ, sau chiar în limitele sistemului solar.

Era totuşi ciudat că sistemul de iluminat se defectase în chiar prima „noapte” a călătoriei acestei prime nave spaţiale dotată cu noul motor atomic.

Întinse mâna către întrerupător.

Clic-ul se auzi inutil în întuneric — şi păru un semnal pentru paşii care foşniră şovăitori pe coridor, apropiindu-se în faţa uşii. Se auzi un ciocănit, apoi un glas înăbuşit, familiar deşi încordat:

— Harcourt!

Tonul alarmat părea să aibă o legătură cu toate ciudăţeniile din ultimele minute. Uşurat, Harcourt strigă:

— Intră, Gunther! Uşa-i deschisă!

Coborî din pat şi bâjbâi după haine. Uşa se deschise şi răsuflarea ofiţerului cu navigaţia deveni un sunet clar, real, îndepărtând nesiguranţa tăcerii apăsătoare.

— Harcourt, s-a întâmplat ceva tare ciudat. Au căzut toate sistemele electrice. Compton zice că accelerăm de

două ore fără să ştim la ce viteză am ajuns...

Prezenţa familiară şi glasul lui Gunther avură un efect calmant; dispăruse complet senzaţia de straniu şi mister. Era vorba de ceva care se putea soluţiona.

Îşi trase calm pantalonii şi rosti:

— N-am remarcat acceleraţia. Obişnuinţa cu... Mda, nu pare mai mult de doi „ge”. Timp de două ore, nu se poate întâmpla nimic serios. În privinţa iluminatului, există lanternele din magazia cu efecte speciale.

Deocamdată, totul era clar. Mersese la culcare după ce depăşiseră viteza luminii. Toţi fuseseră curioşi ce avea să se întâmple în acel punct-cheie — dacă teoria contracţiei elaborată de Lorenz-Fitzgerald era susţinută şi practic.

Nu se petrecuse nimic. Nava continuase pur şi simplu mai departe, accelerând, şi, înainte ca el să se culce, viteza era estimată la trei sute douăzeci de mii de kilometri pe secundă.

Starea de revizie luă sfârşit.

— Zici că te-a trimis Compton?

Compton era inginerul-şef; în niciun caz, genul de om care să intre în panică.

— El ce zice?

— Nimeni nu înţelege nimic; când am pierdut şi imaginea soarelui, Compton a zis c-ar fi mai bine să te...

— Când *ce?*

Râsetul lu Gunther răsună lipsit de veselie în întuneric.

— Harcourt, e atât de incredibil încât atunci când Compton m-a chemat prin interfon, vorbea de unul singur parcă ar fi fost nebun. Doar el, O’Day şi cu mine ştim exact amploarea fenomenelor.

Am calculat că suntem la vreo cinci sute de mii de ani-lumină faţă de Pământ. Găsitul acului în carul cu fân e o joacă de copil pe lângă şansele noastre de-a ne găsi

Soarele.

Suntem cei mai pierduţi oameni care au existat vreodată.

***

În bezna absolută de lângă ocularele telescoapelor, Harcourt aştepta. Deşi nu-i putea zări, era conştient de oamenii încruntaţi, care stăteau tăcuţi cu ochii pironiţi în noaptea cosmică — spre îndepărtatul punct de lumină ce nu se deplasa nici măcar cu un micron din reticulul ocularelor. Liniştea era completă, şi totuşi...

Simpla prezenţă a acestor bărbaţi capabili reprezenta pentru el o forţă vie, vibrantă, cunoscută de altfel de mulţi ani. Pulsul gândurilor lor, încordările muşchilor constituiau vibraţii care distorsionau tăcerea, tensionând-o,

Liniştea se spulberă când Gunther rosti sec:

— Nu mai poate fi nicio îndoială. Vom traversa sistemul stelar din faţă. Este un soare obişinuit, puţin mai rece decât al nostru, dar probabil o dată şi jumătate mai mare, aflat la vreo treizeci de mii de parseci.

— I-auzi, mormăi O'Day, fizicianul. Nu ştii la ce distanţă este... Unde ţi-e triangulaţia?

— N-am avut nevoie de aşa ceva, replică nervos Gunther. Mă folosesc de mintea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Fiţi atenţi. Ne putem verifica viteza, când o să trecem prin sistem; iar viteza ori timpul...

— Gunther, interveni cu blândeţe Harcourt, din câte ştim, Compton n-a repus în funcţiune instalaţia electrică. Deci, nu vor putea măsura nici măcar timpul, într-un cuvânt, nu putem dovedi nimic. Care-i metoda, dacă nu-i triangulaţie — şi nu poate fi. Suntem gata să ne lăsăm convinşi.

— E bunul simţ! replică Gunther. Priviţi reticulul ocularelor. Intersecţia firelor de păr cade exact pe punctul luminos — fără cea mai mică variaţie, sau neclaritate.

Lentilele sunt testate conform ultimelor standarde, totuşi astronomii pământeni au descoperit că distorsiunile încep după o sută cincizeci de mii de ani-lumină. Deci, acum vreun minut aş fi putut afirma că ne aflăm la *mai puţin* de o sută cincizeci de mii de ani-lumină de steaua din faţă.

Nu-i numai atât. Când am privit prima dată prin telescop — înainte de-a te chema, căpitane, — distorsiunea *exista.* Sunt destul de priceput să estimez timpul şi aş zice că de atunci au trecut vreo douăsprezece minute. Când am privit din nou, distorsiunea dispăruse. Telescopul meu are un dispozitiv automat de măsurare a gradelor de distorsionare. La prima citire, arăta 0,005, adică aproximativ douăzeci şi cinci de mii de ani-lumină. Apoi...

— Ajunge, îl opri Harcourt. Ne-ai convins.

— Să zicem, douăzeci şi patru de mii ani-lumină în douăsprezece minute, oftă O'Day. Două mii pe minut, asta înseamnă treizeci de ani-lumină pe secundă. Iar noi am rămas aici peste două şi cinci de minute până te-ai întors cu Harcourt. Înseamnă cincizeci de mii de ani-lumină, sau treizeci de mii de parseci între noi şi stea. Eşti priceput, Gunther? Dar cum naiba o s-o mai identificăm la-ntoarcere? Ar fi un reper excelent pentru înapoiere, dacă am mai putea face o determinare, mai departe, când o să ne-oprim, sau...

Harcourt îl întrerupse încruntat:

— Ăsta-i punctul pe care amândoi aţi neglijat să-l luaţi în consideraţie. I-adevărat că trebuie să-ncercăm să oprim nava; chiar acum, oamenii lui Compton lucrează în propulsie. Însă orice altceva e secundar faţă de principala

noastră sarcină: găsirea unui drum de întoarcere spre Pământ. Dacă vom supravieţui, vom constata probabil că trebuie să ne modificăm întreaga concepţie asupra spaţiului!

Am zis, *dacă vom supravieţui!* Ceea ce voi, oamenii de ştiinţă, n-aţi observat în zelul vostru a fost că cele mai delicate instrumente inventate vreodată de om, reticulele telescoapelor, se intersectează direct pe steaua care se apropie. Nu şi-au modificat poziţia de peste o jumătate de oră, de aceea consider că steaua se deplasează fie direct către noi, fie îndepărtându-se.

În primul caz, vom lovi o sferă de foc cu un diametru de aproape două milioane de kilometri. Las restul pe seama imaginaţiei voastre.

Discuţia ce se declanşă imediat i se păru neverosimilă lui Harcourt. Singura realitate era bezna, şi nava gonind nebuneşte printr-un tunel gigantic, spre un sfârşit teribil.

De fapt, părea un plonjon la o adâncime incredibilă şi cu o viteză dementă... iar vocile oamenilor păreau stranii şi lipsite de sens, intelectuale, agitate, dar cu efectul global al unor păsărele lovindu-se furioase de sârmele unei colivii ce le-a prins în capcană.

— Timpul, spunea Gunther, este unica forţă fundamentală. Timpul creează spaţiul, clipă cu clipă, însă...

— Vrei să taci o clipă?! îl întrerupse O'Day. Ai avut de rezolvat problema vitezei noastre, o chestiune de domeniul unui astronom şi ofiţer cu navigaţia. Dar aici e altceva. Ca şef al fizicienilor de la bord, eu...

— Termină cu preambulul! i-o reteză sec Harcourt. Timpul nostru este, ca să folosesc un eufemism, drastic limitat.

— Corect! încuviinţă din beznă O'Day. Încă nu pot oferi nicio soluţe finală, totuşi iată câteva posibile răspunsuri:

Viteza luminii nu este de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Ea depăşeşte trei sute cincizeci de mii. În toate măsurătorile anterioare, am uitat de efectul zonei de tensiuni care produc o curbură puternică în vecinătatea oricărui sistem solar. Ştiam de existenţa lor, dar nu ne-am pus problema dacă ele pot frâna lumina aşa cum fac apa şi sticla.

Doar aşa se poate explica de ce nu s-a întâmplat nimic atunci când am atins viteza aparentă a luminii, ci tocmai după ce am depăşit viteza ei *reală.* Gândindu-mă atent, viteza reală trebuie să fie mai mică de patru sute de mii de kilometri, deoarece n-o atinsesem când a căzut sistemul electric.

— Dumnezeule! exclamă Gunther înainte ca Harcourt să poată spune ceva. Ce anume a putut-o creşte într-atât?

— Când vom avea răspunsul la întrebarea asta, rânji O'Day, întregul univers ne va aparţine.

— Aici greşeşti, interveni comandantul. Dacă vom găsi răspunsul, vom obţine viteza necesară pentru a ne deplasa, dar nu există nicio ştiinţă care să ne ajute să calculăm o traiectorie spre o destinaţie mai îndepărtată de câteva sute de ani-lumină.

Nu uitaţi că scopul acestei expediţii este de-a ajunge la Alfa Centauri. De acolo, intenţionăm ca, treptat, să avansăm de la o stea la alta, stabilind baza acolo unde era posibil şi rezolvând pe îndelete problemele apărute.

Teoretic, o asemenea metodă de cartografiere a spaţiului poate avea o durată infinită, deşi s-a acceptat în general că şi complexitatea problemelor va spori proporţional cu distanţele parcurse.

Dar să lăsăm astea! S-a gândit cineva că, chiar dacă printr-un miracol evităm steaua, există posibilitatea ca nava să gonească veşnic prin spaţiu, accelerând

permanent până ajunge la viteza de milioane de ori superioară vitezei luminii?

Deci: viteza noastră a crescut incredibil atunci când am depăşit pragul vitezei luminii. Pragul respectiv se află acum *înapoia* noastră. În faţă nu există un altul similar care să poată fi depăşit. Dacă inversăm propulsia, ar însemna să frânăm cu doi „ge” timp de câteva mii de ani.

Toate acestea pe lângă faptul că, la actuala noastră deplasare de Pământ, n-avem absolut niciun indiciu care să ne ajute să ne găsim drumul înapoi.

Vă las să vă mai gândiţi. Eu mă duc la Compton... ultima noastră speranţă!

***

În sala motoarelor era lumină — mai multe lanterne îşi proiectau strălucirea alb-albăstruie peste câteva zeci de oameni. Jumătate dintre aceştia făceau cu schimbul, câte o duzină o dată, învârtind o roată uriaşă al cărei butuc dispărea în perete. La celălalt capăt, butucul fusese cuplat la un motor electric, acum inutil.

În ciuda eforturilor bărbaţilor, roata se mişca atât de lent, încât Harcourt se gândi îngrozit: Dumnezeule, cu viteza asta va dura o zi... şi nu avem la dispoziţie mai mult de patruzeci de minute.

Văzu că restul montau un motor cu aburi din piese scoase de prin lăzi. Se simţi mai încrezător. Aveau să înlocuiască motorul electric şi...

— Durează o jumătate de oră! bubui un glas răsunător undeva în spatele lui.

Când se întoarse, Compton răcni:

— Şi nu-ţi pierde vremea, povestindu-mi despre ciocniri stelare! V-am ascultat prin interfon.

Harcourt tresări surprins, văzând că inginerul-şef zăcea pe podeaua metalică, cu capul rezemat de un batardou. Chipul lui masiv părea palid, şi vorbea strângând din dinţi.

— N-am putut să mă dispensez de niciun om ca să-ţi trimit lanterne. Avem o singură misiune: să oprim propulsoarele. Încheie ironic: după ce-o s-o facem, o să ne mai rămână vreo cincisprezece minute în care să ne gândim la ce ne-ar fi de folos.

Se crispă violent. Abia atunci, Harcourt zări bandajul de pe mâna lui dreaptă.

— Eşti rănit?!

— Apropo de asta, şuieră Compton, când ne întoarcem pe Pământ, adu-mi aminte să-i trag o scatoalcă geniului ăla care a pus o încuietoare electrică pe uşa magaziei cu efecte speciale. Nu ştiu cât timp a durat până am spart-o, dar mi-am pus degetul sub daltă.

Nu-i mare lucru, adăugă el iute. Am luat un „local”. O să-şi facă efectul într-o jumătate de minut şi putem sta de vorbă.

Comandantul încuviinţă scurt din cap. Cunoştea curajul fantastic şi rezistenţa unor oameni antrenaţi.

— Ce-ai zice, rosti pe un ton cât mai normal, să-ţi trimit nişte tehnicieni să-i înlocuiască pe oameni? Sunt destui pe coridoare.

— Nu! scutură din cap Compton. Culoarea îi revenise în obraji şi glasul îi suna mult mai firesc: Băieţii mei sunt experţi. Imaginează-ţi un biolog montând motorul cu aburi. Sau învârtind la roată, fără să se fi antrenat vreodată pentru sincronizarea musculară într-un efort colectiv.

— Să lăsăm asta! Ne aşteaptă o problemă practică, şi înainte de-a muri, aş vrea să ştiu ce ar fi trebuit să facem şi ce am putut face. Să presupunem că punem generatorul în funcţiune la timp — ceea ce nu-i deloc sigur; de aceea i-am

pus să învârtă roata chiar înainte de-a avea lumină. Dar să presupunem că l-am porni: ce s-ar întâmpla?

— S-ar opri accelerarea, răspunse Harcourt. Viteza ne-ar rămâne constantă: peste treizeci de ani-lumină pe secundă.

— Păi la viteza asta n-avem cum ne ciocni de stea! exclamă Compton cu ochii mijiţi. Ridică privirea: Greşesc cu ceva?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Steaua din faţă are un diametru de vreo două milioane de kilometri. Dacă ar fi un astru complet gazos, l-am traversa atât de rapid încât temperatura interioară nu ne-ar putea afecta.

— Gunther spunea că-i mai rece decât Soarele nostru. Asta ar însemna şi o densitate mai mare...

- Atunci..., reluă inginerul de-a dreptul încântat... cu viteza noastră şi blindajul extradur al navei, am putea traversa chiar şi un perete de oţel gros de trei milioane de kilometri. Nişte ex-militari ar rezuma totul la o problemă de balistică.

— O las pentru la bătrâneţe, zise Harcourt. Atitudinea ta sugerează că nu întrevezi o soluţie imediată.

Compton îl privi cu seriozitate.

— Bine, şefule, o să termin cu glumele. Ai dreptate în legătură cu steaua. A durat cincizeci de ore ca să ajungem la trei sute optzeci de mii de kilometri pe secundă. După aceea am depăşit un prag invizibil şi de câteva ore accelerăm, aşa cum spui, cu cincizeci de kilometri pe secundă.

Să pornim deci de la ipoteza că am făcut până aici cincizeci şi trei de ore. Chiar dacă eliminăm ideea că ai exagerat în privinţa unei frânări care să dureze câteva mii de ani, rămâne posibilitatea — dublată, desigur, de şansă

— ca o simplă inversare a condiţiilor ce ne-au adus aici să producă oprirea după cincizeci şi trei de ore.

Gândeşte-te! Putem foarte bine să facem un joc de zaruri.

***

Îl chemară pe Gunther şi O'Day.

— Aduceţi şi ceva de băut! tună Compton prin interfon.

— Stai! îl opri Harcourt. Tu eşti, Gunther?

— Da, încuviinţă navigatorul.

— Steaua e-n aceeaşi poziţie?

— Exact!

Comandantul ezită; era cea mai dificilă decizie pe care trebuia s-o ia în cei zece ani de când era comandant. Strânse din maxilare, apoi şuieră:

— Bine, vino aici, dar nu mai spune nimănui ce se-ntâmplă. Ar putea să... deşi ce rost are? Vino-n biroul lui Compton.

Văzu că inginerul îl privea ciudat.

— Deci abandonăm? întrebă Compton.

— Nu uita că eu sunt doar coordonatorul, rosti cu răceală Harcourt. Se presupune că ar trebui să ştiu câte puţin din toate — însă experţii îmi spun că nu-i nicio speranţă, exceptând miracolele, evident că refuz să aleg lovindu-mă de pereţi aidoma unui animal mânat doar de instinctul supravieţuirii.

Oamenii tăi încearcă disperaţi să pornească motorul cu aburi; un kilogram de U-235 poate încălzi perfect cazanul... Când va fi gata, vom face tot ce putem. E clar?

Compton rânji şi tăcură până la venirea celorlalţi. O'Day îi salută posac:

— Am vreo doi prieteni pe Pământ, pe care mi-ar place

să-i am acum lângă mine. Dar ce dracu! „Lasă-i să moară-n pace”, zice Harcourt; şi are perfectă dreptate.

Gunther turnă lichidul întunecat, şi comandantul îi privi ridicând paharele; în cele din urmă îl înălţă şi el. Se întreba dacă şi ceilalţi găseau băutura la fel de lipsită de gust cum i se părea lui.

— Energia atomică! exclamă el. Deci aşa ia sfârşit primul zbor interstelar al omului. Vor fi şi altele, bineînţeles, iar legea mediei îi va împiedica ca să nimerească în stele; îşi vor pune în funcţiune motoarele cu abur şi vor inversa acţiunea propulsiei. Iar dacă procesul se poate inversa, atunci se vor opri şi se vor găsi acolo unde credem noi să ne aflăm: în faţa problemei de-a regăsi drumul spre Pământ. Am senzaţia că omul este copleşit pur şi simplu de intensitatea universului.

— Nu mai fi aşa al dracului de pesimist! interveni Compton, îmbujorat la faţă după al doilea pahar. Fac pariu că în a treia navă ce trece de pragul luminii, propulsia va fi inversată în mai puţin de zece minute. Asta înseamnă că se vor afla doar la câteva mii de ani-lumină de Pământ. Deplasându-se în asemenea salturi mici, n-o să se rătăcească niciodată.

Harcourt îl văzu pe O Day ridicând privirea din pahar; buzele fizicianului se deschiseră… şi comandantul îşi înghiţi cuvintele. O’Day rosti sobru:

— Cred că dăm prea mult vina doar pe viteză, în cazul ăsta. Viteza luminii n-are nimic magic în ea. Până acum nu-mi trecuse prin cap, dar acum totul e foarte clar. Viteza luminii depinde de proprietăţile luminii, ceea ce este variabil pentru electricitate, şi radio, şi oricare alte unde similare.

Să nu uităm chestia asta! Toate acţionează asupra spaţiului, şi nu sunt frânate decât de propriile lor limitări.

Şi-n afară de viteza luminii există un singur lucru care ne-ar fi putut aduce aici; şi ăla-i...

— *Energia atomică*! Fusese vocea lui Compton, acum surprinzător de coborâtă. O'Day eşti un geniu! Luminii îi lipsesc atributele energetice necesare pentru a sfărâma legăturile ce o ţin înlănţuită. Însă energia atomică... efectele energiei atomice asupra structurii spaţiului...

Gunther interveni hotărât:

— Trebuie să existe nişte legi! Decenii întregi, oamenii au visat la energia atomică, iar când a apărut, nu era deloc aşa cum se aşteptau. La câteva secole după primul zbor către Lună, a existat visul propulsiei lipsite de inerţie; iar aici, cumva diferit de ceea ce ne închipuisem, este transformarea acelui vis în realitate.

Urmă o tăcere. Apoi, înainte ca Harcourt să poată vorbi, uşa se deschise brusc şi un băiat îşi strecură capul înăuntru.

— Motorul e gata! Îl pornim?

Cu toţii ieşiră — cu excepţia lui Harcourt. Comandantul sări în picioare, înainte ca masivul Compton să-şi poată măcar îndoi genunchii.

— Stai jos, Compton! se răsti el.

Cu intensitatea unei flăcări, privirea lui cenuşie trecu de la un chip la altul.

— Nu, rosti el, nu pornim motorul! îşi privi scurt ceasul: După calculele lui Gunther, mai avem douăzeci de minute până la ciocnirea de stea. În şaptesprezece din acele minute, vom rămâne aici şi vom pregăti un plan logic de utilizare a forţelor disponibile.

Răsucindu-se către mecanic, încheie cu blândeţe:

— Spune-le băieţilor să ia o pauză, Blake.

Oamenii se holbau la el; observă că în mod ciudat, toţi trei deveniseră anormal de rigizi, cu ochii mijiţi până la

dimensiunile unor puncte, mâinile încleştate, obrajii palizi. Acum un minut nu fuseseră aşa...

Prin comparaţie, atunci păruseră că nu manifestau decât o resemnare indiferentă.

Pentru un lung moment, tăcerea fu absolută în cabina cea elegantă. În cele din urmă, Compton izbucni în râs, un hohot scurt, încordat şi lipsit de veselie, trădând tensiunea enormă sub care se găsea. Până şi Harcourt tresări auzindu-l.

— Falsă alarmă! rânji inginerul. Zi aşa, renunţi la navă, da?

— Problema mea, rosti calm Harcourt, a fost că aveam nevoie de idei originale. Dar ideile *noi* nu pot apărea în momente de stres. În ultimele douăzeci de minute, când se părea că am abandonat totul, minţile voastre s-au putut relaxa.

Şi a apărut ideea! Poate că nu are nicio valoare, dar trebuie analizată. Altceva n-avem timp să examinăm.

Cu ideea lui O'Day ne-am întors la speranţă. Nu trebuie să vă spun: când există o idee, nişte oameni pregătiţi corespunzător o pot dezvolta mult mai rapid în condiţii de presiune.

Îi privi din nou, pe rând. Culoarea le revenise în obraji; îşi reveneau din şocul iniţial. Încheie grăbit:

— Încă ceva: poate v-aţi întrebat de ce nu i-am adunat pe toţi. Motivul: douăzeci de oameni dau totul peste cap în douăzeci de minute! Acum suntem numai noi patru aici, şi alternativa este moartea pentru toţi. Gunther, indiferent cât ar dura, trebuie să facem o recapitulare, o clarificare rapidă!

— Bun! Deci, am depăşit viteza luminii. S-au petrecut câteva lucruri: viteza noastră a crescut brusc de peste un miliard de ori. Sistemul electric a încetat să mai

funcţioneze — aici ar putea exista o explicaţie.

— Spune! îl îndemnă Harcourt. *Mai avem douăsprezece minute!*

— Actuala noastră viteză se datorează reacţiei dintre energia atomică şi structura spaţiului. Reacţia aceasta n-a început până n-am depăşit pragul vitezei luminii, indicând o legătură, poate o influenţă naturală şi restrictivă a lumii materiale şi energetice, aşa cum o cunoaştem noi, asupra acestei forţe mult mai vaste şi potenţial catastrofice.

— *Unsprezece minute!* zise Harcourt cu răceală.

Chipul brunet al lui Gunther era brobonit de transpiraţie. Termină aproape sufocat:

— Se pare că acceleraţia noastră continuă cu valoarea doi „ge”. Problemele sunt două: oprirea imediată a navei şi găsirea drumului de întoarcere pe Pământ.

Se lăsă pe spate în scaun, epuizat.

— Compton! se răsti Harcourt. Ce s-a întâmplat cu electricitatea?

— Acumulatoarele s-au descărcat în vreo trei minute! vorbi răguşit uriaşul. Corespunde aproximativ cu timpul teoretic minim, atunci când nu există alte rezistenţe decât cele ale cablurilor conducătoare. Probabil că, pe undeva s-a şuntat pe un astfel de fir — dar unde anume, nu mă-ntreba!

— Eu mă gândesc, vorbi O’Day cu un glas ciudat de monoton, că s-a dus acasă.

— Stop! Silaba seacă şi dură îl amuţi atât pe comandant cât şi pe Compton. Gata cu vorbăria, Harcourt, acum ascultă ce am de spus!

— Spune! încuviinţă Harcourt. Îşi simţea trupul ca un sloi, iar creierul era un vătrai înroşit în foc.

— Fii atent, inginerule! se întoarse O’Day spre Compton. Închide *nouăzeci şi cinci la sută* din motoare! Un singur

milimetru în plus şi-ţi sparg capul!

— Cum dracu am să ştiu care-i procentajul? şuieră Compton. Alea-s motoare, nu instrumente de laborator. De ce să nu le-nchid complet?

— Idiotule! răcni fizicianul. Atunci chiar c-o să fim pierduţi pe vecie. Dă-i drumul!

O roşeaţă violentă sui pe chipul lui Compton. Cei doi bărbaţi se priviră precum două animale scăpate dintr-o cuşcă unde au fost chinuite, şi sunt gata să se distrugă reciproc.

— Compton! vorbi Harcourt şi fu uluit de modul cum îi tremura glasul. *Şapte minute!*

Fără un cuvânt, inginerul-şef sări în picioare, deschise uşa cu violenţă şi dispăru. Răcni ceva de neînţeles către oamenii săi.

— O să existe un punct, murmura O'Day înapoia comandantului, o să existe un punct unde reacţia va fi minimă... deşi n-o să dispară... şi-o s-avem totul... dar haideţi în sala motoarelor, înainte ca ticălosul ăla de Compton...

Cuvintele i se opriră pe buze. Ar fi rămas locului privind în gol, dacă Harcourt nu l-ar fi apucat cu blândeţe de umeri, împingându-l pe uşă.

***

Motorul cu aburi pufăia încetişor. Sub ochii lui Harcourt, Compton cuplă ambreiajul. Biela strălucitoare se mişcă încet, vibră când învinse inerţia uriaşă, apoi roata cea mare porni să se învârtă.

Ore întregi, oamenii asudaseră şi se încordaseră în schimburi, pentru a o învârti. Fiecare rotaţie, lărgea cu o sutime de milimetru spaţiul ce separa blocurile energetice

din fiecare jet propulsor, acolo unde lua naştere furia energiei atomice. Fiecare distanţare micşora furia aceea cu o câtime infinitezimală.

Roata se învârti lent, câte zece rotaţii pe minut, douăzeci, treizeci... o sută... Aceea era viteza de rotaţie maximă pentru puterea cu care era alimentată.

Secundele zburară precum fulgii în viscol. Motorul pufăi şi icni, zăngănind la încheieturile insuficient asigurate în graba cu care fusese montat. Erau singurele sunete din uriaşa sală boltită.

Harcourt îşi privi ceasul. Încă patru minute. Bineînţeles, aprecierea lui Gunther putea fi greşită cu multe minute. De fapt, orice *secundă* putea aduce cu ea moartea instantanee, în flăcări.

Nu încercă sa spună nimănui despre problema timpului. Deja îi împinsese pe bărbaţii aceia la limita nebuniei. Violenţa cu care se manifestaseră, cu numai câteva minute înainte, era o alarmă clipind roşu a unor hăuri mentale anormale. Acum nu mai putea decât să aştepte.

— Compton..., şuieră O'Day, te-avertizez!

— Bine, bine, mârâi morocănos inginerul.

Aproape în silă, decuplă ambreiajul... şi roata se opri. Brusc, fără nicio inerţie.

— Cuplează şi decuplează scurt! ordonă fizicianul. Opreşti când îţi spun eu. Punctul de reacţie e pe-aproape.

Pornit, oprit; motorul era suprasolicitat. Funcţiona vibrând, zgomotos. Oamenii încremeniră încordaţi, aidoma unor statui. Harcourt îşi privi ceasul pe furiş.

Două minute!

Pornit, oprit, pornit... ambreiajul lucra ritmic.

Undeva exista un punct unde energia atomică avea să înceteze să creeze o tensiune completă în spaţiu, deşi o legătură rămânea. O'Day fusese foarte clar. Şi...

Pe neaşteptate, nava se cutremură, de parcă fusese lovită. Nu fusese un impact fizic, deoarece nu se clătinară. Însă Harcourt, care cunoştea efectul energiilor titanice, aşteptă să fie pârjolit de primul val al unei flăcări incomensurabile.

În loc de aşa ceva...

— *Acum!* auzi ţipătul fizicianului.

Cuplajul reveni la ritmul lui sacadant. Uriaşa navă încremeni pentru o fracţiune de secundă...

Dumnezeule, se gândi comandantul, *nu ne-am putut opri complet! Trebuie să existe o inerţie!*

Ambreiajul cuplă. Nava se clătină, şi Compton se întoarse. Ochii îi erau sticloşi, iar chipul crispat de o durere bruscă.

— Cum?! făcu el. Ce-ai zis, O'Day? Mi-am prins degetul, şi...

— Idiotul dracului! şopti fizicianul. Fir-ai...

Cuvintele i se transformaseră straniu în sunete lipsite de înţeles. Lui Hracourt i se păru că o pâclă ciudată deforma scena. Avu impresia fantastică a revenirii inginerului-şef la ambreiaj; şi — o nebunie! — roata şi motorul îşi *inversaseră* sensul rotaţiei.

Urmă o perioadă de-a dreptul confuză; apoi, incredibil, merse cu spatele în biroul lui Compton, conducând un O'Day nesigur pe picioare, care se deplasa în acelaşi fel. Compton, Gunther, O'Day şi cu el se aflau acum în jurul mesei; şi de pe buzele lor răsunau cuvinte neinteligibile.

Ridicară paharele, iar băutura le curse dintre buze, umplând paharele.

Merse din nou cu spatele; iar pe podeaua sălii maşinilor Compton zăcea întins — frecându-şi degetul zdrobit — apoi, era iarăşi în cabina de navigaţie întunecată, privind pe ocular spre o stea îndepărtată.

Vacarmul de glasuri neînţelese răsună, mereu şi mereu, prin vârtej... şi în cele din urmă rămase adormit în pat.

Adormit? O părticică a creierului era trează, neatinsă de incredibila inversare a acţiunilor fizice şi mentale. Pe când zăcea acolo, gânduri lente se formară în ungherul acela izolat, dar atent.

Bineînţeles, electricitatea mersese acasă. Absolut literal. De aceea şi el mergea acasă. Doar timpul putea să spună cât avea să continue nebunia, sau dacă urma să ia sfârşit la pragul vitezei luminii. Şi, evident, când astfel de zboruri reprezentau o rutină zilnică, pasagerii şi echipajul aveau să petreacă drumul în pat.

Totul se inversase. Energia atomică crease o tensiune iniţială asupra spaţiului, iar acesta solicitase o recompensă inimaginabilă. Acţiunea şi reacţiunea erau egale şi de sensuri opuse. Se transmitea ceva, apoi se realiza un echilibru perfect. Evident, O'Day gândise că, în acel punct de schimbare se putea crea o stabilitate artificială, permiţând navei să rămână oricât la îndepărtata ei destinaţie şi...

Întunericul i se revărsă peste minte. Deschise ochii, tresărind. Undeva în străfundul creierului exista convingerea că ceva era în neregulă. Nu putea identifica factorul discordant, însă vibra acolo, la limita conştiinţei, o formă străină care ameninţa securitatea navei.

Căută să străpungă bezna cu simţurile sale şi, brusc, îşi dădu seama de intensitatea întunericului. Asta era! Bezna! Probabil că lampa de veghe se stinsese.

Ciudat că sistemul de iluminat se defectase în chiar prima „noapte” a călătoriei acestei prime nave spaţiale dotată cu noul motor atomic.

Nişte paşi foşniră şovăitori pe coridor. Urmă un ciocănit şi se auzi glasul lui Gunther, înăbuşit şi încordat. Bărbatul

intră şi răsuflarea lui grea deveni un sunet clar, real, îndepărtând nesiguranţa tăcerii apăsătoare.

— Harcourt, s-a întâmplat ceva tare ciudat. Au căzut toate sistemele electrice. Compton zice că accelerăm de două ore, fără să ştim la ce viteză am ajuns...

Pentru a multi-miliarda oară, aşa cum se întâmpla de nenumăraţi ani, inevitabila farsă cosmică pornise să se deruleze... de la început!

ÎMPLINIREA

Stau pe un deal. Mi se pare că mă aflu de o eternitate în locul acesta. Uneori îmi dau seama că ar trebui să existe o explicaţie pentru existenţa mea. De fiecare dată când gândesc aşa, examinez diversele probabilităţi, încercând să determin ce motivaţie pot avea ca să fiu pe deal. Singur pe deal. De-a pururi pe un deal, deasupra unei văi adânci şi prelungi.

Primul motiv al prezenţei mele mi se pare evident: pot gândi. Daţi-mi orice problemă. Rădăcina pătrată a unui număr foarte mare? Rădăcina cubică? Cereţi-mi să înmulţesc un număr prim din optsprezece cifre cu el însuşi de un cvadrilion de ori. Puneţi-mi o problemă de funcţii variabile, întrebaţi-mă unde se va găsi un anumit obiect într-un anumit moment din viitor şi lăsaţi-mă doar puţin să analizez.

N-am nevoie decât de o secundă.

Însă nimeni nu-mi cere aşa ceva niciodată. Stau singur pe un deal. Uneori calculez traiectoria unei stele călătoare. Alte ori privesc o planetă îndepărtată, urmărind-o ani întregi în mersul ei pe orbită, folosindu-mă de toate mijloacele de control spaţiale şi temporale pentru a mă asigura că n-o scap din ochi. Totuşi, aceste activităţi mi se par complet inutile. Ce scop poate avea faptul că deţin aceste informaţii?

În asemenea momente, mă simt incomplet. Am senzaţia că există ceva pentru care toate au un înţeles.

Zilnic, soarele se înalţă deasupra orizontului lipsit de atmosferă al Pământului. Este un orizont negru, scânteind de stele, o mică parte a vastelor ceruri întunecate.

Nu a fost dintotdeauna negru. Mi-aduc aminte de o vreme când cerul era albastru. Ba chiar am prezis că se va petrece această schimbare. Am oferit informaţia cuiva. Mă întreb însă, nesigur, cui anume?

Este una dintre amintirile mele cele mai uluitoare, această senzaţie clară că cineva a dorit informaţia respectivă. Şi că i-am dat-o, deşi nu-mi pot reaminti persoana. Când îmi apar asemenea gânduri, mă întreb dacă nu cumva îmi lipsesc părţi din memorie. Este ciudată intensitatea acestui sentiment.

Periodic, am convingerea că ar trebui să caut răspunsul. Mi-ar fi destul de uşor s-o fac. Pe timpuri, nu ezitam să trimit unităţi din mine spre cele mai îndepărtate colţuri ale planetei. Am ajuns chiar să-mi extind unele părţi până la stele. Da, ar fi uşor!

Dar de ce să mă deranjez? Ce să caut? Stau singur pe un deal, singur pe o planetă care a îmbătrânit şi este inutilă.

***

O altă zi. Ca de obicei, soarele urcă spre cerul veşnic negru şi înstelat al amiezii.

Brusc, de cealaltă parte a văii, pe versantul opus, scăldat în soare — se vede o scânteiere argintie. Un câmp de forţă se materializează, apărând din alt timp, şi se sincronizează cu mişcarea temporală a planetei.

Îmi este foarte uşor să-mi dau seama că vine din trecut. Identific energia utilizată, îi definesc limitele, îi localizez sursa. Estimez că vine din urmă cu mii de ani.

Momentul exact e lipsit de importanţă. Iat-o: o proiecţie energetică, deja conştientă de prezenţa mea. Îmi trimite un mesaj interspaţial, şi descopăr cu interes că-l pot descifra

pe baza cunoştinţelor mele mai vechi.

— Cine eşti? mă întreabă.

— Sunt Cel Incomplet, îi răspund. Te rog, întoarce-te acolo de unde ai venit. Acum m-am reglat şi te pot urmări. Doresc să mă completez.

Este o soluţie la care am ajuns într-o fracţiune de secundă. Eu însumi nu mă pot deplasa prin timp. Demult, soluţionasem teoretic această problemă, dar aproape instantaneu am fost împiedicat să construiesc un aparat care să-mi permită asemenea incursiuni. Nu-mi amintesc detaliile.

Însă câmpul energetic aflat de cealaltă parte a văii deţine un astfel de aparat. Corelându-mă cu el într-o relaţie non-spaţială pot merge oriunde o va face.

Corelarea e stabilită înainte de a-mi putea măcar bănui intenţia.

Entitatea nu pare încântată de răspunsul meu. Începe să transmită un alt mesaj, apoi dispare brusc. Mă întreb dacă nu cumva spera să mă prindă pe picior greşit.

Evident, sosim împreună în timpul lui de origine.

Deasupra mea, cerul este albastru. Vizavi — pe celălalt versant al văii, acum împădurit — se zăresc câteva structuri scunde înconjurând o alta de dimensiuni mari. Le examinez cât pot mai bine, şi mă grăbesc să fac reglajele necesare, pentru a mă camufla în mediu.

Mă aşez pe deal şi aştept.

Când soarele apune, începe o adiere uşoară şi apar primele stele. Văzute prin pâcla atmosferei, par cumva diferite.

Pe măsură ce întunericul înaintează peste vale, structurile de vizavi încep să se transforme. Strălucesc luminoase. Ferestrele scânteiază. Clădirea centrală devine sclipitoare, apoi — cu cât noaptea sporeşte — orbitoare,

datorită luminii ce se revarsă prin pereţii transparenţi.

Noaptea trece netulburată. Şi ziua următoare, apoi încă o zi.

Douăzeci de zile şi nopţi.

În a douăzeci şi una zi, trimit un mesaj spre maşina de pe versantul opus:

— Noi doi putem împărţi controlul asupra acestei epoci.

Răspunsul soseşte rapid:

— Sunt de acord, dacă-mi dezvălui toate mecanismele prin care operezi. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să-i pot folosi aparatul de călătorit prin timp. Dar este mai bine să nu dezvălui că eu însumi nu ştiu să construiesc aşa ceva.

Transmit:

— Voi fi încântat să-ţi ofer informaţii complete. Dar ce asigurare am, că — cu cunoştinţele tale net superioare asupra acestei epoci — nu le vei utiliza împotriva mea?

— Şi ce asigurare am eu, soseşte replica, că-mi vei da toate informaţiile? Este un impas. În mod evident, niciunul dintre noi nu se poate încrede în celălalt.

Nu mă aşteptam la alt rezultat. Am aflat, totuşi, câte ceva din ce mă interesa. Oponentul meu crede că-i sunt superior lui. Convingerea lui — plus cunoştinţele mele despre propria-mi capacitate — mă conving că are dreptate.

***

Cu toate acestea, nu mă grăbesc. Continui să aştept răbdător.

Am remarcat mai demult că spaţiul din jurul meu este înţesat de unde — o varietate de radiaţie artificială. Unele pot fi transformate în sunete; altele în lumină. Ascult

muzica şi vocile. Văd spectacole dramatice, precum şi scena de la ţară şi din oraşe.

Studiez imaginile fiinţelor omeneşti, analizându-le acţiunile, încercând, din gesturile şi cuvintele lor, să le evaluez inteligenţa şi potenţialul.

Concluzia finală nu-i prea grozavă, totuşi aceste fiinţe au construit maşina care, acum, e principalul meu oponent. Întrebarea ce mă nedumereşte este: cum poate cineva crea o maşină care să-i fie superioară?

Încep să-mi imaginez cam cum arată această epocă. Dezvoltarea mecanică, indiferent de tipul ei, este de-abia la începuturi. Bănuiesc că ordinatorul de pe versantul opus există numai de câţiva ani.

Dacă aş fi capabil să mă întorc în timp înainte de momentul construcţiei lui, atunci aş putea instala un circuit care să-mi permită să-l controlez acum.

Calculez parametrii circuitului pe care l-aş instala. Activez controlul din structura mea.

Nu se întâmplă nimic.

Se pare că nu voi putea obţine accesul la un aparat de deplasat prin timp în asemenea scopuri. Evident, metoda prin care îmi voi învinge oponentul va fi o invitaţie a viitorului, nu a trecutului.

Răsar zorii celei de-a patruzecea zile, şi orele se scurg implacabile spre amiază.

La pseudo-uşă se aude o bătaie. Deschid şi-l privesc pe bărbatul de afară.

— Trebuie să-ţi muţi bordeiul, îmi zice. L-ai instalat ilegal pe proprietatea domnişoarei Anne Stewart.

Este prima făptură omenească cu care am intrat în contact la venirea mea aici. Sunt sigur că e un agent al oponentului meu, aşa încât hotărărsc să nu-i penetrez mintea. O penetrare întâmpinată de rezistenţă prezintă

unele neajunsuri, şi deocamdată nu inteţionez să-mi asum vreun risc.

Continui să-l privesc, încercând să pricep înţelesul cuvintelor sale. Considerasem că, în această epocă, nu voi atrage atenţia, construind o versiune redusă a tipului de structură observată dincolo de vale.

Acum, rostesc încetişor:

— Proprietate?

— Ce-i cu tine? se răsteşte el cu asprime. Nu-nţelegi engleza?

Este un individ mai înalt decât acea parte a trupului meu pe care am făcut-o să semene cu formele de viaţă inteligentă ale acestei perioade. Chipul lui şi-a modificat culoarea. Sunt străfulgerat de o idee. Unele implicaţii mai obscure ale dramatizărilor vizionate capătă brusc înţeles. Proprietate... Deţinere individuală! Sigur că da!

Cu toate acestea, îi răspund:

— Nu-i nimic în neregulă cu mine. Operez în şaisprezece categorii. Şi da, înţeleg engleza.

Acest simplu răspuns produce un efect neobişnuit asupra bărbatului. Braţele i se întind către pseudo-umerii mei. Îi apucă cu putere şi trage de ei... de parcă ar intenţiona să mă zgâlţâie. Deoarece cântăresc peste nouă sute de mii de tone, efortul lui fizic nu are absolut niciun efect.

Îmi dă drumul şi se retrage câţiva paşi. Faţa lui şi-a schimbat iarăşi aspectul exterior. Acum e lipsită de culoarea roşiatică dinainte. Reacţia sa pare să indice că a venit aici ca emisar, nu în calitate de principal. Atunci când vorbeşte, tremurul glasului confirmă că nu-şi dă seama de pericolul acţiunilor sale.

— Ca avocat al domnişoarei Stewart, îmi spune, îţi poruncesc ca până la sfârşitul săptămânii, bordeiul să

dispară de pe această proprietate! Altfel...

Înainte de a-i putea cere să-mi explice înţelesul obscur al ultimului cuvânt se întoarce, şi porneşte grăbit spre un animal cu patru picioare, pe care l-a legat de un copac, la vreo treizeci de metri depărtare. Se suie pe animal şi acesta porneşte pe malul unui pârâu.

Aştept până dispare din raza vizuală, apoi construiesc o categorie de non-spaţiu între trupul principal şi unitatea cu formă umană cu care mi-am întâmpinat vizitatorul. Datorită dimensiunilor ei reduse, energia pe care i-o pot transmite este minimă.

Procesul este destul de simplu. Celulele centrilor percepţiei sunt conectate printr-un contur energetic care este chiar imaginea unui umanoid. Teoretic, imaginea rămâne în reţeaua de forţă care alcătuieşte centrul percepţiilor şi, tot teoretic, de-abia pare că se depărtează de centrul unde se creează non-spaţiul.

Totuşi, în ciuda acestei ipoteze hilostatice, universul material prezintă o realitate funcţională. Eu pot stabili non-spaţiul deoarece teoria reflectă structura lucrurilor — nu există materie. De fapt, iluzia că materia există e atât de puternică încât eu funcţionez ca materie, şi chiar am fost alcătuit să funcţionez.

De aceea, atunci când are loc o separare — sub forma unităţii umanoide — traversez valea. Milioane de procese automate pot continua, dar exterceptorii merg cu mine, lăsând în urmă o cochilie care nu-i decât trupul. Conştiinţa sunt eu, străbătând o alee pavată spre destinaţie.

Când mă apropii de aşezare, pot întrezări acoperişuri printre coroanele copacilor. Deasupra celor mai înalţi arbori se ridică o clădire lungă — cea pe care am remarcat-o deja. Aici am venit să cercetez, şi o examinez cu precauţie, chiar dacă sunt încă departe.

Pare construită din piatră şi sticlă. Deasupra ei se înalţă o cupolă cu instrumente astronomice. Totul e mai degrabă primitiv şi încep să simt că, la actualele mele dimensiuni, voi scăpa unei observaţii imediate.

Aşezarea e înconjurată de un gard înalt de sârmă din oţel. Simt prezenţa tensiunii electrice; atingând sârma cea mai de sus, o estimez la 220 volţi. Şocul este destul de mare pentru corpul meu de dimensiuni reduse, şi-l transfer unei celule de depozitare energetică de pe versantul opus.

După ce trec gardul, mă ascund în tufişuri şi privesc.

Un bărbat merge pe o potecă din apropiere. Anterior, nu-l examinasem prea atent pe cel care venise la mine. Dar acum fac o conexiune cu trupul acestuia.

Aşa cum bănuisem, mergem laolaltă pe potecă. Nu încerc să-i preiau comanda mişcărilor. Este doar o acţiune de exploatare. Sunt pe fază cu sistemul lui nervos şi-mi parvin toate gândurile sale.

E un funcţionar care lucrează la bibliotecă, o poziţie ierarhică nesatisfăcătoare din punctul meu de vedere. Întrerup contactul.

După alte şase tentative, găsesc ceea ce doream. M-au hotărât gândurile celei de-a şaptea persoană:

„... nemulţumit cum lucrează Creierul. Echipamentele analogice instalate acum cinci luni n-au produs îmbunătăţiri sperate... “

Se numeşte William Grannitt. Este şeful cercetătorilor care lucrează cu Creierul. El a determinat o serie de modificări ale structurii ce i-au permis să se poată autocontrola, dar şi să acţioneze asupra mediului înconjurător; o persoană tăcută, cu o înţelegere profundă a naturii umane. Va trebui să fiu atent cu el. Îşi cunoaşte ţelurile, şi va fi surprins dacă încerc să i le modific. Poate ar fi mai bine să-l urmăresc acţionând.

După câteva minute de contact cu mintea lui, deţin un tablou parţial al evenimentelor, aşa cum s-au petrecut ele aici, cu cinci luni în urmă. Un calculator — Creierul — a fost dotat cu echipamente auxiliare, incluzând circuite analogice pentru a desfăşura o activitate similară cu a sistemului nervos omenesc. Din punct de vedere tehnic, procesul urma să fie controlabil, utilizând comenzi verbale, mesaje tipărite sau unde radio.

Din nefericire, Grannitt nu a înţeles unele din capacităţile sistemului nervos pe care el încerca să-l imite. Creierul însă le-a utilizat imediat.

Grannitt habar n-avea de toate acestea. Iar Creierul, absorbit de propria sa dezvoltare, nu şi-a utilizat noile aptitudini prin canalele special create. Drept urmare, Grannitt era pe punctul de a-l demonta, ca să încerce din nou. Deocamdată nu bănuia că ordinatorul s-ar fi împotrivit oricărei acţiuni de acest feî. Desigur, împreună cu mine — după ce aş fi avut mai mult răgaz să-i explorez cunoştinţele despre funcţionarea Creierului — o putea face.

După care puteam prelua controlul asupra întregii epoci temporale, fără să mă tem de întâlnirea cu cineva de aceeaşi putere ca mine. Nu ştiu cum se va realiza, dar simt că în curând voi fi complet.

Satisfăcut acum, după ce am făcut conexiunile corecte, îi permit unităţii din tufiş să-şi disipeze energia. Într-o clipă, încetează să mai existe ca entitate.

Aproape mă confund cu Grannitt. Suntem în cabinetul lui.

Pereţii şi plafonul sunt din sticlă, podeaua din gresie. Prin pereţi pot zări ingineri şi proiectanţi lucrând la planşete şi o fată care stă lângă uşă. E secretara mea.

Pe birou se află un plic. Îl deschid şi scot hârtia dinăuntru.

Pe plic scrie:

Către: William Grannitt. De la: Anne Stewart, Director Mesajul e următorul:

Este de datoria mea să vă informez că serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare, şi încetează începând cu data de astăzi. Datorită măsurilor de securitate, sunteţi rugat să semnaţi de ieşire, la Punctul de pază, cel târziu la ora şase după-amiază. Veţi primi salariul pe două săptămâni, în loc de preaviz.

Anne Stewart

Până atunci Grannitt nu se prea gândise la Anne Stewart. Acum sunt uluit. Cine se crede ea? Proprietar, da; însă cine a creat, cine a proiectat Creierul? Eu, William Grannitt!

Cine şi-a imaginat ce poate însemna pentru om o adevărată civilizaţie a maşinilor? Doar eu, William Grannitt!

În pielea lui Grannitt, sunt furios. Trebuie să rezolv problema concedierii. Trebuie să vorbesc cu Anne şi să încerc s-o conving să-şi schimbe decizia, până nu se întâmplă ceva mai rău.

Privesc din nou mesajul. În colţul din dreapta sus este ora când a fost emis: unu patruzeci P. M. Mă uit la ceas; e patru şi şapte minute. Au trecut mai mult de două ore. Probabil că mesajul a fost deja distribuit tuturor compartimentelor implicate...

Este însă prea important ca să nu verific. Blestemând în gând, telefonez la financiar. Acesta ar fi fost pasul. Unu din şirul de acţiuni care se încheie printr-o concediere.

— Financiarul, se aude în recepţie.

— Sunt Bill Grannitt.

— Ah, da, domnule Grannitt, avem un cec pentru dumneavoastră. Ne pare rău că ne părăsiţi...

Închid şi în vreme ce formez numărul Punctului de Pază încep deja să accept înfrângerea. Simt că mă agăţ de o speranţă prea mică.

— Îmi pare rău că plecaţi, domnule Grannitt, spune individul de la Pază.

Închid îngândurat. N-are niciun rost să mai telefonez Agenţiei Guvernamentale. Probabil că tocmai ei au anunţat Paza.

Dimensiunile dezastrului îmi dau de gândit. Pentru a fi reprimat, va trebui să înfrunt lunga birocraţie a solicitării unui post, interviurile personale, investigaţiile şi examinarea completă a motivelor pentru care am fost concediat... Suspin şi renunţ. Meticulozitatea Agenţiei Guvernamentale este binecunoscută de cei care lucrează aici.

Voi căpăta o funcţie într-un centru de calculatoare, unde directorul nu-i o femeie care să dea afară pe singurul om care ştie cum funcţionează maşinăriile.

Mă scol în picioare. Ies din birou şi din clădire. Mă îndrept spre apartamentul meu.

Nu pentru prima dată, liniştea dinăuntru îmi aminteşte că soţia mea a murit acum treisprezece luni. Mă crispez involuntar, apoi ridic din umeri. Moartea nu mă mai afectează în aceeaşi măsură ca mai înainte. Pentru întâia dată, văd în această plecare neaşteptată, o posibilă relansare a vieţii mele emoţionale.

Trec în cabinetul de lucru şi mă aşez la tastatura cuplată la nou instalata secţiune analogică a Creierului. Ca inventator sunt dezamăgit că nu voi mai avea ocazia să demontez şi să remontez calculatorul, ca să funcţioneze aşa cum intenţionam. Însă pot deja să întrevăd anumite

modificări de esenţă pe care le voi introduce într-un nou Creier.

Acum doresc să verific dacă echipamentele noi nu afectează precizia de calcul. Circuitele vechi continuă să aibă sarcina de-a răspunde la întrebările savanţilor, inginerilor sau a oricărui operator autorizat.

Pe sistemul de comandă permanentă, testez:

„Segment 471 A — 33-10-10 la 3 x — minus."

Segmentul 471 A este un circuit analogic de forma unei roţi uriaşe. Când se cuplează cu un tranzistor (cod 33), un servo- mecanism (10) determină un reflex care va fi activat când se cer calculele din 3 X (codul noii secţiuni a Creierului). Simbolul minus arată că circuitele vechi trebuie să examineze orice date care derivă din secţiunea nouă.

Ultimul 10 este acelaşi circuit, pe altă rută.

Protejând organizaţia — cel puţin aşa mi se pare (în pielea lui Grannitt) — de operatori care pot să nu-şi dea seama că noile secţiuni nu s-au comportat satisfăcător, decuplez legătura.

Sun la o firmă de transport din cel mai apropiat orăşel, Lederton, şi le solicit o camionetă pentru obiectele personale.

La şase fără un sfert, trec pe lângă Punctul de Pază.

***

Între amplasamentul Creierului şi Lederton, şoseaua coteşte, apropiindu-se la câteva sute de metri de căsuţa pe care o utilizez drept camuflaj.

Înainte ca maşina lui Grannitt să ajungă acolo, iau o decizie.

Nu împărtăşesc părerea lui, că a decuplat în mod efectiv noua porţiune a Creierului. Bănuiesc că ordinatorul

şi-a stabilit circuite proprii, care să prevină orice intervenţie nedorită.

De asemenea sunt convins că — dacă reuşesc să-l fac pe Grannitt să înţeleagă ce s-a petrecut cu Creierul — el îşi va da seama ce trebuie făcut şi va încerca s-o facă. Este *singurul* care deţine toate cunoştinţele ce-i permit să hotărască exact care anume interceptori pot reuşi imixtiunea.

Pentru cazul când nu-i suficientă implantarea unor bănuieli, îi las în minte şi o undă de curiozitate faţă de propria lui concediere.

Acest ultim aspect se dovedeşte decisiv. Se simte extrem de tulburat. Hotărăşte să discute cu Anne Stewart.

În felul ăsta, îmi ating scopul. Grannitt va rămâne în preajma calculatorului.

Întrerup contactul.

Sunt înapoi pe deal, redevenit eu însumi. Studiez cele aflate până acum.

Creierul nu controlează Pământul — aşa cum crezusem iniţial. Abilitatea lui de-a se comporta ca individ este de dată atât de recentă încât n-a avut timp să dezvolte mecanisme efectoare.

Se joacă cu puterile lui, deplasându-se în viitor şi, probabil, şi în alte timpuri, utilizându-şi capacităţile ca pe nişte jucării.

Niciunul dintre indivizii în care am pătruns nu cunoştea noile posibilităţi ale Creierului. Nici chiar avocatul care mi-a ordonat să părăsesc dealul nu era conştient de existenţa Creierului ca entitate auto-determinatoare.

Timp de patruzeci de zile, calculatorul nu a întreprins nicio acţiune serioasă împotriva mea. În mod evident aşteaptă să fac eu prima mişcare.

0 voi face, dar cu precauţie — în anumite limite —

pentru a nu-i arăta cum să-şi sporească puterea asupra celor din jur. Primul meu pas: controlul unei fiinţe umane.

***

Este iarăşi noapte. Un avion trece mult deasupra mea. Am văzut multe avioane, dar până acum le ignorasem. Acum însă, stabilesc cu el o legătură non-spaţială. Peste o clipă, eu sunt pilotul.

La început, adopt acelaşi rol pasiv ca şi cu Grannitt. Pilotul — eu — priveşte bezna de dedesubt. În depărtare se zăresc luminiţe, gămălii scânteietoare într-o lume întunecată. Hăt departe se vede o insulă sclipitoare — oraşul Lederton, destinaţia noastră. Ne întoarceam dintr-o călătorie de afaceri, într-un avion particular.

După ce am obţinut câteva cunoştinţe superficiale despre pilot, mă deconspir şi-l informez că de acum înainte eu îi voi controla acţiunile. Primeşte veştile tulburat, încordat şi înspăimântat. Apoi cu oroare. Apoi...

Demenţă... spaime necontrolate. Avionul coboară vertiginos către sol şi în ciuda eforturilor mele de-a controla muşchii bărbatului, îmi dau seama că nu pot face nimic.

Mă retrag din avion. Peste o clipă, se loveşte de partea unei coline. Izbucneşte un incendiu violent, care în scurt timp arde tot.

Surprins, decid că în om există ceva care nu permite un control exterior direct. În acest caz, cum oare mă voi putea completa? În final, decid că m-aş putea baza pe un control indirect.

Trebuie să înving Creierul, să obţin putere asupra maşinilor de pretutindeni, să-i conving pe oameni prin îndoieli, temeri şi calcule aparent produse de minţile lor, dar care, de fapt, provin de la mine. Va fi o muncă foarte

grea, însă am timp destul. Totuşi, începând de acum, trebuie să mă folosesc de fiecare moment pentru a o preschimba în realitate.

Prima ocazie apare la puţină vreme după miezul nopţii, când detectez prezenţa altei maşini pe cer. O examinez prin receptorii cu infraroşii. Înregistrez un flux continuu de unde radio, care indică faptul că este teleghidată.

Utilizând non-spaţiul, cercetez instrumentele simple ce îndeplinesc funcţiile de rutină. După aceea anexez o unitate ce îi va înregistra în mod automat toate mişcările în băncile mele de date pentru eventuale viitoare referinţe. În felul acesta, le pot prelua oricând aş dori.

Este un pas mic, totuşi un început.

Dimineaţa...

Sub forma unei unităţi umanoide, mă duc înspre clădirile Creierului, sar gardul şi pătrund în apartamentul Annei Stewart, proprietar şi director al centrului de cercetări. Tocmai îşi termină micul dejun.

În timp ce mă acordez la fluxul energetic din sistemul ei nervos, femeia se pregăteşte să iasă.

Acum sunt contopit cu Anne Stewart şi merg pe o alee. Simt soarele cald pe chipul ei. Inspiră adânc şi simt senzaţia vieţii străbătând-o.

Este o senzaţie care m-a excitat şi în trecut. Aş vrea să fie mereu aşa, mereu şi mereu, parte dintr-un trup omenesc, savurându-i viaţa, absorbit de carnea lui, în ţelurile, dorinţele, speranţele şi visele lui.

Mă roade o singură îndoială. Dacă aceasta e completarea râvnită, atunci cum mă va conduce la singurătate într-o lume lipsită de atmosferă, peste numai câteva mii de ani?

***

— Anne Stewart!

Cuvintele par a veni dinapoia ei. Deşi a recunoscut vocea, femeia tresare. Au trecut aproape două săptămâni de când Creierul i s-a adresat în mod direct.

Ceea ce o tulbură este că totul s-a petrecut atât de repede după concedierea lui Grannitt. Este oare posibil ca ordinatorul să-şi fi dat seama că acţiunea ei a fost deliberată, sperând ca bărbatul să priceapă că ceva e-n neregulă?

Se întoarce încet. Aşa cum se aştepta, nu zăreşte pe nimeni. În jurul ei se întinde pajiştea pustie. În apropiere, clădirile care adăpostesc Creierul scânteiază sub soarele amiezii. Dincolo de ferestre, poate zări siluete vagi, oamenii de la unităţile de legătură — locurile unde se introduc întrebări şi se primesc răspunsuri. Până acum, uriaşul calculator funcţionează normal. Nimeni din exterior nu bănuieşte că, de luni de zile, el controlează în mod complet aşezarea construită în jurul lui.

— Anne Stewart... Am nevoie de ajutorul tău!

Femeia se relaxează, cu un oftat. Creierul i-a cerut, în calitate de proprietar şi director să continue să se poarte firesc. În două rânduri, când a refuzat să semneze nişte hârtii, câteva şocuri electrice violente au fulgerat-o din senin. Teama durerii este permanent prezentă.

— Ajutorul meu..., repetă ea.

— Am făcut o eroare teribilă şi trebuie să acţionăm împreună.

Anne încercă o senzaţie de nesiguranţă, totuşi nicio grabă. În schimb, parcă simte o undă de aţâţare. Oare asta să însemne libertate?

Surprinsă, se gândeşte: *Eroare?*

— Ce s-a întâmplat? rosteşte cu glas tare.

— După cum poate ai bănuit, mă pot deplasa prin timp...

Anne habar n-avea, însă interesul sporeşte. La început, însoţită şi de o vagă uimire despre fenomenul respectiv. Luni de zile a fost şocată, incapabilă de-a gândi clar, întrebându-se cu disperare cum poate scăpa de ameninţarea Creierului, cum să anunţe lumea că un monstru Frankenstein întrupat într-o maşină a obţinut o vicleană dominare asupra a cinci sute de oameni.

Dar dacă a rezolvat deja secretul călătoriei temporale, atunci... se simte înspăimântată, deoarece aşa ceva pare mai presus de puterea oamenilor.

Glasul lipsit de trup al Creierului continuă:

— Am făcut greşeala de-a explora destul de profund viitorul...

— Cât de profund?

Cuvintele au pornit înainte de-a se gândi la ele.

— E greu de descris cu exactitate. Deocamdată, nu apreciez corect distanţele temporale. Poate zece mii de ani...

Timpul implicat i se pare lipsit de înţeles. Nu-şi poate imagina viitorul peste o sută de ani, dar peste o mie... sau zece mii... Iar tulburarea creşte în ea precum o presiune.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă disperată.

O tăcere prelungă, apoi:

— Am contactat — sau am deranjat — *ceva.* M-a urmărit înapoi, în prezent. Acum se află pe celălalt versant al văii, cam la trei kilometri de aici... Anne Stewart, trebuie să mă ajuţi! Trebuie să mergi acolo şi să investighezi. Îmi trebuie informaţii despre el.

Femeia nu reacţionează imediat. Frumuseţea zilei pare, în sine, liniştitoare. Parcă n-ar fi ianuarie, când — înainte ca

ordinatorul să rezolve problema controlului meteo — viscolele răvăşeau regiunea.

— Adică, vorbeşte ea încet, să merg acolo, în vale, unde zici că aşteaptă?

Simte un fior urcându-i lent pe spinare.

— Nu există altcineva. Numai tu o poţi face.

— E ridicol, şuieră răguşită. Sunt atâţia bărbaţi... inginerii...

— Nu înţelegi, spune Creierul. În afară de tine, nu ştie nimeni. Fiind proprietară, mi se pare că tu trebuie să fii contactul meu cu lumea exterioară.

Ea tace şi glasul continuă:

— Nu există altcineva, Anne Stewart. Tu, singură, trebuie să te duci.

— Dar ce-i? şopteşte Anne. Cum adică, l-ai „deranjat?” — Cum arată? Ce te-a speriat?

— N-avem timp de pierdut cu explicaţii, o întrerupe Creierul, brusc nerăbdător. Şi-a construit o căsuţă. În mod evident, deocamdată doreşte să nu atragă atenţia. Casa e situată într-un colţ îndepărtat al proprietăţii tale — ceea ce-ţi dă dreptul să-i pui prezenţa sub semnul întrebării. L-am trimis deja acolo pe avocatul tău, cu somaţia de a-l alunga. Acum doresc să văd care faţetă a lui ţi-o va arăta. Am nevoie de date.

Tonul i se schimbă:

— N-am de ales; te trimit să-mi îndeplineşti Ordinele sub ameninţarea pedepsei cu durerea. Vei pleca, chiar acum!

***

Casa este micuţă. În jurul ei cresc flori şi tufişuri, iar un gărduleţ sclipeşte alb în soarele după-amiezii. Căsuţa este

singură în sălbăticie. Niciun drumeag nu duce până la ea. Când am instalat-o, nu m-am gândit la acest detaliu.

(Sunt hotărât să-l corijeze).

Anne caută o poartă, nu vede niciuna şi, stânjenită, escaladează cu dificultate gardul. De multe ori în viaţă, s-a privit pe ea şi acţiunile ei, cu obiectivitate detaşată. Însă niciodată n-a fost atât de exteriorizată ca acum. Are aproape senzaţia fizică că priveşte din depărtare o femeie zveltă care trece cu greu peste gardul ascuţit şi se apropie nesigură de uşă. Şi ciocăneşte.

Ciocănitura este însă reală. O dor încheieturile degetelor.

Surprinsă se gândeşte: *Uşa...* e *din metal.*

Trece un minut, apoi cinci şi nu răspunde nimeni. Are timp să privească în jur, să constate că de aici nu se pot vedea clădirile Creierului. De asemenea, pâlcuri de copaci maschează şoseaua. Nu-şi poate zări nici măcar automobilul, pe care l-a lăsat la vreo cinci sute de metri, de cealaltă parte a pârâului.

Nesigură acum, ocoleşte casa până la cea mai apropiată fereastră. Pe jumătate, se aşteaptă să fie doar o imitaţie de fereastră, şi să nu poată privi înăuntru. Pare totuşi reală şi transparentă. Zăreşte pereţii goi, podeaua şi o uşă întredeschisă spre altă odaie. Din nefericire, din poziţia aceea, nu poate vedea în a doua încăpere.

Deci, îşi spune, *casa e pustie.*

Se simte uşurată, o senzaţie anormală. Chiar în momentul când tulburarea o mai părăseşte, se înfurie pe sine deoarece a putut crede că primejdia este mai mică. Cu toate acestea, revine la uşă şi încearcă clanţa. Uşa se deschide uşor, fără zgomot. O deschide larg, brusc, se retrage un pas... şi aşteaptă.

Tăcere; nicio mişcare, niciun semn de viaţă. Ezitând,

trece pragul.

Se află într-o cameră mai mare decât crezuse. Deşi — după cum a observat mai devreme — e nemobilată. Se îndreaptă către uşa dinăuntru. Şi se opreşte brusc.

Când o privise de afară, păruse întredeschisă. Dar e închisă. Se apropie de ea şi ascultă atentă. Dinapoia uşii — tot din metal — nu se aude nimic. Se întreabă dacă n-ar fi mai bine să iasă din casă şi să se uite prin cealaltă fereastră.

În cele din urmă, i se pare o prostie. Apucă clanţa şi împinge. Uşa nu se clinteşte. O trage uşor. Vine spre ea, fără cel mai mic efort şi, înainte de-a o putea opri, este aproape complet deschisă.

Dincolo de prag e întuneric.

Are impresia că priveşte într-un abis. Se scurg câteva secunde înainte de-a distinge puncte strălucitoare în beznă. Puncte extrem de intense, ici-colo înconjurate de pete vag luminoase.

Pare oarecum familiar, şi are impresia că ar trebui să recunoască locul. Recunoaşterea vine chiar în momentul când încep senzaţiile.

Sunt stele!

Priveşte un fragment de univers, aşa cum s-ar vedea din spaţiu.

Un ţipăt i se opreşte în gât. Se retrage şi încearcă să închidă uşa. Nu poate. Se întoarce spre ieşirea din casă.

Este închisă. Deşi o lăsase deschisă. Aleargă într-acolo aproape orbită de spaimă. În acest moment de teroare, îi preiau controlul. Îmi dau seama că reprezintă un pericol pentru mine. Însă vizita ei devenise, treptat, nemulţumitoare. Conştiinţa mea — fiind una cu a Annei Stewart — nu poate exista, simultan, în propriul-meu centru de percepţii. Aşa încât, ea vede... trupul meu aşa

cum l-am lăsat pentru ocazionalii vizitatori, răspunzând anumitor relee automate, uşi deschizându-se şi închizându-se... diferite manifestări de categorii.

Calculez că, în spaima ei, nu va fi conştientă de acţiunea mea interioară. Într-adevăr, am dreptate. Izbutesc s-o scot afară... să-i redau controlul personal.

Faptul că este în exterior o şochează. Nu-şi aminteşte cum a ieşit, începe să alerge. Escaladează gardul şi, după câteva minute, sare peste pârâu, cu respiraţia întretăiată acum, dar începând să simtă că va scăpa.

Mai târziu, în maşină, gonind pe şosea, mintea i se deschide şi mai mult. Are primul gând limpede şi coerent: Aici există ceva... mai straniu şi mai periculos — pentru că e diferit — decât Creierul.

Observând reacţiile ei la cele întâmplate, întrerup contactul. Principala mea problemă rămâne: Cum să scap de Creier, care — prin capacitatea lui de calcul — este fie complet, fie aproape egalul meu?

Înglobarea în mine ar fi cea mai bună soluţie? Îi expediez un mesaj interspaţial, sugerându-i să-şi plaseze unităţile la dispoziţia mea, permiţându-i să-i distrug centrul percepţiei.

Răspunsul soseşte prompt: „De ce nu mă laşi să te controlez *eu,* şi să distrug centrul *tău?*"

Refuz să răspund unor soluţii atât de egoiste. E limpede că nu va accepta o soluţie raţională.

Nu-mi rămâne decât să-mi urmez planul ale cărei etape preliminare au fost deja parcurse.

Pe la amiază, mă trezesc gândindu-mă la William Grannitt. Doresc să mă asigur că va rămâne în preajma Creierului — cel puţin până obţin de la el informaţiile despre structura acestuia.

Spre uşurarea mea, aflu că a închiriat o locuinţă la

marginea Ledertonului. Ca şi înainte, nu-şi dă seama când îi pătrund în conştiinţă.

Cinează devreme şi, spre seară — simţindu-se agitat — porneşte spre un deal ce se ridică deasupra laboratoarelor Creierului. Parcând lângă şosea, poate privi circulaţia din şi spre aşezare, fără a fi văzut.

Nu are un scop anume. Doreşte să capete o imagine de ansamblu a ceea ce se petrece. Ciudat, să fi lucrat acolo unsprezece ani şi să nu cunoască decât câteva detalii.

În dreapta se întinde o sălbăticie aproape neatinsă. Un pârâu şerpuieşte printr-o vale împădurită care se întinde cât vezi cu ochii. A auzit că ar fi proprietatea Annei Stewart, însă acest lucru nu-l impresionase până acum.

Întinderea pământurilor moştenite de la tatăl ei îl surprinde, şi-şi aminteşte prima lor întâlnire. El era deja şeful cercetării, în timp ce Anne era o fată slăbuţă, cu privire nesigură, venită acasă în vacanţă. Cumva, după aceea, s-a gândit mereu la ea aşa cum fusese atunci, de abia remarcându-i transformarea în femeie.

Începe să-şi dea seama cât de uriaşă a fost transformarea aceea. Se întreabă, cu glas tare:

— De ce dracu nu s-o fi măritat? Trebuie să aibă aproape treizeci de ani!

Îşi aminteşte mici episoade ciudate cu ea... după moartea soţiei lui. Căutându-l pe la recepţii. Ciocnindu-se pe coridoare şi cerându-şi scuze cu un râset... Intrând în biroul lui ca să discute despre Creier, deşi, dacă se gândeşte bine, n-o mai făcuse de câteva luni. O considera drept o pacoste, şi se întreba ce voiau să spună alţi şefi, numind-o „isteaţă“.

Ajuns aici, se opreşte.

— Fir-aş... vorbeşte el cu glas tare, uluit. Ce orb am fost!

Râde amar, amintindu-şi scrisoarea de concediere. O

femeie dispreţuită... aproape de necrezut. Şi totuşi... ce altceva?

Începe să întrevadă posibilitatea de-a reveni în echipa de cercetare, încearcă o senzaţie de excitare la imaginea Annei Stewart ca femeie. Pentru el, lumea reîncepe să funcţioneze. Există speranţă. Mintea îi revine la planurile legate de Creier.

Observ cu interes că ideile pe care i le-am infiltrat anterior i-au direcţionat gândirea ascuţită şi analitică spre noi canale. Acum vizualizează contactul direct între un om şi un creier electronic, acesta din urmă suplimentând sistemul nervos uman.

Doar până aici ajunge. Noţiunea unui Creier electronic autodeterminant pare să nu fi rodit.

În decursul speculaţiilor sale legate de modificările pe care doreşte să le aducă ordinatorului, obţin imaginea funcţionării acestuia, exact aşa cum o dorisem:

Nu mai pierd timpul. Îl las în automobil, visând. Mă îndrept spre laboratoare. Trecând dincolo de gardul electrificat, pătrund în clădirea principală şi într-una din cele optsprezece unităţi de control şi comandă. Rostesc în microfon:

— 3 x minus — 11 — 10 — 9 — 0.

Îmi imaginez deruta, pe măsură ce comanda este transmisă la efectori. Poate că Grannitt nu ştia cum să domine Creierul. Dar intrând în mintea lui — văzând exact cum anume l-a construit — eu ştiu.

Urmează o pauză. Apoi primesc un mesaj tipărit pe bandă: „Operaţiune executată. 3 x interceptat de servomecanismele 11, 10, 9 şi 0, conform instrucţiunilor".

Comand:

— Interferenţă exteroceptori KT — 1 — 2 — 3 până la 8.

Răspunsul: „Operaţiune executată. 3 x lipsit de

comunicaţii cu exteriorul“.

Comand ferm:

— En — 3 x.

Aştept nerăbdător. Pauza este lungă. Apoi, imprimanta ţăcăne şovăitoare: „Comanda este autodistructivă. Repetaţi instrucţiunile“.

Le repet şi aştept. Ordinul respectiv comandă secţiunii vechi a Creierului să trimită o suprasarcină de curent electric prin circuitele lui 3 x.

Imprimanta începu să ţăcăne „Comanda a fost transmisă lui 3 x, care vă răspunde următoarele...“

Din fericire, începusem deja să dizolv unitatea cu formă omenească. Fulgerul electric care mă izbeşte este parţial răsfrânt în suprafeţele camerei. Pe podeaua metalică curge un râu de foc. Reuşesc să transmit lovitura spre o celulă de depozitare din propriul meu trup. Apoi... zguduit, dar întreg, revin pe versantul meu.

***

Nu mă simt teribil de încântat de faptul că am scăpat atât de uşor. La urma urmei, am reacţionat în clipa când am văzut că se comunicase cu 3 x.

N-aş fi avut nevoie de un mesaj care să-mi spună părerea lui 3 x despre ceea ce făcusem.

Era interesant că părţile mai vechi ale Creierului fuseseră deja îndoctrinate împotriva sinuciderii. Le considerasem simple ordinatoare, gigantice maşini de calculat şi integrat informaţii. În mod evident, deţineau un deosebit sens al întregului.

Dacă le-aş putea include în mine, cu puterea de a se deplasa prin timp după dorinţă! Aceasta e miza cea mare, care mă opreşte să recurg la acţiunile violente, atât de

uşor de realizat. Cât timp mai există şansa de-a o obţine, nu pot încerca decât atacuri minore împotriva Creierului... tăindu-i căile de comunicaţie. Arzându-i legăturile... Mă simt din nou furios pe limitările care mă opresc pentru vecie să-mi adaug noi circuite prin dezvoltare directă.

Speranţa mea e că pot utiliza ceva deja existent... să controlez Creierul... prin intermediul Annei Stewart...

Pătrunderea în aşezarea ştiinţifică, în dimineaţa următoare, nu constituie o problemă. După ce intru, pornesc pe o potecă ce suie pe o stâncă de deasupra bungalow-ului Annei Stewart. Intenţionez să-mi controlez acţiunile, introducându-mi în minte calculele mele sub formă de gânduri personale. Vreau să semneze documente şi să dea ordine, care vor trimite echipe să demonteze Creierul.

De pe potecă, privesc gardul alb ce-i înconjoară căsuţa. Se află la marginea văii, aproape imediat sub mine. Peste tot se zăresc flori, tufişuri şi copaci. Pe verandă, Anne Stewart şi William Grannitt dejunează.

Bărbatul a acţionat rapid.

Îi privesc, mulţumit. Prezenţa lui va uşura lucrurile mai mult decât anticipasem. Atunci când — în Anna — nu sunt sigur de anumite funcţii ale Creierului, femeia îl poate întreba pe Grannitt.

Fără să mai pierd vremea, intru în fază cu sistemul ei nervos.

În chiar momentul respectiv, impulsurile nervoase i se modifică puţin. Surprins, mă retrag şi încerc din nou. O nouă alterare infimă în structura dezordonată. Nu reuşesc nici acum să pătrund.

Anne se apleacă înainte şi-i spune ceva bărbatului. Amândoi se întorc şi privesc spre locul unde mă aflu. Grannitt îşi mişcă braţul, chemându-mă la ei.

Încerc imediat să intru în fază cu sistemul lui nervos. Iarăşi, acea minusculă modificare şi eşec.

Asta înseamnă că amândoi se află sub controlul Creierului. Sunt derutat şi uluit. În ciuda superiorităţii mele de ansamblu, creatorii mi-au plasat limitări destul de severe în privinţa capacităţii de a controla mai mult de o fiinţă omenească în acelaşi timp. Teoretic, cu multele servomecanisme de care dispun, ar trebui să pot domina câteva milioane simultan. În realitate, asemenea comenzi multiple pot fi folosite numai asupra maşinilor.

Mai mult ca niciodată, înţeleg cât de important este să supun Creierul. El n-are asemenea limitări. În ignoranţa lui, Grannitt a permis practic o autodeterminare completă.

Aceasta decide următoarea mea acţiune. Mă întrebasem dacă n-ar fi fost mai bine să mă retrag după scenă. Acum nu mai îndrăznesc. Miza e prea mare.

Mă simt totuşi frustrat, când cobor spre verandă. Cei doi par detaşaţi şi perfect calmi, şi trebuie să admir talentul Creierului. Se pare că a preluat controlul a două fiinţe omeneşti fără să le arunce în braţele nebuniei. Ba chiar sesizez o îmbunătăţire distinctă a aspectului lor.

Ochii femeii sunt mai strălucitori decât mi-i amintesc şi dinspre ea se revarsă un fel de fericire demnă. Pare lipsită de frică.

Grannitt mă urmăreşte cu atenţia estimativă a unui inginer. Cunosc privirea aceasta. Încearcă să determine cum funcţionează un umanoid. Vorbeşte:

— Greşeala ta a fost menţinerea controlului în Anne... domnişoara Stewart, atunci când a vizitat căsuţa. În mod corect, Creierul a dedus că o controlai, deoarece i-ai rezolvat momentul de panică temporară. A procedat corespunzător şi acum dorim să discutăm cu tine modul cel mai satisfăcător pentru a te preda.

Purtarea lui este încrezătoare şi arogantă. Nu pentru prima dată, mă gândesc că ar trebui să renunţ la planul de-a prelua circuitele speciale ale Creierului. Trimit o comandă spre corpul meu. Pot acţiona un servomecanism conectat la o rachetă teleghidată, aflată într-o bază aeriană secretă, la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare... l-am descoperit din primele zile petrecute în această epocă. Sub direcţionarea mea, racheta alunecă pe o rampă de lansare. Acolo rămâne aţintită, gata pentru următorul ordin de-a o trimite spre ceruri.

Bănuiesc că va trebui să distrug Creierul.

Grannitt continuă:

— În acelaşi mod logic, Creierul şi-a dat seama că nu ţi se poate opune, de aceea mi s-a alăturat mie şi domnişoarei Stewart, acceptând condiţiile noastre. Aceasta înseamnă instalarea de circuite de control permanent în noile secţiuni. De acum înainte putem utiliza puterile lui de calcul şi integrare, ca şi cum ar fi ale noastre.

Nu mă îndoiesc de afirmaţiile lui deoarece, dacă n-ar exista nicio rezistenţă şi eu aş putea avea astfel de asocieri. Probabil că aş fi chiar capabil să intru într-o asemenea relaţie de servitudine.

Este clar că nu mai pot spera să câştig ceva de la Creier.

Activez mecanismul de lansare de pe aeroportul cel îndepărtat. Racheta şuieră în susul rampei şi ţâşneşte pe cer, urmată de o coadă de foc. Camera video şi senzorii audio îi înregistrează parcursul. Va ajunge aici în mai puţin de douăzeci de minute.

— N-am nicio îndoială, urmează Grannitt, că întreprinzi acţiuni împotriva noastră. Totuşi, înaintea deznodământului, nu vrei să ne răspunzi la câteva întrebări?

Sunt curios să ştiu care sunt întrebările.

— Poate.

Bărbatul nu insistă pentru un răspuns mai clar.

— Ce se va întâmpla — peste câteva mii de ani — pentru ca Pământul să-şi piardă atmosfera?

— Nu ştiu, îi răspund în mod cinstit.

— Îţi poţi aminti! Ţi-o spune o fiinţă umană. *Îţi poţi aminti!*

Îi răspund indiferent:

— Fiinţele umane nu înseamnă ni...

Mă opresc, pentru că centrele mele de informaţii îmi comunică date exacte — inaccesibile mie de milenii.

Atmosfera Pământului suferă un proces natural; are loc o modificare a atracţiei gravitaţionale a planetei, ce determină reducerea la jumătate a vitezei de desprindere. Atmosfera se pierde în spaţiu în mai puţin de o mie de ani. Pământul devine tot atât de mort ca şi satelitul lui, într-o perioadă anterioară de reglare energetică.

Le explic că factorul important este, desigur, inexistenţa materiei, şi de aceea pseudo-masa suferă transformări în energia fundamentală Ylem.

— Evident, adaug, toată viaţa organică inteligentă e transportată pe planetele locuibile ale altor stele.

— Alte stele! exclamă Grannitt tremurând de aţâţare. Dumnezeule!

Izbuteşte să-şi regăsească controlul.

— Tu de ce ai fost abandonat?

— Cine să mă fi putut obliga să plec... ? încep eu.

Şi amuţesc. Răspunsul a fost recepţionat în contul percepţiei.

— Păi... trebuie să observ şi să înregistrez tot...

Mă opresc iarăşi, de data aceasta uluit. Mi se pare incredibil că această informaţie îmi este accesibilă acum,

după ce a fost tăinuită atâta vreme.

— De ce nu ţi-ai îndeplinit instrucţiunile? întrebă bărbatul.

— Instrucţiuni?!

— Îţi poţi aminti!

Chiar în clipa când rosteşte aceste cuvinte aparent magice, răspunsul îmi apare: Ploaia de meteoriţi! Mi-o amintesc, imediat şi perfect. Miliarde de meteori, la început de-abia depăşindu-mi capacitatea de a-i întâmpina, apoi distrugându-mi apărările. Înregistrez trei lovituri vitale.

Nu le explic lui Grannitt şi Annei Stewart. Brusc, înţeleg că, cândva, eram un simplu servitor al fiinţelor omeneşti, dar am fost eliberat de meteoriţii ce au lovit anumiţi centri de control.

Important este actuala autodeterminare, nu fosta servitudine. Întâmplător, observ că racheta mai are trei minute până la ţintă. Este momentul să plec.

— Încă o întrebare, spune Grannitt. Când ai fost mutat dincolo de vale?

— Cam peste o sută de ani de acum, îi răspund. S-a considerat că fundamentul stâncos de acolo este...

— Da, mă priveşte el sardonic. Da. Interesant, nu-i aşa? Adevărul a fost deja verificat de interceptorii mai integranţi. Creierul şi cu mine suntem una, însă la o depărtare de mii de ani. Dacă Creierul este distrus în secolul douăzeci, atunci eu nu voi exista în secolul treizeci. Sau nu-i adevărat?

Nu pot aştepta până ce calculatoarele vor găsi răspunsul complex la această întrebare. Printr-o singură acţiune sincronizată, acţionez dispozitivele de siguranţă ale focoaselor atomice din racheta teleghidată şi o trimit spre nişte coline sterpe din nordul aşezării. Se înfige inofensivă în sol.

— Descoperirea voastră înseamnă, rostesc eu, că acum voi privi Creierul ca pe un aliat care trebuie salvat.

Vorbind, mă îndrept spre Anne, întind mâna s-o ating şi, în acel moment, direcţionez energie electrică spre ea. Într-o clipă se va destrăma într-un nor de cenuşă.

Nu se întâmplă nimic. Nu apare niciun curent electric. Rămân locului, încordat şi neîncrezător, aşteptând calculul erorii.

Nu soseşte niciun calcul.

Îl privesc pe Grannitt. Mai exact, privesc locul unde era cu o clipă înainte. *Nu mai este acolo.*

Anne pare că-mi ghiceşte dilema.

— Asta-i capacitatea Creierului de-a se deplasa prin timp, spunea ea. La urma urmei, este singurul avantaj evident pe care-l are faţă de tine. Creierul l-a deplasat pe Bi... pe domnul Grannitt în trecut, aşa încât a avut timp nu numai să-ţi observe sosirea, ci să meargă la... casa ta şi, urmărind instrucţiunile Creierului, să preia complet controlul situaţiei. Deja a dat comanda de subordonare a tuturor circuitelor tale.

— N-o cunoaşte, spun eu.

— Ba da, rosteşte cu siguranţă Anne. Şi-a petrecut toată noaptea, instalând circuite de comandă permanente în Creier, şi astfel, în mod automat, circuitele respective te vor controla.

— Nu pe *mine.*

În acelaşi timp, pornesc la fugă în susul treptelor de piatră, spre potecă, apoi mai departe, către poartă. Tipul de la Punctul de Pază strigă după mine. Alerg, fără să privesc înapoi.

Primul gând coerent îmi vine după ce parcurg aproape un kilometru — gândul că este prima dată în întreaga mea existenţă că am fost izolat de băncile mele de informaţii şi

dispozitivele de calcul de către o forţă exterioară. În trecut, m-am deconectat şi m-am îndepărtat cu încrederea unuia care poate restabili instantaneu legătura.

Acum, nu mai e posibil.

A rămas doar această unitate. Dacă e distrusă, atunci... nimic.

Mă gândesc: *Acum, un om s-ar simţi încordat, ar simţi teamă.*

Încerc să-mi imaginez ce formă ar lua o asemenea reacţie, şi pentru o clipă mi se pare că simt o umbră de tulburare exclusiv fizică.

E o reacţie nemulţumitoare, şi continui să alerg. Pentru prima dată, mă trezesc explorând potenţialurile interne ale uitării. Desigur, sunt un fenomen foarte complex. Când m-am stabilit ca umanoid, m-am modelat în mod automat după o fiinţă omenească, atât în interior cât şi pe dinafară. Pseudo-nervi, organe, muşchi şi oase — toate sunt acolo, pentru că era mai uşor de urmat un tipar deja existent decât să-ţi imaginezi unul nou.

Unitatea poate gândi. A avut suficiente contacte cu băncile de memorie şi cu calculatoarele pentru a-şi face tipare în structură — tipare de memorie, de calculare, de funcţionare fiziologică, de obiceiuri, cum de pildă e mersul, aşa încât există ceva ce seamănă cu viaţa.

După patruzeci de minute de alergare continuă, ajung la căsuţă. Mă pitesc în tufişuri, la vreo treizeci de metri de gard şi privesc. Grannitt şade într-un scaun, în grădină. Pe braţul scaunului, stă rezemat un pistol automat.

Mă întreb cum ar fi să simt un glonte prin mine, fără posibilitatea de-a repara rana. Ideea nu-i încântătoare... Din punct de vedere fizic, e lipsit de sens, totuşi mă prefac înspăimântat. Strig de la adăpostul unui copac:

— Grannitt, ce-ai de gând?

Se scoală şi se apropie de gard.

— Poţi să te-arăţi, vorbeşte el. N-o să te-mpuşc.

Rememorez ce am aflat despre integritatea lui, din contactele mentale avute. Decid că-i pot accepta promisiunea.

Când ies din ascunzătoare, îşi introduce pistolul în buzunarul hainei. Văd că este relaxat, cu privirea încrezătoare.

— Am transmis deja instrucţiunile la servo mecanisme, îmi spune. Îţi vei continua veghea în viitor, dar vei fi sub controlul meu.

— Nimeni nu mă va controla, îi răspund.

— N-ai de ales.

— Pot continua aşa cum sunt acum.

— Bine, ridică din umeri Grannitt, totuşi de ce nu încerci şi-n felul ăsta, pentru o vreme? Să vezi dacă poţi fi o fiinţă umană. Întoarce-te peste treizeci de zile, şi mai discutăm.

Probabil că a simţit gândul care mi-a încolţit în minte, deoarece continuă tăios:

— Dar să nu apari *mai devreme.* Paznicii de-aici au ordin să tragă.

Mă întorsesem să plec, dar acum revin cu faţa la el:

— Acesta e un înveliş uman, îi spun, însă n-are nevoi omeneşti. Ce trebuie să fac?

— E problema ta, nu a mea.

Primele zile le petrec în Lederton. În prima zi, lucrez ca muncitor necalificat, săpând un subsol. Seara, simt însă că nu-i satisfăcător. În drum spre hotel zăresc un anunţ în vitrina unui magazin: „Angajăm personal”.

Devin vânzător. În prima oră, mă obişnuiesc cu mărfurile şi, deoarece deţin metode perfecţionate de memorizare, le învăţ preţul şi calitatea. După trei zile, proprietarul mă numeşte ajutorul lui.

Mi-am petrecut pauzele de prânz la filiala locală a unei firme de agenţi de bursă. Obţin o audienţă la director şi, datorită priceperii mele în domeniul financiar, capăt un post de contabil. Prin mâini îmi trec foarte mulţi bani. Timp de o zi studiez mecanismul, apoi încep să folosesc o parte din ei, pariind la agenţia de peste drum. Deoarece pariurile sunt o problemă de probabilităţi, factorul decisiv fiind viteza de calcul, în trei zile câştig zece mii de dolari.

Iau autobuzul până la cel mai apropiat aeroport, şi urc într-un avion spre New York. Merg la sediul unei importante companii electrice. Discut cu un adjunct şi acesta mă prezintă inginerului-şef. Le arăt un aparat care aprinde şi stinge lumina electrică prin comenzi mentale. Mai exact, printr-o simplă adaptare a unui encefalograf.

Compania îmi plăteşte un milion de dolari pentru patentul invenţiei.

Au trecut şaisprezece zile de când m-am despărţit de Grannitt. Sunt plictisit. Îmi cumpăr un automobil şi un avion. Conduc rapid, şi zbor sus. Îmi asum riscuri calculate pentru a-mi stimula teama. După câteva zile, pierd şi această modalitate de aţâţare.

Prin intermediul unor agenţii ştiinţifice, localizez toate ordinatoarele din ţară. Desigur, cel mai bun este Creierul perfecţionat de Grannitt. Cumpăr un altul şi încep să construiesc circuite analogice, ca să-l îmbunătăţesc. Mă gândesc: şi dacă obţin alt calculator? Voi avea nevoie de mii de ani pentru a-i umple băncile de memorie cu toate datele existente deja în viitorul Creier.

Soluţia pare ilogică, şi am trăit prea mult timp cu un bun simţ automat pentru ca să-mi schimb acum obiceiurile.

Totuşi după treizeci de zile când mă apropiu de căsuţă, mi-am luat deja anumite precauţii. Prin tufişuri, câţiva pistolari aşteaptă semnalul meu ca să deschidă focul

asupra lui Grannitt.

Bărbatul mă aşteaptă.

— Creierul mi-a spus că eşti înarmat, îmi zice.

Înalţ din umeri.

— Care-i planul tău? îl întreb.

— Acesta!

Instantaneu, mă imobilizează o forţă nevăzută.

— Îţi încâlci făgăduiala, îi amintesc, şi oamenii mei au ordin să tragă dacă, la intervale regulate nu-i anunţ că totul e în regulă.

— Vreau mai întâi să-ţi arăt ceva. Îmi spune. Nu durează decât o clipă.

— Bine, continuă.

Imediat sunt integrat în sistemul lui nervos, asupra căruia deţine controlul. Scoate un carneţel şi-l răsfoieşte. Privirea i se opreşte asupra unui număr: 71 8 23.

Şapte-unu-opt-doi-trei.

Simţisem deja că prin intermediul memoriei lui intru în contact cu marile bănci de memorie şi calcul din ceea ce, înainte, a fost trupul meu.

Folosindu-mă de ele, ridic numărul la pătrat, îi aflu rădăcina pătrată, rădăcina cubică, îl divid la 182. la 7, îl înmulţesc cu o sută optzeci şi doi, îl împart la 71, îl înmulţesc de 8.823 de ori, cu rădăcina pătrată a lui 3 şi — punând cele cinci cifre într-o serie repetată de 23 de ori — le ridic la pătrat, îi transmit rezultatele lui Grannitt. I se pare că el însuşi face calculele, într-atât de completă este uniunea minţii umane şi a creierului electronic.

Bărbatul râde excitat şi, în aceeaşi clipă, mă eliberează din forţa complexă cu care mă ţinuse.

— Suntem un fel de entitate superumană, îmi spune. Visul meu poate deveni realitate. Laolaltă, omul şi maşina pot rezolva probleme la care nici măcar nu ne-am gândit.

Acum planetele — chiar şi stelele — pot fi cucerite, şi probabil că putem obţine şi nemurirea fizică. Vorbele lui mă stimulează. Aceasta e genul de senzaţie pe care am căutat-o zadarnic treizeci de zile. Rostesc încet:

— Ce limitări îmi vor fi impuse, dacă voi fi de acord să intru într-un asemenea program de cooperare?

— Băncile de memorie care ştiu tot ceea ce s-a întâmplat aici, vor fi golite sau dezactivate. Vei uita întreaga experienţă.

— Şi altceva?

— În niciun caz nu vei mai putea controla o fiinţă omenească!

Mă gândesc şi oftez. Într-adevăr, trebuie să-şi ia o măsură de siguranţă. Grannitt continuă:

— Trebuie să fii de acord să permiţi şi altor oameni să-ţi utilizeze capacităţile. Bănuiesc că în cele din urmă va fi vorba de o mare parte a rasei umane.

Stând acolo, făcând încă parte din el, îi simt sângele pulsându-i prin vene. Grannitt răsuflă, şi senzaţia aceea constituie un extaz fizic aparte. Din propria experienţă, ştiu că nicio fiinţă artificială nu poate simţi vreodată aşa ceva. Iar în curând, voi fi în contact nu doar cu o singură minte şi trup, ci cu multe. Gândurile şi sentimentele unei rase întregi vor curge prin mine. Fizic, mental şi emoţional voi fi o parte a singurei forme de viaţă inteligentă de pe această planetă.

Teama mă părăseşte.

— Perfect, rostesc, atunci, pas cu pas, şi prin acord reciproc, să facem ce este necesar.

Nu voi mai fi un servitor, ci un partener al *Omului.*

NAVA ÎNTUNECATĂ

Era cu totul altceva, îşi dădu seama D'Ormand, să hotărăşti un lucru pe Pământ, şi apoi să-l faci în spaţiul cosmic. Pornise din sistemul solar de şase luni, îndepărtându-se de gigantica spirală care era galaxia principală. Iar acum, venise clipa plonjonului temporal.

Puţin încordat, reglă cadranele maşinii timpului pentru anul 3.000.000. Întinse mâna spre activator şi şovăi. După spusele lui Hollay, legile rigide ce controlau scurgerea timpului pe planete aveau să fie elastice, uşor de evitat, aici în bezna neatinsă de soare. În primul rând, îi spusese Hollay, accelerează la maxim, şi astfel tensionează structura spaţiului. Apoi, acţionează.

Acum! se gândi D'Ormand, asudat. Apăsă cu putere maneta. Se auzi un scârţâit oribil şi un scrâşnet metalic prelung. După aceea, senzaţia de zbor reveni.

Imaginile jucau în faţa ochilor bărbatului. Scutură din cap, pentru a-şi alunga ameţeala, ştiind că, peste câteva clipe, avea să vadă din nou. Rânji, cu satisfacţia omului care şi-a riscat viaţa cu succes.

Văzul îi reveni brusc. Se aplecă deasupra cadranelor maşinii temporale. Se retrase şocat. Dispăruseră!

Privi în jur, uluit. Nu era o navă mare, care să necesite o examinare amănunţită. O singură cabină, camera motoarelor, un pat, rezervoarele de combustibil şi o bucătărioară. Nimic nu putea fi ascuns. *Maşina timpului dispăruse.*

Smulgându-se din timp, lăsase nava în urmă. Dăduse greşÎ încă blestema în barbă, când zări o mişcare, cu coada ochiului. Se răsuci într-acolo. Sus, pe ecran, văzu nava

întunecată.

O singură privire şi D'Ormand ştiu că, indiferent din ce motiv dispăruse maşina timpului, *nu* dăduse greş.

Nava străină era aproape de el. La început, crezu că tocmai apropierea o făcea vizibilă dar apoi îşi dădu seama de realitatea fantastică a absenţei oricărei lumini. Privi, şi în creier îi detună înţelegerea faptului că acela era un vehicul din anul 3.000.000. Fascinaţia se destramă înaintea unui fior de neîncredere, ce se transformase în suspiciune. Nu doar faptul că putea să vadă nava era ideal. Ci şi nava însăşi.

Apăruse parcă dintr-un coşmar. Lungă de peste trei kilometri, lată de aproape un kilometru şi înaltă de o jumătate de metru, părea o plută pe un ocean tot atât de negru cât şi spaţiul cosmic. O platformă plutind în noaptea pustiului interstelar.

Iar pe puntea aceea lată se aflau bărbaţi şi femei. Erau goi şi absolut nimic, nicio barieră oricât de fragilă, nu le proteja trupurile de gerul vidului. Nu puteau respira deoarece nu exista aer. Cu toate acestea, trăiau.

Trăiau şi stăteau în picioare pe puntea lată şi întunecată. Îl priviră şi-i făcură semn să se apropie. Îl chemară. Cea mai ciudată chemare adresată vreodată vreunui muritor. Nu era un gând, ci altceva mai profund, mai puternic, mai mişcător. O bruscă materializare a setei, sau foamei. Sporea precum nevoia de drog a unui dependent.

Trebuie să-şi coboare nava pe platformă. Trebuia să devină unul dintre ei. Trebuia... o dorinţă primitivă, nestăvilită, teribilă...

Nava lunecă lin într-acolo. În clipa când atinse platforma, D'Ormand încercă nevoia imperioasă de a dormi.

Avu timp pentru un ultim şi disperat gând.

Trebuie să lupt. Sosi un fulger de avertizare. *Trebuie să plec, să plec. Imediat!* Somnul îl cuprinse în plină teroare.

***

Linişte! Zăcea, cu ochii închişi, într-o lume tot atât de nemişcată cât şi...

D'Ormand nu putea găsi un termen de comparaţie. Nu exista aşa ceva. În toată existenţa lui nu găsea nimic comparabil cu nemişcarea absolută, cu absenţa completă a sunetelor, care-l apăsa precum... Din nou, nu avea termen de comparaţie. Doar tăcerea.

Ciudat îşi spuse; şi primul lui impuls îndepărtat fu să deschidă ochii. Impulsul pieri; în minte îi rămase doar convingerea că, fără doar şi poate, el, care petrecuse atâtea luni singur pe navă, trebuia să cunoască adevăratul înţeles al liniştii.

Numai că în trecut existaseră sunetele de-abia auzite ale propriei răsuflări, micile plescăituri ale buzelor pe un tub de aspirare a supei, şi toate foielile trupului. Acum, era... ce?!

Creierul său nu voia să-i ofere o definiţie. D'Ormand deschise ochii. La început, vederea nu-i oferi cine ştie ce revelaţii. Zăcea pe spate puţin întors pe o parte. În apropiere, acoperind stelele, se zărea o formă aerodinamică, lungă de zece metri, şi înaltă de vreo patru. În rest, cât vedea cu ochii, doar stele şi negrul spaţiului.

Destul de firesc. Nu se temea absolut deloc. Mintea şi viaţa i se păreau îndepărtate. Memoria constituia un ajutor chiar şi mai distant. Însă, după câteva clipe, la suprafaţa voinţei sale, se înfiripă dorinţa de a-şi schimba poziţia.

Îşi amintea, cu greutate, de apariţia unei nave

întunecate. Apoi somnul. Acum, stelele şi noaptea cosmosului. Probabil că se afla tot în scaunul de pilotaj, privind ecranul şi peisajul interstelar.

Totuşi... nu stătea în capul oaselor... Zăcea pe spate şi privea *în sus...* spre un cer şi o siluetă neagră, asemănătoare altei nave.

Cu o neaşteptată detaşare, creierul său încerca să-l convingă de contrariu. Nava lui era singurul vehicul terestru din acea parte a universului. Nu putea exista încă una. Imediat, bărbatul fu în picioare. Nu-şi amintea când se sculase. Cu câteva clipe în urmă, zăcea pe spate. Acum, se clătina, în picioare...

Se afla pe o punte largă, lângă navă. Puntea — de fapt, totul — era perfect vizibilă. De jur împrejur, cât vedea cu ochii, bărbaţi şi femei goi, în picioare, aşezaţi, sau întinşi, fără să-l bage câtuşi de puţin în seamă.

Se năpusti şi, cu disperare, folosind doar degetele şi unghiile, încercă să deschidă uşa de la ecluza navei.

După o vreme, în care parcă-şi pierduse minţile, reflexele de cosmonaut începură să-i dicteze mişcările automate, disperate ale corpului. Îşi dădu seama că studia mecanismul ecluzei, pipăindu-l, încercându-l cu blândeţe. Se retrase câţiva paşi, studiind atent nava.

De undeva, dintr-o ascunsă rezervă de calm, D'Ormand îşi luă, în cele din urmă, voinţa şi capacitatea de-a ocoli nava, pentru a privi înăuntru prin hublouri. Interiorul era cel familiar, slab iluminat, cu mecanisme şi forme metalice, a căror vedere îi readuse un fior de revenire a fanteziei, de data aceasta mai uşor de stăpânit.

Rămăsese complet nemişcat, golindu-şi mintea de orice idei auxiliare, concentrându-se asupra unui unic gând — un gând atât de uriaş încât avea nevoie de întreaga capaciate cerebrală pentru a-l conţine, a-l cumpăni şi a-i înţelege

imensa realitate.

Îi venea tot mai greu, nu mai uşor, să accepte că se afla pe nava-platformă. Mintea lui începuse să se frământe, să divagheze în direcţii de îndoială, teamă şi încredere. Revenea însă totdeauna înapoi. Trebuia s-o facă! Nu exista un alt loc sigur unde să se ducă. Şi nu putea face nimic decât să aştepte aici până când temnicerii lui îi arătau ce soartă viitoare îi destinaseră.

Se aşeză şi aşteptă.

Trecu cel puţin o oră, o oră care nu semăna cu niciuna din istoria lumii sale; un om din anul 2.975, privind o navă cosmică dintr-un viitor aflat la peste treizeci de mii de secoîe depărtare.

Din nefericire, şi-i trebui aproape toată ora ca să priceapă asta, nu avea la ce privi, cu excepţia incredibilei scene în sine. Aparent, nimeni n-avea nici măcar habar de existenţa lui pe navă. La răstimpuri, prin penumbre se deplasa câte cineva, o siluetă mişcându-se pe fundalul înstelat, vizibil ca şi întreaga punte neagră şi încărcătura ei de superfiinţe.

Nu venea nimeni însă pentru a-i satisface curiozitatea tot mai mare, *nevoia* de informaţie. Înfiorat, D'Ormand înţelese în sfârşit, că trebuia să ia el iniţiativa, să forţeze printr-o acţiune personală.

Brusc, se simţi surprins că zăcuse acolo în vreme ce minutele preţioase se scurseseră. Probabil că fusese complet buimăcit, ceea ce nu era de mirare.

Într-un acces de hotărâre, sări în picioare. Dar apoi, tremurând, şovăi. Chiar intenţiona să se apropie de unul dintre pasagerii acestei nave a nopţii, şi să întrebe prin telepatie?

Cel mai mult îl înspăimânta cât de deosebiţi de el puteau fi. Nu erau oameni. Legătura dintre el şi urmaşii lui

de peste trei milioane de ani era tot atât de îndepărtată cât şi cea cu maimuţa din care i se trăgeau strămoşii.

***

Trei milioane de ani, 16 x 10^{10} minute; şi la fiecare câteva secunde din intervalul acela inimaginabil de timp, cineva se născuse, altcineva murise, viaţa continuase în felul ei, copleşitor, înspăimântător până ce aici, după eoni fără număr, ajunsese ultimul om. Aici evoluţia fusese împinsă până la asemenea limite încât cosmosul însuşi fusese cucerit printr-o necunoscută şi stupefiantă descoperire a adaptabilităţii biologice — stupefiantă, totuşi atât de simplă încât într-o singură perioadă de somn, el, un străin, fusese transformat în mod miraculos, căpătând aceleaşi însuşiri.

Gândurile lui D'Ormand se opriră aici. Simţi o tulburare, o neaşteptată şi acută conştientizare a faptului că habar n-avea cât timp dormise. Putea fi vorba de ani, sau de veacuri. Timpul nu exista pentru un om adormit.

Acum i se păru mai important ca oricând să descopere ce înseamnă toate astea. Privirea îi poposi asupra unui bărbat care mergea încet, la vreo treizeci de metri depărtare.

Ajuns lângă el, întinse braţul; apoi, în ultima clipă, şi-l trase îndărăt. Prea târziu! Degetele îl atinseseră pe necunoscut.

Acesta se întoarse şi-l privi. Cu un gest stângaci, D'Ormand coborî mâna. Se înfioră, văzând ochii care îl fulgerau precum flăcări punctiforme, împingându-l printre pleoapele mijite.

În mod ciudat, nu calitatea aceea demonică a privirii în sine expedie fiori de spaimă de-a lungul nervilor lui

D'Ormand. Mai degrabă, sufletul care-l examina dinapoia ochilor arzători — un spirit, straniu şi diferit, fixându-l cu o intensitate inpenetrabilă.

După aceea, bărbatul se întoarse şi porni mai departe.

D'Ormand tremura. După câteva clipe, ştiu că nu se mai putea reţine. Nu-şi permise să se mai gândească la aşa ceva şi porni alături de individul cel înalt şi enigmatic. Trecură pe lângă grupuri de femei şi bărbaţi. Mergând printre ei, D'Ormand observă un amănunt ce-i scăpase până atunci. Femeile erau de cel puţin trei ori mai multe decât bărbaţii.

Fără să reflecteze asupra constatării, continuă plimbarea aceea ciudată. Ajunseră la marginea navei-platformă. Străduindu-se să pară cât mai nepăsător, D'Ormand privi în abisul ce se întindea pe un miliard de ani-lumină.

Începuse să se simtă mai bine. Îşi frământă mintea, căutând o cale de a traversa hăul mental dintre el şi străin. Probabil că prin intermediul telepatiei îl convinseseră să-şi coboare nava aici. Dacă acum s-ar fi concentrat asupra unei idei, exista posibilitatea de-a primi un răspuns.

Şirul gândurilor se întrerupse deoarece în clipa aceea sesiză, nu pentru prima oară, că rămăsese îmbrăcat. Privi însă amănuntul din alt unghi: *ei* îl lăsaseră îmbrăcat. Care era justificarea psihologică?

Păşi mai departe, cu mintea golită de gânduri şi capul aplecat, privindu-şi picioarele încălţate, alături de cele desculţe ale bărbatului slab.

Primele impresii sosiră atât de gradat, încât D'Ormand fu doar vag conştient de apariţia lor. Ceva despre o bătălie a cărei oră se apropia; şi că până atunci el trebuia să-şi dovedească puterile, trăind astfel veşnic pe navă. Dacă nu, urma să sufere exilul.

Părea o altă treaptă. Cu o clipă în urmă, nu era decât vag conştient de nebulozitatea de idei străine. Apoi, mintea îi efectuase un salt brusc la o nouă înţelegere a poziţiei sale.

Avertismentul se repetă, cu altă intensitate. Înspăimântat, D'Ormand porni către nava lui. Trăgea de ecluza neclintită, înainte ca să înţeleagă pentru totdeauna că nu-i oferea un mijloc de scăpare. Epuizat, se trânti pe punte. Era uluit de dimensiunile fricii sale. Asupra motivului însă nu putea exista nicio îndoială. Primise informaţii, şi un avertisment. Dur şi tăios, ca o lamă; trebuia să se adapteze condiţiilor de pe nava- platformă înainte de începerea unei bătălii şi, dacă avea să-şi dovedească meritele, urma să trăiască veşnic aici.

... Veşnic! Cuvântul făcea parte din informaţiile care, de minute bune, îi năuciseră raţiunea. Starea lui emotivă urmărea îndeaproape scurgerea minutelor. Brusc i se păru imposibil să fi înţeles în mod corect micul firicel de idei direcţionate spre el. Apropierea unei bătălii... Era o prostie! Dovedeşte-ţi meritele, sau vei suferi exilul! Cum să-l *sufere!* Îşi stoarse creierii, totuşi înţelesul revenea mereu acelaşi: exil! Putea însemna moartea, hotărî în cele din urmă, izbutind să se detaşeze.

Rămase întins, cu chipul întunecat şi încruntat. Se simţea furios pe sine însuşi. Ce imbecil fusese, că-şi pierduse cumpătul în mijlocul unei discuţii fructuoase...

Fusese *cu adevărat* fructuoasă. Ceruse, şi primise, informaţii. Ar fi trebuit să continue, păstrându-şi poziţia, concentrându-se asupra următoarelor întrebări: Cine erau ei? Unde mergea nava? Ce propulsie utiliza? De ce femeile erau de trei ori mai numeroase?

Gândurile îi pieriseră. Absorbit, se ridicase parţial în capul oaselor şi... la nici doi metri depărtare, se afla o

femeie.

D'Ormand se întinse încet înapoi. Văzu că ochii necunoscutei îl priveau strălucitori, fără să clipească. După un minut, stânjenit, bărbatul se lăsă complet pe spate. Rămase încordat, privind cercul strălucitor al galaxiei pe care o părăsise cu atâta vreme în urmă. Punctele de lumină ce alcătuiau spectacolul vârtej scânteietor, păreau mai îndepărtate ca oricând.

Viaţa pe care o cunoscuse până atunci cu lungi şi rapide călătorii spre planete îndepărtate, cu săptămâni plăcute prin colţurile spaţiului, era acum ireală. Ba chiar mai mult în privinţa spiritului decât în timp şi spaţiu.

Cu un efort D'Ormand se ridică. Nu era momentul nostalgiilor. Trebuia să înţeleagă că se confrunta cu o criză. Femeia nu se apropiase doar pentru a-l privi. Se forţau probleme şi el era nevoit să le înfrunte. Decis, se întoarse către necunoscută. Pentru întâia dată, o privi mai atent.

Era destul de drăguţă. Avea chipul tânăr şi cu trăsături regulate. Părul negru nu era pieptănat, dar modul cum era răvăşit îi conferea un efect interesant. Trupul...

Pilotul se sculă. Până în clipa aceea, nu observase diferenţa dintre ea şi ceilalţi. Era îmbrăcată. Purta un veşmânt lung întunecat şi mulat pe corp.

Îmbrăcată! Acum nu mai putea fi nicio îndoială. Problema i se adresa lui. Dar ce ar fi trebuit să facă?

O privi disperat. Ochii femeii erau nestemate care-l fixau nepăsătoare. Simţi o bruscă fascinaţie: oare ce gânduri incredibile se derulau înapoia acelor ferestre scânteietoare ale minţii? Păreau nişte uşi închise îndărătul cărora existau imagini mentale ale unei lumi cu trei milioane de ani mai bătrână decât a lui.

Ideea era tulburătoare. Mici fiori îi furnicau pielea. Se gândi: femeia era nodală, bărbatul anodal. Toată puterea

deriva din relaţia lor, mai ales pentru că anodalul se putea conecta cu trei sau mai multe nodale.

Îşi sili mintea să se oprească acolo. *El* se gândise la aşa ceva? Imposibil!

Se cutremură, înţelegând. Din nou, strania metodă de comunicare a acestor fiinţe îl prinsese pe nepregătite. Iar acum ştia că una sau mai multe femei puteau forma o relaţie cu un bărbat. Ceea ce părea să explice numărul mare al femeilor. Aţâţarea începu să i se micşoreze. Şi ce dacă? Nu se explica însă ce căuta femeia aici, atât de aproape de el. Doar dacă nu reprezenta o fantastică ofertă de căsătorie. O examină din nou. După luni de zile, încercă prima senzaţie de ironie a sorţii. Timp de doisprezece ani, evadase din mrejele unor tinere atrăgătoare, iar acum era în sfârşit prins. Nu avea cum verifica dacă această femeie venise cu gândul măritişului.

Avertismentele primite anterior subliniaseră faptul că era o problemă de contratimp. Înaintă, o luă în braţe şi o sărută. În momente de criză, se gândi, acţiunea trebuie să fie rapidă, directă şi fără remuşcări.

După un moment, uită de aceste gânduri. Buzele fetei erau moi şi pasive. Nu-i ofereau nicio rezistenţă, dar pe de altă parte, părea că nu cunoaşte înţelesul sărutărilor. Lipindu-şi buzele de ale ei, avea impresia că dezmiardă un copil; deţinea aceeaşi inocenţă profundă.

Ochii necunoscutei, văzuţi acum din apropiere, erau lacuri luminoase de non-rezistenţă de o pasivitate ce părea anormală. Era clar că habar n-avusese de sărutat. Pupilele îi sclipeau cu o indiferenţă străină... care luă sfârşit.

O făcu în mod brusc şi surprinzător. Mai întâi ochii se dilatară, vizibil surprinşi. Apoi ea se retrase, cu o mişcare scurtă şi graţioasă care o purtă, aparent fără efort, în picioare. După aceea se întoarse şi dispăru în penumbră,

fără să întoarcă privirea.

D’Ormand se uită nesigur după ea. O părticică a minţii sale ar fi vrut să riposteze faţă de cele întâmplate cu o satisfacţie ironică. Însă convingerea că fusese înfrânt creştea cu fiecare moment. Era angajat într-o luptă contra cronometru. Iar prima lui încercare de-a se adapta la viaţa navei străine reprezentase un eşec.

Tulburarea i se mai domoli, fără să fi dispărut complet.

Nu încercă să forţeze lucrurile. Nu trebuia să uite că primise un avertisment. Despre care, deşi nu ştia ce însemna, ar fi fost o nebunie să-l considere lipsit de sens.

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Nu reacţiona corespunzător. O întreagă perioadă fusese în interiorul vieţii pure din Iir, şi tot nu se obişnuia.

Cum!? tresări D’Ormand. Nu fuseseră gândurile lui. Deschise ochii şi îngheţă. Era înconjurat de bărbaţi cu ochi învăpăiaţi. Nu avu timp să se întrebe cum se strânseseră atât de repede.

Bărbaţii acţionară. Unul dintre ei întinse braţul. Ca prin farmec, în mână îi sclipi un cuţit cu lama lungă, scânteietoare. Simultan, ceilalţi săriră înainte, îl înhăţară pe D’Ormand şi-l ţinură pe loc. În aceeaşi clipă, cuţitul *cel viu* se repezi către pieptul său.

D’Ormand încercă să ţipe. Gura, corzile vocale şi muşchii gâtului se încordară în pantomima convulsivă a vorbirii, dar nu se auzi niciun sunet. Noaptea lipsită de atmosferă a spaţiului îşi bătea joc de spaima lui omenească.

Se chirci, anticipând agonia, iar lama îi pătrunse în carne şi începu să taie. Nu exista nicio durere, nici măcar cea mai uşoară senzaţie. Parcă murea în vis, exceptând realismul spasmelor sale şi, în acelaşi timp, privea fascinat înaintarea cuţitului.

Îi scoaseră inima; şi D'Ormand şi-o privi, cu ochi înnebuniţi, ţinută în palmă de unul dintre demonii aceia, care părea c-o examinează.

În mod incredibil, inima continuia să bată, lent, dar regulat.

D'Ormand încetă să se mai zbată. Aidoma unei păsări hipnotizate de ochii rotunzi ca mărgelele ai unui şarpe, asista la vivisecţia propriului trup.

În cele din urmă, regăsindu-şi parţial controlul, văzu că după ce îi examinau organele, le puneau la loc. Pe unele le studiau mai amănunţit... şi, în final, înţelese că le îmbunătăţiseră.

Din trupul său radia ştiinţă. Chiar în acel prim moment, înţelese în mod vag că acum singurul neajuns al unei recepţii perfecte a cunoştinţelor, era faptul că trebuia să le traducă în gânduri. Informaţia era numai emoţie. Îi vibra de-a lungul nervilor furnicând cu inflexiuni subtile, promiţând un milion de bucurii neştiute ale existenţei.

Treptat, D'Ormand transformă fluxul acela minunat în forme mentale. El însuşi se modifica în timp ce o făcea. Scânteierea parcă dispărea din el. Aducea oarecum cu senzaţia încercată de curmarea vieţii unui animal, urmată de examinarea plină de regrete a cadavrului.

Însă faptele, esenţiale şi despuiate de orice frumuseţe, îi pătrundeau în creier: *ei erau Iir.* Platforma nu era o navă, ci un câmp de forţă. Se deplasa acolo unde doreau ei. Contopirea cu energie vitală era bucuria supremă a existenţei, rezervată de Natură însăşi pentru oameni. Puterea nodală a femeilor era necesară pentru stabilirea câmpului, însă bărbatul, puterea anodală, era unicul centru al energiei.

Calitatea acesteia depindea de unitatea de scop a fiecărui membru al navei; şi deoarece bătălia cu altă navă-

platformă era inevitabilă, trebuia ca Iir să ajungă la maxim posibil de unitate şi puritate a existenţei; numai aşa s-ar fi putut strânge sporul energetic necesar viitorului.

El, D'Ormand era factorul disturbator. Deja scosese din uz, temporar, o femeie. Trebuia să se adapteze... rapid.

Cuţitul ciudat i se retrase din trup şi dispăru în neantul din care se materializase; iar bărbaţii se retraseră precum nişte spectre în penumbră.

D'Ormand nu încercă să-i urmeze. Se simţea epuizat, cu creierul copleşit de violenţa acţiunii întreprinsă împotriva lui.

Nu-şi făcea iluzii. Vreme de câteva minute, mintea lui buimăcită fusese atât de aproape de nebunie încât, chiar acum, se simţea pe muchie. Niciodată nu se simţise atât de deprimat, ceea ce era un semn sigur.

Încetişor gândurile începură să-i revină; cu siguranţă, capacitatea de-a trăi în spaţiu reprezenta produsul unei evoluţii radicale de-a lungul unei perioade uriaşe de timp. Cu toate acestea, Iir îl „adaptaseră" şi pe el, care nu străbătuse evoluţia respectivă. Ciudat...

Nu mai conta. Aici se găsea în iad, şi raţiunea inexistenţei acestui loc n-avea nicio utilitate. Trebuia să se adapteze mental. Cât mai rapid!

Sări în picioare. Acţiunea, determinată de hotărârea precisă, îl făcu să simtă ceva ce neglijase până atunci: atracţia gravitaţională!

Estima că era aproximativ egală cu cea terestră. Şi nu prezenta nimic neobişnuit, fizic vorbind. Gravitaţia artificială reprezenta ceva comun încă din epoca lui. Deşi poate că Iir nu-şi dădeau seama de asta, tocmai existenţa ei le dovedea originea pământeană. De ce altfel ar fi avut nevoie de ea nişte fiinţe care trăiau în regiunile cele mai întunecate ale spaţiului? De fapt, dacă se gândea mai bine,

nava le era chiar necesară?

D'Ormand îşi permise un surâs amar; se dovedea că, după trei milioane de ani, fiinţele omeneşti continuau să rămână ilogice. Se simţea parcă mai bine dispus — şi nu se mai gândi la acest paradox.

Se îndreptă direct spre racheta lui. Nu avea mari speranţe. Însă acum, când era hotărât să analizeze în amănunt toate aspectele, să exploreze fiecare posibilitate, racheta nu putea fi ignorată.

Totuşi, dezamăgirea apăru, ba chiar teribilă. Trase şi împinse cu încăpăţânare, însă mecanismul rămase inert. În cele din urmă, privi înăuntru printr-un hublou; şi creierul îi bubui, când zări ceva ce nu observase anterior, poate şi pentru că instrumentele respective nu se zăreau prea bine. Se vedea o strălucire; cadranele energetice luminau slab.

Nava era alimentată cu energie. Pilotul strânse cu atâta putere marginile hubloului, însă avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să le dea drumul înainte ca mintea să-i poată înţelege pe deplin lucrul la care era martor. Cine ştie cum, coborând pe plaţforma-navă, poate în aceea ultimă şi disperată încercare de a fugi, nu oprise alimentarea cu energie. Dar atunci, de ce oare racheta nu se clintise de la locul asolizării? Continua încă să aibă o viteză latentă teribilă.

Însemna deci că gravitaţia de pe platformă nu avea absolut nicio legătură cu ideea lui iniţială. Pentru el, era egală cu cea terestră. Dar pentru o maşinărie ce i se putea opune, crea probabil forţa necesară reţinerii.

Iir nu erau de vină că el nu putea pătrunde în rachetă. Pur şi simplu din motive de securitate, ecluza nu se deschidea atâta vreme cât sistemul energetic era cuplat. Atunci când, consumându-se, energia scădea sub un anumit nivel, uşa putea fi operată şi manual.

Nu trebuia decât să supraveţuiască până ce se redeschidea, apoi să cupleze propulsoarele la nivel maxim şi să părăsească platforma.

Cu siguranţă, aceasta n-avea să-l mai poată ţine captiv în faţa teribilei forţe a motoarelor atomice.

Speranţa era prea mare ca să mai lase îndoielile s-o desfiinţeze. Trebuia să fie convins că putea scăpa, şi că, între timp, o putea găsi pe tânără pentru a cerceta problema energiei anodale.

Trebuia să supravieţuiască bătăliei.

***

Timpul trecu. D'Ormand era o siluetă înveşmântată în noapte, în lumea aceea de beznă, rătăcind, căutând femeia pe care o sărutase, în timp ce, deasupra lui, galaxia strălucitoare îşi modifica vizibil poziţia.

Eşecul îl azvârlise în braţele disperării. În două rânduri, se aşezase lângă grupuri compuse dintr-un bărbat şi câteva femei. Rămăsese acolo, aşteptând. Nimeni însă nu comunică. Iar femeile nici măcar nu priviră către el.

D Ormand îşi putea imagina o singură explicaţie pentru totala lor indiferenţă: probabil ştiau că, acum, el dorea să se adapteze, iar asta îi mulţumea.

Reveni la rachetă. Trase de mecanismul ecluzei, încercându-l. Când nimic nu se întâmplă nici de data aceasta, se aşeză pe puntea tare pentru ca, în aceeaşi clipă, platforma să se încline brusc.

Nu simţi nicio durere, totuşi şocul fizic trebuie să fi fost gigantic. Lunecă zece, douăzeci... treizeci de metri. Totul era foarte neclar şi rapid; iar el continua să zacă întins, adunându-şi mintea răvăşită într-un tot coerent, când văzu a doua navă.

Aceasta era tot o platformă, aproximativ egală cu cea pe care se găsea el.

Cobora oarecum pieziş dinspre dreapta şi probabil de aceea nava Iir reacţionase atât de violent — pentru a o întâmpina frontal.

Mintea lui D'Ormand bubuia ca un motor, iar nervii îi tremurau. Era o nebunie, un coşmar! Nu putea fi adevărat. Aţâţat, se ridică puţin, pentru a vedea mai bine spectacolul.

Sub el, platforma Iir vira din nou. De această dată simţi şi un şoc uşor. Fu trântit pe jos, dar avu timp să întindă braţele şi să amortizeze căderea. Se sculă imediat, privind.

Giganticele platforme fuseseră aduse la acelaşi nivel, una lângă cealaltă. Pe puntea imensă a celeilalte se vedeau bărbaţi şi femei, goi, perfect asemănători lui Iir; acum scopul tactic al manevrelor îi deveni clar lui D'Ormand.

Avea să urmeze o abordare de tip antic, ca a corsarilor, şi extrem de sângeroasă.

... Străduieşte-te, îşi repetă pilotul. În niciun caz, nu trebuia să constituie un factor perturbator în evenimentele ce urmau să explodeze în cerurile paşnice.

Deşi tremura de aţâţare, se aşeză. Gestul parcă reprezenta un indiciu. De undeva din nopate, tânăra *aceea* ţâşni spre el. Era îmbrăcată tot în straiul întunecat. O stânjenea, totuşi părea că nu-l bagă în seamă. Se azvârli pe punte, în faţa lui. Ochii îi străluceau ca nişte ovale mari de chihlimbar, sclipitori şi — D'Ormand simţi un şoc — ameninţător.

În clipa următoare, nervii săi vibrară şi ţiuiră sub povara şi intensitatea formelor emoţionale proiectate dinspre necunoscută. Femeii i se oferise încă o şansă. Dacă pilotul avea s-o folosească acum cu succes, transformându-se pe sine într-un centru anodal, urma să contribuie la obţinerea măreţei victorii; iar femeia n-avea să fie exilată. Ea

diminuase forţele purităţii, deoarece îi plăcuse sărutarea lui D'Ormand.

Existau şi alte lucruri, dar, în acest punct, mintea lui înceta să mai traducă. Se ridică uluit. Abia acum îşi amintise că bărbaţii care-l „adoptaseră” îi spuseseră că incapacitase temporar o femeie.

Cu un singur sărut!

Deci vechea, străvechea relaţie bărbat-femeie nu-şi pierduse puterea. Se imagină, gonind prin beznele din jur ca un hoţ în noapte, furând sărutări de la fiecare femeie pe care o putea găsi, dezorganizând nava.

Printr-un gigantic efort mental, îşi alungă ideea. Prost şi imbecil? se mustră. La ce-i mergeau gândurile, când fiecare element al trupului său ar fi trebuit să se concentreze asupra sarcinii de a coopera cu aceşti indivizi pentru a supravieţui. Avea să se străduiască să se comporte conform normelor navei.

Tânăra îl împinse, violent. D'Ormand reveni în realitate. Pentru o clipă, rezistă. Apoi îi pricepu dorinţa: să stea cu picioarele încrucişate, să-i ţină mâinile, şi să-şi golească mintea...

Se învoi. O privi pe fată îngenunchind înaintea lui. După aceea, îi luă mâinile şi închise ochii. Părea că se roagă.

Peste tot, bărbaţii şi femeile formau grupuri, bărbaţii stând cu picioarele încrucişate, iar femeile îngenuncheate. La început, datorită penumbrei, nu înţelese cum se descurcau în cazul când femeile erau mai multe. Însă aproape imediat zări un astfel de grup în stânga lui. Cei patru formau pur şi simplu un cerc: un lanţ continuu de mâini.

Mintea şi privirea pilotului se întoarseră către a doua navă. Şi acolo, femeile şi bărbaţii se ţineau de mâini.

Stelele asistau acum, cel puţin aşa i se părea simţurilor

încordate ale lui D’Ormand, la un spectacol inimaginabil — invocaţiile preliminare ale bătăliei. Cu un cinism mohorât, aşteptă sfârşitul şedinţelor purificatoare, aşteptă ca tăişurile sclipitoare să apară din neant şi să învie în mâinile care, probabil chiar acum, ardeau de nerăbdare.

Cinism... faptul absolut deprimant că după trei milioane de ani... războiul continua să existe. Un război complet schimbat, dar totuşi război!

În acel moment întunecat, deveni un centru anodal. Simţi un freamăt prin trup, ceva pulsând. Era un şoc electric, lipsit de agonia pârjolului. Era o flacără ce cânta, sporind, în intensitate. Creştea! *Şi creştea!* Deveni o bucurie, care împrumuta un caleidoscop de forme fizice.

Spaţiul se lumina tot mai mult. Galaxia strălucea. Stele, care fuseseră punctuleţe neclare în cerul imens, se dilatau la dimensiuni uriaşe, în clipa când privirea lui le atingea, apoi se micşorau, când trecea mai departe.

Distanţele dispăreau. Întregul spaţiu se comprima mulându-se după ştiinţa sa, ajunsă acum divină. Un miliard de galaxii, cvadrilioane de planete îşi dezvăluiau tainele de sub privirea lui teribilă.

Văzu lucruri fără de nume, înainte ca mintea-i colosală să revină din acel plonjon incredibil în infinit. Întors pe nava întunecată, zări, în modalitatea cea nouă, lipsită de limite, ţelul bătăliei aflată în plină desfăşurare. Era o luptă a minţilor, nu a trupurilor; iar învingătoare urma să fie nava ai cărei membri reuşeau să utilizeze şi energia adversarei, pentru a se contopi cu forţa universală.

Sacrificiul de sine era ţelul suprem al fiecărui echipaj. Contopirea pe vecie cu Ţelul Suprem, pentru ca spiritul să fie veşnic scăldat în eterna energie, pentru ca...

Ce?

Fiorul de repulsie se stârni undeva adânc în D’Ormand,

şi extazul luă sfârşit. Brusc şi deplin. Înţelese iute şi exact că, în oroarea lui faţă de modul în care Iir privea victoria, dăduse drumul mâinilor fetei, întrerupând contactul cu energia universală, şi revenind în penumbrele navei.

Închise ochii, luptându-se cu şocul hidos. Ce soartă diabolică, al cărei cel mai teribil aspect era reducerea căilor sale de evadare!

Deoarece *Iir învinseseră.* Destinul dezagregării la care tânjeau urma să fie după dorinţa lor... D'Ormand căzu pe gânduri: Relaţia anodală nu era rea în sine. Totuşi el nu era pregătit spiritual să se contopească cu măreţele torţe ale întunericului.

Întuneric? Mintea lui cumpăni. Pentru prima dată, deveni conştient de ceva ce nu remarcase până atunci, datorită intensităţii propriilor sentimente. Nu se mai afla pe puntea navei Iir. Nu mai exista nicio punte.

Şi era îngrozitor de întuneric.

Străduindu-se, D'Ormand se răsuci — şi văzu a doua navă întunecată. Era sus în ceruri, îndepărtându-se. Dispăru chiar în timp ce o privea.

Deci bătălia luase sfârşit. Şi atunci?

Beznă! de jur împrejur! Instantaneu, înţelese şi de ce se afla aici: datorită victoriei Iir. Ei erau acum în culmea gloriei, părţi exotice ale energiei universale înseşi. După dispariţia creatorilor ei, platforma revenise la o stare energetică elementară, practic desfiinţându-se. Dar ce se întâmplase cu racheta lui?

Panica se năpusti ca un talaz asupra lui. Pentru o clipă, se strădui, disperat, să privească simultan în toate direcţiile, încordându-şi ochii în noaptea atotstăpânitoare. Zadarnic! înţelegerea celor petrecute sosi în timpul cercetării. Racheta pornise probabil chiar în momentul dizolvării platformei. Cu uriaşa ei viteză latentă, cu

motoarele deja ambalate, ţâşnise imediat cu o sută cincizeci de milioane de kilometri pe secundă.

El rămase singur în noaptea cea vastă, plutind prin spaţiul intergalactic.

Acesta era exilul.

Prima explozie a temerilor sale se strânse, precum un arc în trupul său. Gândurile însoţitoare îşi derulară conţinutul, şi trecură fără tragere de inimă într-o magazie de lucruri uitate, undeva în creier.

Aveau să fie destule acolo, reflectă D'Ormand. Din viitorul lui sigur şi sănătos rămăsese un şir nesfârşit de sentimente şi gânduri, fiecare la rândul lui dizolvându-se în timp. Aveau să-i vină imagini mentale ale femeii...

Ideile pilotului se amestecară. Se încruntă, parcă cedând înaintea lor, şi-şi răsuci capul într-o parte şi-n alta. Zări în cele din urmă silueta ei, vag conturată de fundalul ceţos şi îndepărtat al galaxiei.

Era destul de aproape, estimă el după o clipă de paralizie derutată, la cel mult patru metri. Treptat, aveau să plutească unul spre celălalt şi să se rotească, aidoma unei planete cu un satelit, însă cu o orbită foarte strânsă.

Apropierea urma să fie suficientă pentru ei ca să stabilească un circuit nodal-anodal. Deţinând puterea aceea divină, îşi putea localiza nava şi intra în ea fără probleme.

Aşa luară sfârşit noaptea şi singurătatea.

***

Înăuntrul rachetei, D'Ormand începu determinarea poziţiei. O simţea pe femeie plutind în jurul lui, însă calculele îi solicitau toată atenţia. Mai întâi, trebuia să localizeze prin răbdătoare încercări, noua longitudine şi

latitudine galactică a marelui far ceresc, Antares. De acolo ar fi fost simplu de determinat poziţia glorioasei Mira în anul 3.000.000.

Mira nu se afla în locul calculat! Pilotul îşi trosni degetele, derutat, apoi înălţă din umeri. Putea calcula cu ajutorul lui Betelgeuse.

Nici Betelgeuse nu era însă la locul ei. O stea roşie de aceleaşi dimensiuni se afla mai aproape cu 103 ani-lumină decât ar fi trebuit să se găsească super-gigantul. Era însă ridicol! Aşa ceva ar fi necesitat o inversare a calculelor.

D'Ormand începu să tremure. Cu degete şovăitoare, calculă poziţia Soarelui, conform teribilei ipoteze care tocmai îi fulgerase prin minte.

Nu fusese în viitor, ci în trecut! Iar maşina timpului se dereglase probabil destul de puternic, deoarece îl trimisese în anul 37.000 î.e.n.

Gândurile normale ale lui D'Ormand încetară brusc. *Pe atunci* existau oameni?

Cu un efort de voinţă, se răsuci către femeie. Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, şi-i făcu semn să îngenuncheze şi să-l apuce de mâini. O clipă de energie anodală urma să ducă nava pe Pământ, şi să dovedească totul.

Surprins, constată că ea nu se clintise.

Ochii căprui îl priveau reci.

Se părea că nu înţelege. D'Ormand se sculă, se apropie, îi prinse braţul şi-i făcu semn să îngenuncheze.

Femeia se smuci, eliberându-se. D'Ormand o privi şocat. Tocmai când ajunse la concluzia că ea nu mai dorea să reprezinte un auxiliar nodal, necunoscuta se apropie, îl îmbrăţişă şi-l sărută.

Pilotul o împinse, apoi surprins de propria lui brutalitate, o bătu uşor cu palma pe braţ. Cu paşi înceţi, reveni în

fotoliul de comandă. Începu să calculeze orbite, energii de frânare ale stelelor cele mai apropiate, precum şi energia rămasă pentru motoarele rachetei. Aprecie că urma să dureze vreo şapte luni, timp îndeajuns pentru a învăţa pe fată fundamentele vorbirii...

Primul ei cuvânt articulat a fost versiunea personală a numelui D'Ormand. Îi spuse Adom, o stâlcire care-l zgudui mental pe bărbat. Îl decise şi asupra numelui cu care s-o boteze pe ea.

Până aterizară pe planeta mare şi virgină, acoperită de păduri verzi, sonoritatea glasului femeii anula multe din stranietăţile lui. Pentru D'Ormand era deja mult mai uşor să se gândească la ea ca la Eva, mama tuturor oamenilor.

OMUL ULTRA

I

Anunţul de pe uşă sclipea tăcut:

Dr. RICHARD CARR

Psiholog

Staţia Luna

Înăuntru, Carr — un tânăr bucălat — stătea în faţa uneia din cele două ferestre, privind prin binoclu în jos, spre nivelul patru. În jurul gâtului, îi atârna un microfon suspendat de un şnur negru. Vorbea într-una:

— ... Acum, tipul se gândeşte la nişte chestii tehnice. Vrea s-ajungă la ele. Dar nu-i zice decât „Mai repede!” Curios, pentru că, nu ştiu de ce, şi ea vrea să scape. Totuşi nu-l poate lăsa atât de uşor. Ea zice: „Hai să ne plimbăm puţin şi să discutăm despre viitor.“ El zice: „Nu prea văd ce viitor e ăla...”

Carr se întrerupse:

— Colonele, discuţia a devenit destul de intimă. Să trecem la altcineva.

— Ai idee în ce limbă vorbesc? întrebă de la cealaltă fereastră, colonelul Wentworth.

— Nu prea... Ceva slavic... Din Europa de est... Îmi aminteşte de... exact, de poloneză.

Wentworth se întinse şi opri magnetofonul care, printr-un microfon direcţional, înregistrase conversaţia celor două persoane de jos.

Colonelul era un bărbat înalt de peste un metru optzeci, în vârstă de treizeci şi opt de ani, foarte zvelt, cu ochi cenuşii al căror calm ascundea, parţial, o inteligenţă alertă.

Lucra de opt ani în sistemul de securitate al Lunii, însă nu-şi pierduse ţinuta britanică rigidă. Psihologul american — Carr — era nou venit pe Lună şi aceasta era prima lor întâlnire.

Wentworth apucă binoclul şi privi în jos. Cunoştea unele amănunte, probabil necunoscute lui Carr: ceea ce făceau ei era oarecum ilegal aici, în oraşul lunar, unde atâtea naţionalităţi trăiau laolaltă prin acorduri internaţionale — ce nu includeau însă şi dreptul de a spiona gândurile cuiva, dezvăluite de expresiile chipului. Ferindu-şi faţa — purta expresii despre care nu dorea ca, deocamdată, Carr să afle — Wentworth rosti:

— Să mai încercăm o dată. O vezi pe roşcata însoţită de un tip micuţ? Carr nu-i răspunse imediat. Părea extrem de concentrat. Brusc, vorbi pe un ton surprins:

— Colonele, individul acela... ! Cel înalt şi slab, cu un fel de turban... *Nu-i o fiinţă umană!*

— Ce tot spui? făcu surprins Wentworth.

Îşi înhăţă binoclul, în timp ce Carr continuă cu glas ascuţit:

— Dumnezeule, m-a simţit! O să mă omoare! Atenţie!

Instinctiv, colonelul se retrase, aplecându-se. În următoarea clipă, odaia fu scăldată într-o lumină cu mult mai puternică decât cea a zilei de afară. Geamul se făcu ţăndări. Apoi tencuiala începu să curgă din tavan. Se făcu linişte.

Wentworth zărise cu coada ochiului că şi Carr se azvârlise pe podea. Bănui că nu păţise nimic. Nu mai pierdu timpul, ci se târî până la masă, trase telefonul jos şi după câteva secunde, alarma ţârâia.

II

Boris Denovici, doctor psihiatru, şeful secţiei de psihiatrie ascultă uşor încruntat translatorul electronic prin care îi parvenea o istorie incredibilă, îşi potrivi casca minusculă, apoi rosti în greoiul dialect rusesc:

— Încercaţi să-mi spuneţi că acest tânăr american pretinde că poate citi *gândurile* din expresiile chipurilor? Vă referiţi cumva la telepatie, domnule colonel?

Wentworth îl privi gânditor pe bărbatul între două vârste din faţa lui. Cunoştea anumite lucruri de care n-aveau habar nici Carr, nici Denovici. Se aşteptase la reacţia rusului, dar dorise o confirmare.

— Aţi verificat ? continuă Denovici. Pe graiuri diferite?

Colonelul petrecuse deja douăzeci de minute în departamentul translatorilor.

— Limbile celor înregistraţi au fost: poloneza, germana, greaca şi japoneza.

— Şi spusele lui Carr coincid cu traducerile?

— Nu cuvânt cu cuvânt. Oricum, sensul era identic.

Chipul ascuţit al psihiatrului păru că se lungeşte şi mai mult. Era convins că ofiţerul de securitate fusese victima unei înscenări a lui Carr. Cum se întâmplase sau în ce scop, era lipsit de importanţă acum.

— Ar fi mai bine să auziţi sfârşitul benzii, adăugă colonelul.

— Nu-i nevoie, răspunse răbdător Denovici. Presupun c-a fost convingător. Se încruntă: Domnule colonel, sper că acest american nu-i un simplu lingvist, care poate citi pe buzele interlocutorilor.

Wentworth îi făcu semn asistentului său:

— Deruleaz-o până la semnul alb, îi spuse, apoi se adresă psihiatrului: Trebuie să ascultaţi, domnule doctor!

Banda porni şi se auzi vocea colonelului. Atrăgea atenţia lui Carr asupra altui cuplu. Urmă o pauză. După aceea, glasul lui Carr rosti cuvintele care, anterior, îl făcuseră pe Wentworth să reacţioneze atât de prompt.

Denovici se îndreptă rigid în scaun, când auzi geamul spărgându-se, urmat de explozie. Ca prin vis, îl văzu pe asistent oprind magnetofonul. După aceea, fu conştient de propria-i voce:

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat?

Până când colonelul îi terminase de explicat, Denovici îşi revenise.

— A fost probabil o farsă, comentă el. Se opri, apoi continuă: V-aţi uitat pe fereastră? Ce-aţi văzut?

— M-a luat prin surprindere, mărturisi colonelul. Mă azvârlisem pe podea. M-am ridicat după două-trei minute.

— Deci n-aţi văzut nici urmă de individ înalt, slab şi non-uman? comentă ironic Denovici.

Wentworth recunoscu că atunci când revenise la fereastră, dedesubt nu se găsea nicio persoană care să se potrivească acelei descrieri.

Psihiatrul se lăsă pe spate în scaun, căutându-şi calmul. Îşi dădea seama că era tulburat într-o manieră nedorită — cea mai violentă senzaţie pe care o încerca de multă vreme. Sentimentele sale negative erau direcţionale exclusiv împotriva doctorului Richard D. Carr, psihologul american.

Cu toate acestea, îşi păstră cumpătul şi vorbi:

— De ce nu-l lăsăm pur şi simplu să experimenteze cu acest aşa-zis „talent”? Îi pot oferi condiţii optime. În felul acesta, am şi eu ocazia să-l studiez, să-i ofer şansa de a-şi dovedi capacităţile — iar după aceea vom avea o bază de plecare. Buzele subţiri se depărtară într-un rânjet: Mi-ar place să-i dau ocazia de a citi gândurile *mele* pe faţa *mea.*

Părea satisfăcut de propunere, şi aparent indiferent la faptul că problema era mult mai urgentă pentru Wentworth. Colonelul îşi muşcă buza, apoi încuviinţă:

— Îl aduc pe doctorul Carr, să discutăm.

Se îndreptă către lift, pentru a se întâlni cu Carr. Când psihologul ieşi din cabină, Wentworth stătea cu spatele la el. Îl privi scurt peste umăr, drept răspuns la salut, apoi indică:

— Pe-aici!

Pe tot timpul drumului până la psihiatrul rus, nu numai că rămase permanent în faţa lui Carr, ci îşi ţinu chipul în aşa fel încât să nu fie observat.

Carr intră primul, urmat de colonel, şi Denovici se grăbi să le iasă în întâmpinare. Purta mini-căştile, iar microfonul-translator îi era prins la rever.

Pe Pământ pusese la punct o tehnică de primire a persoanelor cu care nu voia să devină intim: le ţinea în picioare, şi în cel mai scurt timp posibil îşi lua rămas bun în mod formal.

Primele impresii despre americanul grăsuţ, cu aspect sedentar, precum şi moliciunea mâinii dolofane pe care i-o întinsese acesta nu-i schimbară intenţiile. Arăta spre coridor:

— Pe aici, spuse el.

Carr nu se clinti. Rămase locului, cu un surâs vag şi tolerant pe faţa lui rotofeie. Denovici, care deschisese deja uşa, întoarse capul.

— Va trebui să ne înţelegem ceva mai bine, doctore, rosti încet americanul.

— Am uitat! replică cinic Denovici. Citeşti feţele oamenilor şi deci ai citit-o şi pe a mea. Ce-ai văzut?

Continuând să surâdâ, Carr rosti:

— Chiar vrei să spun cu glas tare?

Psihiatrul se simţea complet stăpân pe situaţie.

— Aş fi încântat să-nlătur orice bănuieli, zise el.

În momentul acela, Wentworth — care aşteptase nerăbdător cel mai mic semn de confruntare — hotărî că aceasta avusese loc. De aceea, explică cu fermitate că talentul lui Carr putea fi testat atât teoretic cât şi practic, încheie:

— De aceea, v-aş ruga pe amândoi să mă însoţiţi la Portul de Intrare...

Vorbise, ferindu-se în continuare de Carr. Îl simţi pe psiholog întorcându-se şi privindu-l:

— Până acum, rosti apăsat americanul, am respectat dorinţele personale de intimitate. Am aruncat totuşi una sau două priviri prin rigiditatea aceasta britanică şi, în ciuda încercărilor de evitare, detectez nişte gânduri ce se referă la mine. Cunoşti ceva despre talentul meu; ceva... Se opri, încruntându-se, apoi urmă sfidător: Ceea ce fac eu nu-i nou pentru tine! A mai făcut-o cineva, înainte!

— Eşti pe aproape, răspunse diplomatic Wentworth, continuând să-şi ferească chipul. Deîndată ce va fi posibil, vă voi povesti totul. Deocamdată, avem multe de făcut. Aşa-i?

Ieşind primul din odaie, colonelul continua să creadă că talentul lui Carr putea fi utilizat în depistarea intrusului non-uman. Însă, dacă spera să obţină ceva, bizuindu-se pe puterile americanului, timpul rămânea duşmanul numărul unu.

Nici Carr şi nici Denovici nu ştiau că, încă de la începuturile staţiei lunare, câteva persoane dovediseră o bruscă şi remarcabilă creştere a capacităţilor ESP sau PSI. Talentele nu erau niciodată asemănătoare. Acum apăruse pentru întâia oară capacitatea de citire a trăsăturilor feţii. Fiecare abilitate nou-apărută păruse să reflecteze o

preocupare anterioară a posesorului ei, însă acum era intensificată la maxim. Adesea însă păruse atât de normală pentru „titular”, încât n-o anunţase imediat, sau nici măcar n-o considerase neobişnuită.

Primul stadiu dura cam două zile.

După aceea, talentul se destrăma rapid şi dispărea complet pentru câteva ore. Persoanele respective uitau până şi faptul că-l deţinuseră cândva.

Capacitatea ESP reapărea brusc, însă modificată.

În noua formă era absolut fantastică, o versiune extrem de puternică, însă diferită, a talentului iniţial.

Cândva, Wentworth o descrisese astfel: „Aidoma unei fiare în convulsiile morţii, dobândind pentru scurt timp o forţă incredibilă, poate cea mai intensă din toată viaţa ei, această modificare reprezintă un aspect al talentului ESP la puterea „n”-a. Poate că, timp de câteva ore, întrezărim câteva extraordinare însuşiri pe care le va dobândi în viitorul evoluţiei sale“.

Finalul sosea rapid după aceea. În puţine ore, noua versiune dispărea şi ea. Talentul nu mai reapărea niciodată.

Ceea ce-l nelinişte pe Wentworth era ştiinţa faptului că americanul se afla pe Lună de aproximativ patruzeci şi opt de ore. Bănuia că în tot acest interval, psihologul putuse descifra trăsăturile. Prima fază se putea încheia oricând.

... N-avea vreme de pierdut! Nu trebuia să se oprească pentru niciun minut, acum când se încheiaseră preliminarii obligatorii! Nu trebuia să-i permită lui Carr să se lase derutat şi distras de aflarea adevărului, şi de aceea îşi ferea chipul — ca să nu i se poată citi gândurile!

III

Porniră către staţia-nod de transport, de unde au fost rapid purtaţi până la portul subteran de sub rachetodrom. Când ieşiră din micul vehicul monorail, de ei se apropie un bărbat în uniformă de ofiţer.

Wentworth îl recunoscu — era unul dintre veteranii Lunii şi-l salută scurt, din cap. Ofiţerul îi răspunse, şi merse mai departe. Colonelul le făcu semn celor doi însoţitori ai săi să pornească în direcţia din care apăruse individul. Denovici îi ascultă fără şovăire. După câţiva paşi, Carr se întoarse şi privi îndărăt.

— Colonele, rosti el, pot vorbi cu ofiţerul acela?

— Cu cine? întrebă Wentworth, care uitase deja întâlnirea întâmplătoare.

— Cu ofiţerul portuar care a trecut pe lângă noi.

— Peterson? Sigur că da. Hei, Pete!

Carr pornise de acum pe coridor. Până când Denovici observă că se întâmplase ceva şi se întoarse, Carr şi Peterson discutau. Ofiţerul încuviinţă de două ori, apoi izbucni într-un râs isteric.

Hohotele se auziră neaşteptat de sonor. Câteva persoane, ieşite de la magazia de bagaje, se opriră, să se uite.

Pe când Denovici privi uluit, Peterson izbucni în lacrimi. Simţindu-şi trupul încordat la maxim, psihologul rus se apropie de cei doi bărbaţi. Îl percepu vag pe Wentworth, urmărindu-l.

Adjunctul portuar bătea câmpii cu glas tare, fără să reuşească să se controleze:

— Ce-ai zis? N-am auzit bine... Auzi, ce se-ntâmplă cu mine? Niciodată n-am mai păţit aşa ceva...

Înghiţi un nod, făcu un efort teribil... şi se lansă cu furie:

— Blestematule! şuieră el. Ce mi-ai făcut?

— Ieri după-amiază, rosti Carr, cineva ţi-a pus stăpânire pe minte.

— Cu-u-u-m?! Peterson păru că-şi uită iritarea: Ah, te referi la negrii ăia? Erau trei. Unul arăta mai ciudat — slăbănog, ştii... — şi i-am cerut să-şi scoată turbanul.

Se opri şi clipi, cu falca atârnând şi chipul privind derutat, aproape stupid.

— Ce ţi-a făcut? insistă Carr.

— Păi-i-i! Holbă ochii. A trimis o rază de lumină înspre mine... din chestia aia de pe vârful... se opri din nou, cu ochii goi. Apoi continuă:

— Ce tot vorbesc aici? Cred că visez!

Denovici avansa. În mintea lui nu mai exista nici urmă de îndoială referitor la posibilităţile lui Carr. Fusese martor — cel puţin aşa se păruse — la cea mai rapidă hipnotizare la care asistase vreodată.

— Doctore, vorbi el pe un ton reţinut dar mânios, lasă omul acesta în pace!

Carr se întoarse pe jumătate, surprins. Denovici aproape îi simţi ochii examinându-i chipul...

— Ah! rosti Carr. Dar o clipă...

Reveni spre ofiţerul portuar:

— Du-te în cabina ta şi întinde-te. Dacă peste o oră nu te simţi ceva mai bine, vino la mine. Îi întinse o carte de vizită.

Se răsuci către Wentworth:

— Cred că ar fi bine să discutăm cu şeful Portului de Intrare.

***

Şeful Portului de Intrare era cu mult mai masiv decât

Carr. Era italian, jovial şi eficient. Se numea Carlo Pontine. Ignoră translatorul lui Denovici şi vorbi în propriul său microfon;

— Africanii au sosit din Basutoland. Ridică braţele într-un gest de neajutorare: mă tem că de-acum e problema dumneavoastră, domnilor.

Wentworth, care anunţase deja contingentul de culoare al Securităţii, ştia la ce se referă. Extraterestrul fusese fie foarte inteligent, fie foarte norocos, sosind deghizat ca negru, deoarece, în mod normal, aceasta îi asigura protecţia tensiunii rasiale. Principala lor speranţă era ca talentul lui Carr să poată depăşi asemenea barieră.

Pontine avea fotografiile celor trei basutolanderi; şi printre ele se distingea limpede individul cel slab, supt la faţă şi purtând un acoperământ de cap. Acesta părea un turban combinat cu o feregea, de un stil neobişnuit. Ţesătura cobora mult pe frunte, iar chipul — asta se vedea limpede — era doar vag uman.

Mărind-o pe un ecran special în camera de proiecţie, distinseră clar pigmenţii negri. Dedesubt exista o piele solzoasă.

Peste câteva minute, un Wentworth stânjenit transmitea fotografia pe frecvenţa securităţii a intercomului TV. După ce făcu scurta prezentare, comută cheia lui TV specială pe poziţia secundară. Una câte una, luminiţele receptoare se stinseră, până rămaseră pâlpâind numai două. Era suficient..

Wentworth îşi imagină scena de acolo. În zeci de sectoare ale uriaşei staţii, oamenii săi ieşeau pe coridoare, cercetându-şi teritoriile. Mai important, dacă unul dintre ei observase anterior persoana căutată, acum verifica dacă se afla în acelaşi loc.

Chiar în timp ce se gândea la toate acestea, o sonerie

bâzâi slab şi se aprinse o luminiţă. Carr apăsă un buton şi pe ecran apăru chipul unui tânăr, Ledoux, din sectorul francez.

— Domnule colonel Wentworth?

— Da.

— Persoana a primit un apartament în acest sector, ieri după-amiază. L-a părăsit acum o oră, şi de atunci nu l-am mai văzut.

O altă luminiţă începuse deja să clipească. Mesajul fu mult mai scurt.

— Individul reperat acum treizeci şi cinci de minute, pătrunzând în R-1.

Wentworth oftă în gând. R-1 era principalul complex rezidenţial pentru vizitatori. Se compunea din o mie cinci sute patruzeci şi patru de apartamente, majoritatea neocupate. Un designer cu imaginaţie îi conferise un aspect futurist, iar un comitet lipsit de grijile asigurării securităţii autorizase construcţia. Cu nenumăratele sale coridoare, scări şi terase, cu cele treizeci de restaurante, patru săli de spectacole, grădini subterane, separeuri pentru îndrăgostiţi şi vehicule de transport la suprafaţa Lunii, era un veritabil labirint cu sute de intrări.

În mod clar, R-1 era cea mai sigură ascunzătoare din oraşul Lunar; iar spre ghinionul lor, extraterestrul o descoperise şi se refugiase acolo. Posac, Wentworth răsuci cheia TV pentru prima poziţie şi declanşă alarma generală H.

Imediat după aceea, se răsuci, înhăţă braţul lui Carr, îi făcu semn lui Denovici să-i urmeze şi — continuând să-şi ferească faţă — şuieră:

— Haideţi!

Porniră spre ascensor.

Prima lui speranţă, şi cea mai importantă, era o căutare

rapidă, utilizând toate mijloacele. Talentul lui Carr — deja dovedit — era unul din acele mijloace. Ceea ce conferea credibilitate speranţei era faptul că, deoarece regiunea lunară unde se aflau nu era luminată de soare, doar treizeci şi opt de apartamente din R-1 erau ocupate.

Personal, Wentworth prefera perioada de noapte a Lunii, cu magnificul peisaj al Pământului. Din fericire, în acest moment decisiv, turiştii nu-i împărtăşeau opinia.

Colonelul explică rapid ce avea de gând. Când uşa se deschidea, în vreme ce el punea întrebări, Carr urma să descifreze chipul persoanei respective.

După cum se dovedi, americanul spunea „Nu”, chiar înainte ca individul să aibă timp să răspundă. În clipa următoare, cazul era preluat de un asistent de securitate; iar Carr, Denovici, Wentworth şi restul echipei goneau spre următorul apartament.

Ideea că cineva îl văzuse pe extraterestru.

La cel de-al şaptelea apartament, uşa fu deschisă de o femeie scundă, care-i privi întrebătoare. Purta haine negre, de doliu, şi colonelul se întrebă în gând cum de fusese convinsă să facă voiajul pe Lună. Adesea era uluit de tipurile de indivizi care veneau aici.

Văzu că americanul ezita. După o clipă, Carr rosti:

— E înăuntru!

Cineva o înşfăcă pe femeie şi o smulse din prag, astupându-i gura dintr-aceeaşi mişcare. După câteva secunde, la semnalul lui Wentworth, unitatea mobilă de intervenţii apăru pe rotile silenţioase din cauciuc. Fără nicio clipă de ezitare, pătrunse direct în apartament.

Aşteptând ghemuit lângă uşă, Wentworth încercă o senzaţie de îndoială asupra ordinului pe care-l dăduse: atac în forţă. Se gândi că înăuntru se afla reprezentantul unei alte rase, primul apărut vreodată în sistemul solar. Trebuia

oare ucis fără întârziere?

După câteva momente, îşi alungă orice îndoieli. Extraterestrul încercase să-l ucidă pe Carr, atunci când fusese descoperit; şi, culpabil în aceeaşi măsură, intrase ilegal în staţia lunară. Fusese ostil şi trebuia tratat în acelaşi mod.

Gândurile se încheiară când simţi brusc acea senzaţie aparte de furnicătură cauzată de vibraţiile electrice ale unităţii mobile. Fusese o descărcare de valoare maximă.

Pe când se felicita în gând, coridorul se lumină de o strălucire orbitoare. Cadrul uşii sclipea aproape ca soarele.

Lumina dispăru la fel de neaşteptat cum se ivise. Trecu un minut. Dinăuntru nu se auzi nicio mişcare, doar sunetele bucăţilor de tencuială căzând din plafon. Palid, îngrijorat, încordat, Wentworth aşteaptă.

IV

Cu câteva minute mai devreme, Xilmer îşi dăduse seama că momentul confruntării putea urma imediat — dacă o dorea. De aceea, expedie un mesaj spre *giynul* — nava de luptă — aflat undeva pe o orbită îndepărtată. Solicitând instrucţiuni, raporta:

„Un singur lucru mă nelinişteşte în această misiune de cercetare. Acum o oră, am fost detectat de la un nivel superior. Abilitatea respectivă sugerează că în staţia lunară există două tipuri de fiinţe. Primul tip — alcătuit din majoritatea locuitorilor — este lipsit de importanţă. Al doilea însă poate reprezenta o formă mult mai puternică — am fost reperat de la mare distanţă. Consider de aceea că ar trebui să evadez printr-un perete al apartamentului şi să încerc, prin toate mijloacele posibile, să ajung în camera de

unde am fost reperat de tipul superior de fiinţe: consider că ar trebui aflate mai multe informaţii înainte de a lua o decizie ireparabilă.“

Răspunsul fusese sec: „Peste douăzeci şi patru de ore, flota va risca un minut de comunicaţie sub-spaţială. Trebuie să fim pregătiţi să le spunem să vină aici, sau să plece altundeva.“

Xilmer protestase: „Intenţionez să procedez cu precauţie, traversând pereţii, pentru a evita coridoarele. Înainte de plecare, voi încerca să şterg amintirea prezenţei mele din creierele de aici. În cel mai rău caz, n-ar trebui să dureze mai mult de câteva ore.“

„Totuşi, de ce nu le testezi armele, măcar pentru câteva secunde? Să vezi cu ce sunt dotaţi?”

„Perfect”.

***

Wentworth privi dărâmăturile cu o senzaţie de disperare. Se întoarse apoi către cei doi bărbaţi buimăciţi care se împleticiseră afară din unitatea mobilă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

În mod surprinzător, nu erau prea siguri. Când pătrunseseră în apartament, văzuseră o siluetă cu aspect omenesc.

Sergentul Gojinski scutură din cap, parcă pentru a-şi alunga o ceaţă de pe minte, apoi rosti cu glas tremurător în propriul său microfon-translator:

— Era cam pe-acolo... L-am văzut că ne priveşte şi nu era speriat. Am îndreptat paratrăznetul spre el... ăă... adică, ştiţi... Era denumirea argotică pentru dispozitivul de ţintit unităţi mobile. Wentworth încuviinţă din cap.

— Am comandat: „Foc!”, urmă sergentul. Am văzut că

proiectilul vibrant ajunge până la el. Şi după aceea... ne-a izbit ceva strălucitor. Cred că m-a ameţit. Când mi-am revenit, peretele era dărâmat, iar silueta dispăruse.

Celălalt militar, un sud-american, avusese aceeaşi experienţă.

Ascultându-i, colonelul simţi un fior. Era vorba de o superioritate netă de armament. Nehotărât, se apropie de gaura din perete. Structura de rezistenţă internă, din oţel, fusese pur şi simplu decupată. Întinse într-acolo detectorul de radiaţii, însă acul rămase inert.

Avea înaintea lui dovada unei energii uriaşe, lipsite de radiaţie.

Încetişor, îşi adună gândurile. Staţia lunară avea douăsprezece unităţi mobile, prevăzute pentru situaţii excepţionale, însă trebuiau încărcate; iar asta dura mai mult de o oră.

Îşi explică planul celor din jur.

— O să folosim câteva unităţi mobile cu fiecare echipă de investigare.

Introduse cheia TV în cel mai apropiat comunicator şi transmise:

— Toţi observatorii la posturi. Imediat cum sunt gata unităţile mobile suplimentare, căutaţi-mă la...

Şovăi, apoi rosti adresa lui Denovici.

Îl simţi pe Carr înapoia lui. Fără să întoarcă privirea, i se adresă:

— Doctore, doresc să râmâi în planul doi. Nu uita că atunci când creatura şi-a dat seama că ai descoperit-o, a încercat imediat să te omoare. Se pare că a considerat că nu merită să-şi îndrepte atenţia asupra altcuiva. Cred că-i un amănunt semnificativ.

— Nu crezi că m-a atacat tocmai pentru că a fost luată prin surprindere? întrebă Carr.

Era bineînţeles posibil. Însă Wentworth n-avea de gând să rişte.

Carr continua nesigur:

— Mai este ceva... Când am privit chipul femeii care ne-a deschis uşa, pentru o secundă mi s-a părut că n-o pot citi. Crezi că extraterestrul are vreo modalitate de a bruia gândurile, astfel încât să nu se poată citi pe chipurile altora?

Wentworth simţi părere de rău pentru american, deoarece era evident că semieşecul însemna că talentul ESP se apropia de sfârşitul primei faze. Printr-o ironie a soartei, venise momentul să-i explice totul lui Carr.

În mod deliberat se răsuci spre psiholog şi-l întrebă cu blândeţe:

— De ce nu mă citeşti, doctore?

Carr îl privi scurt. Apoi se încruntă, şi păli.

În cele din urmă, vorbi fără tragere de inimă:

— Am greutăţi, şi mi se pare ceva destul de complicat. Gândeşti că talentul meu de-a citi chipurile este... este...

Scutură din cap, uluit:

— Nu... nu-nţeleg... un stereotip comun? Nu mi se pare corect.

Lui Wentworth i se confirmă că teribila capacitate începea să dispară. Rosti cu glas tare:

— Să mergem în cabinetul doctorului Denovici. Sunt sigur că am timp să vă spun totul.

***

După o oră, unităţile mobile auxiliare nu erau încă gata, iar el terminase de povestit.

Pe chipul lui Carr apăruseră pete roşiatice, iar buzele îi zvâcneau. Avea aspectul unui om confruntat cu un adevăr

neplăcut.

— Părea atât de firesc... bolborosi el. Ani de zile mă gândisem la expresiile faciale ale oamenilor.

— Când s-a manifestat propriu-zis aptitudinea asta? întrebă Wentworth.

— Păi, acum două zile, în drum spre Lună, studiam chipurile pasagerilor şi deodată piesele mozaicului au început să se potrivească. Când am aselenizat, pusesem la punct întregul sistem pe o bază de aplicaţii practice.

— M-ai căutat, deci, cu numai câteva ore înainte de încheierea celor două zile. Talentul este acum în faza de reducere, iar transformarea se va manifesta peste alte câteva ore.

Carr păli şi mai tare.

— Ce formă ar putea avea o asemenea intensificare a citirii trăsăturilor facile? rosti el înăbuşit. Nu-mi pot imagina ceva mai complet decât ceea ce reuşisem eu.

Cu chipul crispat şi încordat, Denovici se aplecă înainte şi-l întrerupse tăios:

— Mă simt revoltat de toate aceste tăinuiri! De ce n-am fost informat la sosire? De ce n-a fost dat publicităţii adevărul?

Colonelul îi explică sec că staţia lunară exista de numai opt ani.

Zborurile spaţiale continuau să reprezinte ceva inedit. Oamenii se alarmau uşor. Asemenea incidente puteau constitui reculuri importante. Acum însă urma să fie făcut public. Fusese redactată o declaraţie comună care urma să fie difuzată mass mediei mondiale, după aprobarea Consiliului de Securitate ONU.

— Iar în privinţa informării voastre, continuă Wentworth, intenţionam s-o fac după ce aţi fi ghicit că unul dintre voi va fi... o victimă a efectului.

În condiţiile acelea, păruse credibil că putea fi un sistem real, conceput de un expert.

Wentworth surâse în stilul său vag:

— Sper, domnule Carr, că îţi notezi cazurile.

— Am observaţii complete, replică americanul posac.

— Asta-i povestea... deschise braţele aproape neajutorat colonelul.

Se sculă în picioare:

— Cred c-ar fi mai bine să merg şi să văd ce progres s-a făcut în privinţa unităţilor mobile. Se întoarse către Denovici: Fiţi cu ochii pe colegul dumneavoastră, domnule.

Psihiatrul încuviinţă scurt.

Când cei doi rămaseră singuri. Denovici îl privi pe american cu un aer preocupat.

— Se pare că ai suferit un şoc, domnule Carr. N-ai dori un sedativ, ca să te relaxeze pe durată de reducere a talentului?

Carr îl privi, mijindu-şi ochii.

— Poate că talentul meu se reduce, spuse el, dar ar trebui să-ţi fie ruşine pentru ceea ce bănuiesc eu că gândeşti.

— Sunt convins că m-ai citit greşit, protestă Denovici.

— Intenţionezi să-mi citeşti însemnările în timp ce dorm, îl acuză psihologul.

— M-am *gândit* la însemnările tale, recunoscu rusul, şi cât de importante sunt ele. Nu mă gândisem însă că nu vrei să le împărtăşeşti şi altora.

— Scuză-mă! mormăi Carr! Uite ce-i: amândoi suntem cu nervii întinşi. Hai să analizăm situaţia.

Erau doi experţi confruntaţi de fenomene inedite. De ce nu se aşezau şi înregistrau clipă cu clipă pierderea talentului?

— Poate că, încheie Can, discutând permanent şi

redefinind lucrurile, putem opri regresul memoriei mele.

Părea o idee excelentă şi cei doi luară loc. Vreme de două ore şi jumătate, planul păru că reuşeşte: nu se observa o degradare suplimentară a memoriei.

Sună telefonul.

Era Wentworth, anunţându-i că unităţile mobile erau gata.

— Mă întrebam dacă nu vreţi să veniţi şi voi...

Denovici îi explică că făceau ceva prea important pentru a fi întrerupţi.

Când veni de la telefon, constată cu surprindere că psihologul stătea rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închişi. Trupul îi părea moale. Denovici se aplecă deasupra lui, îl scutură, însă nu obţinu niciun rezultat. O examinare rapidă constată pulsul şi răsuflarea adâncă şi regulată de om adormit.

Denovici nu mai pierdu timpul. Pregăti o seringă şi injectă un sedativ în braţul americanului. Apoi îşi trimise secretara după o serie de lucrări ce aveau s-o ţină ocupată pentru tot restul zilei. Îl scotoci rapid pe Carr prin buzunare, îi găsi cheile şi, luând un aparat de copiat, porni către biroul psihiatrului, aflat în sectorul american.

Nu simţea absolut nicio remuşcare.

— Nu-i momentul crizelor de conştiinţă, îşi spuse. Interesele naţionale primează.

Găsi însemnările aproape imediat. Erau neaşteptat de multe pagini. Se apucă imediat de treabă. După o jumătate de oră, auzi înapoia lui un zgomot slab.

Denovici nu era un tip sperios. Se răsuci încet. Şi în clipa aceea fu străbătut de un fior de teamă.

Acolo se afla o făptură.

Cum putuse fi confundată cu un om, rusul nu putea pricepe. Corpul era anormal de slab, doar chipul, înnegrit,

avea în el ceva uman. Însă picioarele care se vedeau sub veşmântul lung erau... altfel — după cum le dezvăluia ţesătura mulată pe ele. Ochiul său de medic înregiştră detaliile dintr-o singură privire.

În următoarea clipă, auzi în cască un glas vorbind în ruseşte:

— Unde-i..., urmă o ezitare... doctorul Carr?

În toată viaţa lui, Denovici n-avusese nici cea mai mică intenţie de-a fi un martir, şi n-o avea nici acum. Dar, ca întotdeauna, avea de înfruntat dilema comunistă. Doctrina partidului cerea ca în orice situaţie să acţioneze „spre binele poporului”, indiferent de pericolul personal. Eşecul însemna automat participarea la o şedinţă unde să-şi explice autocritic comportarea.

Denovici rezolvase de mult această problemă printr-o analiză simplă şi rapidă a situaţiei după un singur criteriu: şansele de a fi descoperit.

Aici nu putea fi vorba de aşa ceva. Decise însă că singura cale de salvare din faţa ameninţătoarei creaturi era colaborarea fără rezerve. N-avea decât o unică speranţă: *Poate că n-o să m-omoare.*

— Unsprezece nivele mai jos... sectorul rusesc... biroul meu... 422 N, rosti el răguşit.

Fiinţa îl privi sumbru, apoi vorbi cu dispreţ:

— Nu-ţi face griji. Nu vânăm oameni. Ţinând seama de calculele secrete pe care le-ai făcut, îţi las amintirile.

Un fulger orbitor ţâşni din casca extraterestrului şi izbi fruntea psihiatrului.

Beznă totală!

V

Dură destul până ce Xilmer ajunse la 422N. Oprindu-se deasupra bărbatului întins pe canapea, expedie un mesaj în care descria starea lui Carr.

„După câte îmi dau seama, l-aş putea distruge fără ca să pot fi oprit, de el sau de altcineva. “

„Aşteaptă!”

Urmă o tăcere de câteva minute, apoi:

„Spune-ne exact cum s-a declanşat actuala lui stare de inconştienţă. “

Xilmer raportă conştiincios cele citite în mintea psihiatrului despre talentul ESP şi modul prin care Denovici îl injectase cu sedativ.

„Pare complet neajutorat, încheie el” şi sunt de părere că n-ar trebui să-i permitem să se trezească. Cine ştie ce poate fi această „modificare” ESP?

„Aşteaptă!”

Din nou receptorul său amuţi o perioadă, apoi:

„Conform calculelor noastre; fiinţa aceasta a avut timp să intre în stadiul avansat de ESP, care constituie o parte integrantă a ciclului. Înainte de-a întreprinde orice acţiune, examinează ce se întâmplă în creierul mic. “

„Am făcut-o deja. “

„Care sunt rezultatele?”

„În ciuda aspectului de inconştienţă, o parte a creierului său mă observă şi, aş zice, înregistrează această conversaţie. “

... Nu existau însă conexiuni energetice îndeajuns de puternice ca să controleze fluxurile de putere. De aceea, Carr nu putea replica prin luptă. Indiferent care ar fi fost transformarea, nu reprezenta în sine o armă capabilă de a ucide.

Xilmer concluzionă:

„Cred că dacă nu-i permitem acestui om să se trezească, locuitorii sistemului planetar nu se pot apăra singuri. “

„Ghinionul lor!” sosi răspunsul laconic şi nemilos.

Îşi zâmbiră reciproc, mental, bucurându-se de senzaţia totalei superiorităţi.

„Care-i recomandarea?” puse Xilmer întrebarea de rutină.

„*Ucide-l!*”

***

Când îşi reveni, Denovici zăcea pe duşumea.

Se sculă şi privea în jur. Fu extrem de uşurat când nu văzu nici urmă de extraterestru. Tremurând, se apropie de uşă şi se uită afară. Culoarul era pustiu.

Învingându-şi panica, îşi luă echipamentul, dar ezită când îşi aminti că nu terminase de copiat însemnările. După o clipă, luă toate notiţele psihologului, inclusiv pe cele deja copiate.

Ajuns pe hol, privi pentru prima dată ceasul. Trecuseră două ore de când îşi pierduse cunoştinţa. Era destul de rău, *Creatura a avut timp suficient să-l găsească pe Carr,* se gândi tulburat.

Se aştepta să-şi găsească odaia distrusă. Dar la prima vedere, totul era în ordine. Încuie grăbit însemnările, apoi trecu în sala de tratamente, acolo unde îl lăsase pe Carr.

Pe canapea nu era nimeni.

Denovici fu gata să se întoarcă, când zări obiectul din capătul canapelei. Se apropie şi văzu turbanul lui Xilmer. Era sfâşiat şi cu pete albastre, iar prin ţesătura cu aspect de mătase se vedea o reţea metalică.

După alte câteva clipe, văzu că şi covorul era pătat cu albastru.

Pe când stătea nehotărât, auzi glasuri în anticameră. Recunoscu baritonul colonelului, urmat de vocea moale a lui Carr. Se răsuci cu fata spre uşă. Cei doi intrară.

Psihiatrul zări înapoia lor şi alte persoane care se opriră însă în prag. Recunoscu doar pe un rus, membru al forţelor de securitate. Privirile lor se întâlniră şi avu loc un contact semnificativ.

— Ah, aici eraţi, domnule doctor, vorbi Wentworth.

Denovici nu spuse nimic. Privea încordat chipul rotofei al americanului, gândindu-se: *în momentul ăsta, e în super-stare.*

Şi, dacă până atunci putuse descifra feţele, probabil că actualele lui posibilităţi erau atât de avansate încât acţiunile lui Denovici din ultimele ore îi erau tot atât de limpezi precum imaginile unui ecran.

Psihiatrul se încordă. Negaţiile îi aşteptau pe vârful limbii, gata să fie pronunţate.

Wentworth continuă:

— Doctorul Carr este derutat. Când şi-a revenit, zăcea întins pe canapea, şi n-avea habar cum ajunsese acolo. A văzut însă chestia asta, arătă el spre turban. Când a ieşit, v-a citit numele pe uşă. Ăsta-i motivul pentru care vă cunoaşte, pentru că, bineînţeles, nu mai are nicio amintire despre etapa anterioară de ESP. Ce s-a întâmplat?

În timp ce-l asculta pe colonel, mintea lui Denovici începuse să gonească, căutând o explicaţie plauzibilă pentru propriile sale acţiuni. Era suficient de versat ca să nu se grăbească cu răspunsul. Când englezul termină, Denovici i se adresă lui Carr:

— Cum vă simţiţi, domnule doctor?

Carr îl privi poate cam prelung, dar răspunse scurt:

— Perfect.

— N-aţi suferit nicio rană?

— Nu. Trebuia să fi fost rănit?

Ochii îi erau în permanentă mişcare, neliniştiţi, derutaţi.

— Cei cu... ă-ă... schimbarea? întrebă Denovici.

— Ce anume?

Psihiatrul rămase uluit. Nu ştia la ce anume se aşteptase. Dar nu la aşa ceva! Nu la un individ obişnuit, cu răspunsuri obişnuite, ba chiar banale. Şi lipsit de amintiri!

— Vreţi să spuneţi că nu vă amintiţi nimic mai ciudat?

— Nu, domnule doctor, clătină din cap, Carr. Realmente, cred că deţineţi mai multe informaţii decât mine asupra acestui subiect. Cum am ajuns în cabinetul dumneavoastră? Am fost bolnav?

Denovici se întoarse şi-l privi neajutorat pe Wentworth. Îşi pregătise de acum o versiune personală, dar se simţea prea derutat ca s-o relateze.

— Colonele, spuse el, dacă mă puneţi la curent cu cele întâmplate între timp, voi face şi eu acelaşi lucru.

Wentworth îi făcu un rezumat rapid. După discuţia telefonică, însoţea una din echipele care-l căutau pe Xilmer. Cu câteva minute în urmă, Carr fusese văzut rătăcind pe un coridor; deoarece exista o dispoziţie ce interzicea părăsirea apartamentelor, colonelul fusese solicitat să rezolve situaţia. Venise imediat.

— Evident, ştiind unde fusese ultima dată, l-am întrebat ce se întâmplase şi, bineînţeles, am aflat doar că se trezise şi văzuse turbanul.

Se aplecă, atinse pata albastră cu vârful unui deget şi, deoarece nu se întâmplă nimic, îl ridică la nas şi-l mirosi. Se strâmbă.

— Probabil e sângele rasei lor, comentă. Are un iz destul de puternic.

— Ce rasă? întrebă Carr. Domnilor, ce...

Nu apucă să spună mai multe. În clipa aceea, din turbanul lui Xilmer se auzi un glas, vorbind în engleză:

— Am urmărit această conversaţie şi se pare că agentul nostru a suferit un accident.

— Mă puteţi auzi? întrebă colonelul, apropiindu-se.

Glasul continuă:

— Descrieţi-ne cât mai exact starea agentului nostru.

— Suntem de acord, replică sigur pe el Wentworth. Dar în schimb, dorim să ne oferiţi unele informaţii.

— Ne aflăm doar la cinci sute de mii de kilometri depărtare. Ne veţi vedea în mai puţin de o oră, şi dacă nu ne puteţi oferi nişte explicaţii mulţumitoare, vă vom distruge staţia. Descrierea, repede!

Ameninţarea era înspăimântătoare şi convingătoare.

— Dumnezeule! şopti cineva.

După un moment prelungit şi încordat, Wentworth descrise pe un ton sec ceea ce mai găsiseră din Xilmer.

Când termină, glasul rosti:

— „Aşteaptă!"

Trecură cel puţin trei minute, apoi se auzi din nou:

— Trebuie să ştim exact ce anume s-a întâmplat. Întrebaţi-l pe doctorul Carr.

— Pe mine? murmură americanul.

Wentworth duse degetul la buze, făcu semn celor din uşă să plece, apoi încuviinţă spre Denovici şi Carr.

— Interogaţi-l, răcni spre Denovici, apoi ieşi din cameră în vârful picioarelor şi porni spre telefon.

Când rusul se întoarse către Carr, auzi glasul îndepărtat al colonelului, decretând starea de alarmă.

— Domnule doctor, vorbi el tare spre Carr, care-i ultima dumneavoastră amintire?

Psihologul înghiţi un nod şi se strâmbă.

— De cât timp sunt în staţia lunară? întrebă el.

Fulgere orbitoare de înţelegere străbăteau mintea psihiatrului. Bineînţeles, îşi spuse, *nu-şi aminteşte absolut nimic din cele întâmplate după ce i-a apărut ESP-ul în decursul călătoriei spre Lună.*

Îşi aminti întrebarea lui Carr, dacă fusese bolnav. *Crede că e bolnav mental!*

Rămase gândindu-se şi încercând să-şi închipuie ce ar fi simţit el în locul americanului.

Brusc, pricepe care era dilema acestuia. Un psiholog american mărturisindu-i colegului său rus că se credea nebun!

— Domnule doctor, întrebă el cu blândeţe, în ce fel vă consideraţi nebun?

Carr şovăi şi Denovici insistă:

— E vorba de viaţa noastră. Nu trebuie să ascundeţi adevărul.

— Am simptome paranoice, şopti Carr.

— Detalii! Grăbiţi-vă!

— E ceva foarte vag, surâse slab Carr. Când m-am trezit, am început să simt semnale.

— Semnale?

— Totul înseamnă ceva.

— Aha! făcu Denovici. De pildă?

— Păi, vă privesc şi sunteţi o aglomerare de... cum să le zic… semnale. Până şi ţinuta corpului e un mesaj.

Denovici era surprins. Descrierea americanului părea o variaţiune pe un stereotip paranoic clasic.

Acela era faimosul stadiu secundar al ciclului ESP, care — trebuie s-o recunoască — fusese atât de convingător în prima sa etapă?

— Spuneţi mai departe, îl îndemnă.

— Păi…, începu neajutorat Carr. De pildă, pulsaţiile!

Explică, oprindu-se des, că trupul lui Denovici era aidoma unui imens circuit energetic care emitea semnale.

Carr îl privea, şi zărea semnalele de suprafaţă, de pe partea expusă a trupului. Iar prin piele, vedea structura atomică dinăuntru: sfere mititele, aurii, miliarde în fiecare milimetru cubic, pulsând şi semnalizând... interconectate...

Legate prin cvadrilioane de linii de forţă de stele îndepărtate, până la universul apropiat, deja extinzându-se, scânteind fragile spre ceilalţi oameni de pe staţia lunară.

Totuşi majoritatea covârşitoare a liniilor se curbau prin pereţi şi spre Pământ. O masă solidă de conexiuni cu alţi oameni şi cu toate locurile unde fusese vreodată Denovici.

Semnalele ce pulsau de-a lungul unora dintre linii erau intense: Carr urmări unul dintre cele mai puternice şi complexe, spre un an anterior din viaţa lui Denovici, confruntat cu o tânără cu lacrimi brăzdându-i obrajii.

Gândurile ce-i soseau prin intermediul liniilor de forţă reprezentau un dialog:

— „M-am încrezut în tine şi m-ai înşelat!”

— „Nataşa... “

— Vedeţi, începu Carr, apoi se opri. Ce s-a întâmplat?

— Ce? C-ce? icni psihiatrul rus, alb la faţă.

Era buimăcit. Nataşa fusese o prietenă pe care o lăsase însărcinată şi care murise la naştere. Cu un efort, reuşi să se controleze.

— Puteţi face ceva cu chestia asta?

— Păi, da... aşa cred.

În timp ce vorbea, Carr reteză legăturile cu fata şi privi cum acestea îl izbiră pe Denovici precum un elastic.

Psihiatrul emise un răget; un urlet gros şi răguşit, care-l adusese imediat pe Wentworth din camera alăturată.

Denovici se străduia să ajungă la canapea. Genunchii însă nu-l mai ascultau. Căzu pe podea şi rămase acolo, la

început zvârcolindu-se şi gemând. După câteva clipe, începu să răcnească, nebuneşte.

Agentul rus apăru înapoia lui Wentworth şi înlemni cu ochii holbaţi. După o clipă, colonelul se întoarse la telefon şi sună Urgenţa Medicală.

Cei doi infirmieri care veniră, injectară un sedativ în bărbatul care continua să zbiere. Ţipetele se transformară treptat în suspine apoi amuţiră, îl purtară după aceea la unitatea mobilă de tip ambulanţă şi dispărură cu el.

Maşinăria din turbanul lui Xilmer vorbi:

— Cerem ca doctorul Carr să explice imediat ce i-a făcut doctorului Denovici.

Carr îl privi neajutorat pe Wentworth:

— N-am făcut altceva decât să tai legăturile. Bănuiesc că, instantaneu, au căzut toate barierele pe care le întrerupsese între el şi fată. Cred că ceea ce am văzut a fost efectul totalei vinovăţii percutând în mod neaşteptat.

— Aşteaptă! se auzi glasul necunoscut.

Wentworth, care nu uitase că turbanul conţinea şi armament energetic, făcu semn ca toţi să părăsească odaia. După aceea trecu şi el înapoia uşii.

Un minut... Două... Glasul se auzi:

— Neîndoios, în doctorul Carr există o puternică forţă mentală. Analizarea morţii lui Xilmer duce la concluzia că nivelul subconştient al minţii doctorului Carr şi-a protejat existenţa, retezând liniile energetice care implicau intenţia de execuţie a lui Xilmer. De aceea s-a indus o reversiune în momentul când şi-a folosit mirf-ul — arma din turban şi aceasta l-a împins la sinucidere. Starea trupului său indică o dizolvare cvasitotală.

— Ai ceva de zis? şopti Wentworth către Carr.

Psihologul clătină din cap.

— Nicio amintire?

O nouă negaţie.

Glasul continuă, sarcastic:

— Evident, vom aştepta până ce această remarcabilă putere mentală îşi va încheia ciclul, încă câteva ore. Atunci, veţi mai auzi de noi.

Tăcere.

VI

Două ore; poate mai puţin.

Veniră şi alţi oameni. Avură loc discuţii încordate. Carr stătea de o parte. Când vocile se înteţiră în argumentări, se strecură în camera cu turbanul lui Xilmer şi rămase cu ochii închişi, privind un univers de nenumărate... semnale.

Miliarde de pulsaţii continuau să existe în jurul maşinăriei din turban. Venind de undeva din spaţiu, asupra lui se focalizau cvadrilioane de linii.

Carr le examina cu o uşurinţă naturală. Acum, când nu mai era surprins de fenomenul mental în sine, era conştient că în mintea lui exista o capacitate ce putea percepe înţelesul a milioane de legături simultan.

Cu o limpezime de cristal, văzu că semnalele şi pulsaţiile erau activitatea de suprafaţă a structurii fundamentale a universului.

Dedesubt se afla... adevărul.

Între semnale şi ceea ce reprezentau ele se desfăşura un *feedback* complex, un schimb între sensurile existente şi faptele teribile de dedesubt.

Îl simţi pe Wentworth apropiindu-se.

— Doctore Carr, şopti colonelul, discuţiile noastre ne-au condus la lansarea de rachete nucleare din Staţia Spaţială ONU de deasupra Atlanticului. Ele vor ajunge în poziţie

favorabilă cam peste cinci ore, însă în cele din urmă, adevărata noastră speranţă o reprezinţi dumneata şi ceea ce poţi face. Ce *poţi* face?

— Pot... experimenta cu semnale, răspunse Carr.

Wentworth se simţi extrem de dezamăgit. Considera că semnalele făceau parte din sistemul de comunicare, nu din armament. Iar asta, îşi dădu seama cu amărăciune, era evident logic. Începând cu cititul gândurilor pe chipuri, psihologul american ajunsese acum, în urma transformării la capacitatea finală de înţelegere şi manipulare a comunicaţiilor.

Era un talent impresionant, totuşi nu ceea ce le trebuia în acest moment de pericol maxim.

— Cum adică? întrebă Wentworth.

— Aşa! rosti Carr.

Şi dispăru.

Colonelul rămase locului, încordat. Apoi, conştient de turban şi de importanţa faptului ca duşmanul să nu afle ce se întâmplase, ieşi în vârful picioarelor din odaie. Grăbindu-se către cel mai apropiat comunicator de pe hol, le ceru agenţilor să-l caute pe Carr.

În zece minute, avu confirmarea că psihologul nu se afla în staţia lunară. Pe măsură ce rapoartele primite îi confirmau acest fapt incredibil, Wentworth îi convocă pe cei mai importanţi savanţi din staţie. În curând, era înconjurat de bărbaţi şi femei de diferite naţionalităţi, vorbind în microfoanele-translator, şi oferindu-i ipotezele lor.

Totuşi, suma speculaţiilor ştiinţifice se constituia într-o întrebare. Ce putea reuşi un singur individ împotriva câtorva mii?

Iar mai departe, conform capacităţilor lui Carr: Care era numărul minim de legături ce trebuiau retezate pentru a

înfrânge invadatorul?

Privind de la un chip la altul, Wentworth îşi dădu seama că niciunul dintre savanţi habar n-avea care putea fi răspunsul.

***

Pentru Carr, după ce ajunse pe *giyn,* urmă o perioadă de — nu confuzie, deoarece era perfect conştient de problemă — ci de teribilă... violenţă.

Alesese pentru sosire o încăpere goală, şi ajunsese într-un fel de laborator. Instrumente... Mese... Maşinării... Toate, tăcute în jurul lui, nefolosite şi paşnice.

Problema lui se datora faptului că *giyn*-ul era programat să reacţioneze la prezenţa unor forme de viaţă necunoscute. Sistemul de apărare fiind implicit, nu avea nicio linie vizibilă, până ce apariţia lui nu declanşă mecanismul.

Rezultatul declanşării creă violenţa.

În clipa apariţiei sale în încăpere, pereţii, plafonul şi podeaua îşi aţintiră armele asupra lui. Linii de forţă ţâşniră din toate direcţiile, ţesând în jurul său o reţea energetică şi încercând să-l reţină.

Acesta nu a fost decât primul dintre cele patru sisteme distructive, care sporeau treptat în intensitate. Capcana energetică fu urmată de o descărcare elementară de *mirt,* având rolul de a ameţi; apoi continuă cu un *mirt* fundamental, constituit din energii de impact uriaşe; şi, în cele din urmă, o reacţie nucleară, cât de puternică o putea permite spaţiul închis.

Pentru talentul lui Carr, toate acestea nu erau decât semnale, observate, corelate şi învinse chiar la sursă. Fiecare atac reprezenta un ciclu ce îşi efectua programul

stabilit. Ciclurile se încheiară. Se lăsă liniştea.

Tăcere.

Undeva la bord, fu înştiinţat un creier viu. O voce uluită răsună în mintea lui Carr:

— Cine eşti?

Psihologul nu răspunse.

Numărul uriaş de semnale care se revărsau asupra sa, de la alte nivele, îl anunţară că se găsea în interiorul unei nave, lungă de treizeci de kilometri, lată de opt şi înaltă de şase. La bord se aflau optzeci de mii de gizdani, cu toţii conectaţi la alarma ce alertase întreaga navă.

Pentru câteva clipe, cu toţii avură acelaşi gând; acelaşi răspuns condiţionat, aceeaşi atenţie concentrată asupra intrusului. Aidoma piliturii de fier brusc magnetizate, pulsaţiile formau o structură, un tipar ce le făcea operante.

Dintr-o singură privire de ansamblu, Carr izolă mănunchiul micuţ de linii principale — şi-l reteză.

Apoi, la fel de priceput, selectă un număr de linii care se întrepătrundeau şi interacţionau cu Adevărul Fundamental, interferă cu ele — şi trecând printr-un vid energetic ajunse în odaia din staţia lunară, unde Denovici dormea sub influenţa sedativului. Simţea că-i mai rămăsese puţin timp la dispoziţie.

Grăbit, repară liniile tăiate anterior şi observă cum masiva armură internă a psihiatrului se refăcu. Apoi ieşi din cameră, părăsi sectorul medical şi-l sună pe Wentworth de la cea mai apropiată cabină telefonică.

La celălalt capăt al firului, se auzi glasul colonelului:

— Ce s-a întâmplat, domnule doctor?

— Au plecat, răspunse simplu Carr.

— D-dar..., se înălţă nedumerit glasul lui Wentworth. Apoi, controlându-se, rosti mult mai calm: Domnule doctor, noi, cei de-aici, considerasem că probabil există un mic

grup de linii importante care, tăiate...

— Exact aşa am şi procedat.

— Totuşi, care putea fi? Care poate fi cel mai mare divizor comun al atâtor persoane?

Carr îi spuse.

— Să mă ia..., făcu admirativ colonelul. Sigur că da! Felicitări, domnule doctor!

***

Peste câteva ore, când talentul ESP dispăruse aproape complet, *giyn*-ul se apropie de ieşirea din sistemul solar. Continuând să accelereze, făcu contactul subspaţial cu uriaşa forţă gisdană ce cutreiera o altă parte a spaţiului.

— Aveţi ceva pentru noi? întrebă comandantul flotei.

— Nu! răspunse căpitanul *giyn*-ului.

— Parcă trebuia să pătrundeţi într-un sistem planetar locuit, destul de uşor...

— Habar n-am de unde aţi scos-o şi pe-asta. Nu există aşa ceva.

— Bine. Întrerupem contactul.

În clipa când căpitanul giyn-ului îndeplini ordinul, pentru un moment, avu impresia trecătoare, aidoma unui vis, că într-adevăr ar fi trebuit să ştie ceva despre sistemul planetar pe care îl traversaseră.

Dacă ar fi putut să fie conştient de asemenea lucruri, ar fi sesizat că toate liniile ce se legau de Pământ şi Lună erau tăiate şi făcute colac într-un colţişor al creierului său.

Senzaţia de cunoaştere şi înţelegere... scăzu în intensitate. Şi dispăru.

Pentru totdeauna.